

Giới thiệu Tình Triền Nhật Nguyệt

Tình Triền Nhật Nguyệt của tác giả Béo Phù là câu chuyện về tình yêu và số phận của nàng khi trao mọi thứ cho hắn mà không hề do dự...

Nàng chỉ vừa mới mười lăm mà đã đi theo hắn, bỏ lại gia đình để làm thân kỹ nữ chỉ vì hắn. Nàng thay hắn quản lý những việc trong lâu cũng như thu thập thông tin giúp hắn, có lẽ tình yêu của nàng đã quá sâu đậm giành cho tên nam nhân kia..

Nào ngờ hắn đã lấy trái tim mình cho kẻ khác chứ không phải là nàng, liệu mọi chuyện sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

“Phu nhân, người ở đây nhiều, người cần phải cẩn thận một chút a!”, tỷ nữ Tử Vân thật cẩn thận nâng đỡ cho phu nhân, ở phía trước khách nhân thật đông nên các nàng bị tách tan nên đành nối đuôi nhau cùng khách hành hương.

Đi vào, Tử Vân cho sư ông tiền dầu đèn, đem châm hương đưa cho phu nhân, nói tiếp: “Từ mấy tháng trước, lão gia đã muốn khăn cấp mua một đồng quần áo nam oa nhi, của nữ oa nhi thì lại chẳng thấy đâu! Tử Vân cũng muốn hướng thần mình khăn cầu, phù hộ phu nhân sinh một tiểu nam oa an khang khỏe mạnh!”

“Sinh nam sinh nữ có cái gì phân biệt đâu? Ta cùng lão gia đều thực vui mừng.”

“Nói thì nói vậy, nhưng lão gia là thật sự không thèm để ý sao?” Tử Vân thật không quá tin tưởng.

Lí gia là Bạch Lạc thành nổi danh tích thiện thế gia, tuy rằng nói lão gia làm người thuần hậu, vẫn là hy vọng con đầu lòng là một đứa bé trai đi?

Lí phu nhân mặt mang nụ cười yếu ớt cũng không nói nữa, chỉ khẽ vuốt ve tiểu hài tử trong bụng.

Ba tháng sau, Lí gia phu phụ tha thiết chờ đợi đứa nhỏ oa oa sinh hạ, vì thế ở trước phủ tịch khai trăm bàn tiệc xa tới mười dặm, mời mọi người đồng khánh.

Cùng so sánh với bên ngoài, bên trong phủ gia chủ có vẻ im lặng rất nhiều.

Lí Hoa mặt mày hớn hở ôm đứa trẻ mới sinh, động tác có chút ngốc: “Phu nhân sinh cho Lí gia ta nữ oa nhi xinh đẹp như vậy, thật sự nàng vất vả rồi!”

Tần Thái Quân còn đang nằm tĩnh dưỡng trên giường, nhìn biểu tình trên mặt tướng công làm nàng vui sướng, lòng tràn đầy cảm động, dù sao đây là bọn họ vợ chồng nhiều năm cuối cùng cũng đã có một đứa nhỏ.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Tử Vân “Lão gia, Âu Dương tiên sinh đã đến.”

“Phu nhân, ta thay đứa nhỏ thỉnh vị tiên sinh nổi danh kia giúp nàng coi.” Nữ oa ở trong lòng được phụ thân ôm ấp cũng không an phận, mặt nhăn mặt đỏ nhi oa oa khóc lớn. Lí Hoa nhăn tình sáng lên: “Mau mời Âu Dương tiên sinh tiến vào!”

Ở Bạch Lạc thành có một tập tục bất thành văn, tất cả người có tiền tài đều mời thuật sĩ đến luận mệnh cho trẻ nhỏ, Lí Hoa cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy một vị lão nhân gầy gò tóc được buộc lại bước vào trong, cách Lí Hoa năm bước thì dừng lại cước bộ, khuôn mặt bắt đầu ngôn tiếu(1) mục quang không đổi, làm cho Lí Hoa không dám có nửa điểm chậm trễ.

“Cảm tạ tiên sinh không chối từ vất vả đã tới, đây là đứa nhỏ mà Lí gia chúng ta hy vọng đã lâu, thỉnh tiên sinh giúp chúng ta nhìn tương lai đứa nhỏ một cái.” Lí Hoa nói.

“Đứa nhỏ ở giờ nào sinh ra?” lão nhân cũng không dư lời, trực tiếp hỏi.

“Là giờ mẹo, thừa Âu Dương tiên sinh” phu nhân nửa đêm lại bắt đầu sinh đau bụng, đau đến giờ mẹo mới thuận lợi sinh hạ đứa nhỏ, may mắn mẹ con bình an.

“Ân....” thiên mệnh mình mà tương mệnh(2), hừng gà gáy kêu là lúc sinh ra, kẻ này không phú tức quý.

Âu Dương Vân niệp niệp lông mi hoa râm, sáng ngời hữu thần tình mục nhìn thẳng đứa trẻ trong tay Lí Hoa, nữ oa này nhi thiên tính lương thiện mà mệnh ứng đề tính(3), đáng tiếc không phải là nam nhi....”

Lí Hoa cùng phu nhân xem tướng mà cười, nghe ý tứ tiên sinh hẳn là bộ dáng không sai.

“Chính là.” Âu Dương tiên sinh nói chưa xong.

Tần Thái Quân mở miệng, “Chính là?”

“Chính là cùng cha mẹ duyên phận sớm tàn, sẽ làm cho lão gia phu nhân thương thấu tâm(4), lưu cũng lưu không được a!” trọng tình yêu nam nữ, lại cùng cha mẹ đoạn tuyệt duyên phận.

Tần Thái Quân lo lắng hỏi: “Tiên sinh trong lời nói là ý tứ gì Chẳng lẽ đứa nhỏ này sẽ yêu từ rất sớm sao?”

“Không, Lí phu nhân hiểu lầm ý tứ của ta. Đứa nhỏ này cả đời ít có bệnh nặng đại đau, chính là. Tương lai khả năng sẽ làm Lí môn hổ thẹn.” Âu Dương Văn thì thảo nói: “Oa nhi này quá nặng tình tự, chỉ sợ về sau đường đi vất vả.”

“Âu Dương tiên sinh, này nên làm thế nào cho phải?” cả hai phu phụ thập phần sốt ruột.

“Con cháu đều có phúc con cháu, đi từng bước là từng bước. Bạch Lạc thành tin tưởng luận mệnh thuyết đã có nhiều năm. Này dân tình lão phu vô lực chấn cánh tay, vì sinh kế cũng vô pháp chống đỡ, hôm nay lời nói nghe tạm thời một chút liền bỏ, không thể toàn tín.” Âu Dương Văn thập phần minh bạch, “Như vậy lão phu cáo từ trước.”

Lí Hoa cùng Tần Thái Quân nghe xong lời nói này tâm tình thập phần trầm trọng, bất đắc dĩ nhìn Âu Dương Văn từ biệt rồi đi.

Sẽ làm Lí gia hổ thẹn?

“Lão gia. Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt?” Tần Thái Quân tiếp nhận đứa nhỏ trấn an, tiếng khóc mới tạm ngưng. Tuy rằng tiên sinh đã muốn nói rõ không thể quá tin, nhưng đây chính là nữ nhi của bọn họ! Có thể nào không lo lắng?

Lí Hoa không nói nữa lời, suy ngẫm lặp lại lời nói của Âu Dương tiên sinh, “. Âu Dương tiên sinh nói đúng vậy, dù sao mệnh cũng là mượn miệng người mà nói, chúng ta phải tin tưởng đứa nhỏ của chính mình.”

Kéo trường y qua (cái ghế đó ^^) ngồi xuống, ông trầm tư một hồi lại mở miệng, “Liên gọi là Liên Nhi đi! Hy vọng đứa nhỏ này thiện lương trong sáng như tâm sen, có thể được mọi người yêu thương, khoái khoái lạc lạc lớn lên, như vậy là đủ rồi.” hần lấy ngón tay khẽ vuốt gương mặt trẻ con.

“Liên Nhi.” Tần Thái Quân thấp giọng gọi ra tiếng, âm thanh mềm mại của nữ oa phát ra một tia ưm.

Tuy rằng trọng phu nói như vậy, nàng vẫn là đem việc hôm nay để ở trong lòng, thật lâu không thể quên.

(1): không cười không nói

(2): cứ hui theo Ahiru nói là trời đang tối mà thành sáng đi^^

(3) mệnh ứng để tinh: mệnh được sao vương chiếu, có thể làm nghiệp đế.

(4): ý nói đau lòng đau đến tận tâm can mình á ^^

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thiên Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

Bình trà xuân tỏa ra màn sương khói nhẹ nhàng lay động, mùi hương cũng nương theo gió mà thoang thoảng khắp nơi.

“Tiểu thư, xem sách lâu như vậy ắt là khát nước, uống trước ly trà đi” Thiên Thư nhìn lá trà ở giữa chén sứ từ lan rộng, hiện ra một sắc vàng dịu ngọt, nâng thỏi ngội sau đó đặt trên chiếc bàn nhỏ sau giường của tiểu thư.

Ngồi ở trên giường là một nữ tử tóc dài buộc lên ở sau đầu, khuôn mặt khi thì giãn ra, khi thì căng thẳng, tựa hồ đối với nội dung thư trung rất có phê bình kín đáo.

Kìa khuôn mặt trắng nõn, chân mày nhếch cao tràn ngập anh khí, chỉ duy có cặp mắt kia ánh lên vẻ châm chọc, ánh mắt trong lúc đó linh quang lưu chuyển, hiển nhiên là vẻ đa tình thiên hạ.

“Hô!! Không xem nữa!” Lí Liên Nhi dùng sức đóng mạnh cuốn sách, thuận tay cầm lấy ly trà uống một hơi cạn sạch.

“Trầm Hương Liên rõ ràng có đối tượng chung thân trong lòng, lại yên lặng cho trường bối an bài gả cho thương nhân, cả đời họ đều sầu não không vui.” nàng oán hận cắn răng, thực tế cảm xúc ở thư không thể tự thoát ra được.

“Bất quá chỉ là quyền sách thôi, tiểu thư cần gì sinh khí?”

Lí Liên Nhi thực không hiểu, “Vì cái gì nàng không cự tuyệt? Biết rõ sẽ hối hận, vì cái gì không dừng cảm theo đuổi chân ái? Nàng biết rõ đối phương cũng yêu nàng a! Nếu là ta, mặc kệ kết cục là tốt là xấu, ít nhất ta sẽ cố gắng không hề hối hận” nàng tự tin tràn đầy nói, mắt hướng tới.

“A! Khó trách phu nhân thường nói tiểu thư tính tình giống cái nam nhi.” tiểu thư không chút nào che dấu cá tính vì nàng gây ra rất nhiều phiền toái, thường làm cho lão gia phu nhân đau đầu không thôi.” nếu tiểu thư chúng ta đều có khí phách như vậy, chẳng phải thiên hạ đại loạn sao?”

Thiên Thư che miệng cười khẽ, đối với ý kiến độc đáo của Lí Liên Nhi đã thấy nhiều nên chẳng thể trách cứ được gì.

“Nói như vậy từ nhỏ ta đã nghe nhiều rồi, nghe đến chai cả tai rồi.” Lí Liên Nhi ngoáy ngoáy lỗ tai. (Yue:chị ấy khó đỡ quá hắc hắc) “Không biết có phải hay không lão cha sớm biết rằng sẽ như vậy, cho nên mới đặt cho ta cái tên nhu nhược thế này.”

Nàng đẩy bàn ra, đôi chân liền lộ ra đôi giày thêu.

“Tên tiểu thư quả thực tốt lắm nha! Lão gia là hy vọng tiểu thư có thể được mọi người yêu mến!”

“Liên Nhi tên này ở trên người ta thật sự là đáng tiếc, ta thì rất thích tên của ngươi, Thiên Thư, Thiên Thư..... nghe thật tốt a,”

“Nhưng thật ra Thiên Thư cảm thấy thực may mắn.....” Thiên Thư ghen cười.

“May mắn cái gì?”

“Nếu không nhờ lão gia đặt cho tiểu thư cái tên tốt thế này, tiểu thư khẳng định dọa phá hư mấy nhóm thiếu gia đến cầu thân, đến lúc đó liền sợ là không gả được nha.”

“Cái gì thôi, người nhà đầu kia cư nhiên giễu cợt ta, phải đánh!” Lí Liên Nhi vung nắm đấm lên, đuổi theo, hai cái nha đầu cười đùa âm thanh thanh thúy theo Lí phủ kéo dài đến bên ngoài chợ.

“Cho ta hai cân mứt quả.” Thiên Thư từ túi tiền lấy ra tiền đồng, hâm mộ nói: “Tiểu thư còn chưa đến mười lăm tuổi, bà mới tiến đến cầu thân đều nhanh đem giữ khám cấp san bằng(1). Nhắc mới nhớ, lão gia thực vừa lòng công tử bà mới Vương giới thiệu lần này, vị công tử kia biết lão gia muốn lưu tiểu thư đến mười tám mới bằng lòng gả người, không có hai lời liền đáp ứng, có thể thấy được vị công tử đó đối với tiểu thư tình ý thâm thiết.”

Lí Liên Nhi tiếp nhận mứt quả, cắn một viên đưa vào miệng ăn, không đem lời nói Thiên Thư nghe vào.

“Tiểu thư, người có hay không nghe thấy a?” ở chợ âm thanh thật lớn, Thiên Thư đành phải lên giọng đối với người chủ tử sắp không thấy bóng người hô to.

“Ngươi nói cái gì?” Lí Liên Nhi dùng cước bộ lại, quay đầu hỏi.

Thiên Thư xuyên qua đám đông thờ gấp nói: “Em nói..... Lão gia đã muốn thay tiểu thư định đoạt hôn ước!”

“Ta không cần!” Lí Liên Nhi nhanh chóng nói, bĩu môi, có chút không cho là đúng. “Ta mới không cần gả cho người chưa từng gặp mặt, vị công tử kia chỉ dựa vào lời nói của bà mới liền đối ta sinh ra cảm tình? Đây chẳng phải buồn cười sao!”

Lí Liên Nhi trong mắt lóe ra quang mang tức giận.

“Nhưng là từ xưa đến nay, hôn sự nữ tử đều là do bà mới làm mai nha!” Thiên Thư lại cho rằng đây là chuyện thực bình thường, không gì không đúng nha!

Lí Liên Nhi nhún vai không cho là phải, bởi vì nàng biết nói như thế nào đối với Thiên Thư cũng vô dụng..... Nàng đem mứt quả còn lại đưa cho Thiên Thư. “Ngươi về gia trước đi! Ta muốn một mình đi dạo rồi trở về sau.”

“Tiểu thư trước khi trời tối phải trở về nha! Không cần giống lần trước làm cho lão gia, phu nhân cùng mọi người lo lắng.” Thiên Thư một tay tiếp nhận mứt quả, lại ở bên tai Lí Liên Nhi toái nói.

Lí Liên Nhi ra về cầu xin tha thứ, “Đã biết, tiểu nhân cũng không dám nữa !”

Thiên Thư bật cười, nhin không được lại dặn vài câu, mới hướng trái ngược rồi đi.

“Lão bản, cho ta hai bao đường sao cây dẻ(2), phiền toái thêm nhiều một ít!”

“Hào hào, Lí tiểu thư vừa muốn cảm cấp bọn nhỏ ăn nha?” lão bản bỏ đầy tràn hai túi cấp Lí Liên Nhi.

“Là nha! Cảm ơn lão bản, người tốt nhất!” Lí Liên Nhi đắc ý trong lòng vui sướng, hai tay tiếp nhận túi giấy đồ cước bộ hướng lão bản phát tay nói lời từ biệt, lại không biết phía sau có người.

“A!” nàng đâm mạnh một cái lên bộ ngực rộng, vội vàng li khai, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta không phải cố ý, người không sao chứ?”

“Những lời này hẳn là ta hỏi cô nương mới đúng, người không có việc gì đi” Một nam nhân mỉm cười nho nhã nhặt lên cái túi trên mặt đất mà Lí Liên Nhi làm rơi, phải đi tro bụi mới đưa cho nàng.

“Ta không sao, cảm ơn.” Lí Liên Nhi nhìn không được mặt đỏ tím đập, vội đưa tay tiếp nhận.

“Chủ tử, sắc trời cũng sắp tối, còn có hai nhà phải hay không phải đợi ngày mai qua tiếp đi?” đi theo bên cạnh nam tử là lão bộc cẩn thận nhắc nhở.

“Xong việc hãy trở về” đối với lão bộc, nam tử khẩu khí thay đổi, tuổi còn trẻ đã có thái độ phú uy nghi; nhưng cùng Lí Liên Nhi nói chuyện thời điểm lại thập phần ôn hòa, “Cô nương, cáo từ.”

Nghe bọn họ đối thoại, xem ra hai vị là người bên ngoài. Lí Liên Nhi nhìn hai người càng lúc càng xa, hai tay ôm chặt cái túi trước ngực; trong lòng có chút buồn bã.

“A. hạt dẻ đều rót cả rồi.” để hết hạt dẻ lại phía sau nàng chạy nhanh về nhà, bằng không hội bị mắng!

Lí Liên Nhi dọc đường chạy nhanh, khuôn mặt của nàng nhâm tái nhợt họa ra rặng mây đỏ.

(1): giữ khâm cấp san bằng: hình như chỉ là tỷ ý chưa tới 15t mà mấy bà mai đều lũ lượt đoán quẻ tìm chồng cho tỷ ý rồi ấy

(2) là hạt dẻ rang đường á.mún ăn quá ai mua cho Yue ăn đề T^T Sue: *liếc* ăn ko bik chia sẻ hà... Yue:có đâu mà chia=.=”

Mùa này hoàng hôn tới sớm mà qua cũng mau,sắc trời đã điểm nhiều tinh quang(Yue:là sao trên trời đó) như muốn chạy đến góp vui, dường như thúc giục cước bộ Lí Liên Nhi nhanh hơn.

Thăng đến gần tam hợp viện cũ nát, nàng mới chậm cước bộ lại.

“Hô — mệt chết người!” nàng xoay người thở, một tay còn che chở cho gói hạt dẻ trong lòng

“Lí tỷ tỷ! Lí tỷ tỷ đến đây!” ánh mắt tiểu hài tử nhìn thấy bóng người quen thuộc, liền hô to, một đám tiểu hài tử quần áo chắp vá tất cả đều chạy ra, bao quanh khắp người Lí Liên Nhi, lôi kéo váy nàng, có vài tiểu hài tử trực tiếp ôm lấy đùi nàng.

“Lí tỷ tỷ, người đã lâu không có tới tìm chúng ta chơi, Đại bảo, Tiểu Bảo rất nhớ tỷ, chỉ sợ Lí tỷ tỷ đã quên chúng ta.” Tiểu Bảo mở miệng.

“Có lí nào lại như thế? Lí tỷ tỷ sẽ không quên các em đâu!” Lí Liên Nhi nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Bảo

Nghe được tiếng tiểu hài tử hoan hô, trong đó lớn tuổi nhất là cô gái Tiểu Xảo chạy nhanh đi ra nghênh đón,”Mọi người mau buông ra Lí tỷ tỷ, đừng làm dơ quần áo tỷ ấy!”

“Tiểu Xảo, không sao đâu! Còn có, này cấp người.” Lí Liên Nhi đem gói to ôm trong ngực giao cho Tiểu Xảo. “Vừa vặn đằng trước có ở bán đường sao cây dẻ, ta nhất thời thèm ăn nên mua nhiều lắm, phân cho bọn nhỏ ăn đi!”

Lí Liên Nhi cố ý nói như vậy, biết Tiểu Xảo không thích nhận bố thí không duyên cớ.

Tiểu Xảo cảm kích trong lòng, chà xát dơ bẩn trong lòng bàn tay mới dám lấy. “Mọi người còn không mau cảm ơn Lí tỷ tỷ?”

“Cảm ơn Lí tỷ tỷ!”

Bọn nhỏ đến lấy đường sao hạt dẻ chưa kịp ngồi đã vội vã ăn ngay. Tiểu Xảo nghĩ đến sau này mình rời đi rồi cuộc sẽ không còn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bọn nhỏ nữa, nhìn không được đồ hai mắt, nàng do dự một hồi, vẫn là mở miệng .

“Lí cô nương. kỳ thật vài ngày sau ta sẽ đi Bạch Lạc thành .” Tiểu Xảo bộ dáng lệ mang lê hoa(Sue: đây là nói nước mắt đẹp như hoa lê) , cùng Lí Liên Nhi so sánh chính là như một loại phong tình.

“Vì sao? “ Lí Liên Nhi chăm chú nhìn Tiểu Xảo, mặc dù đều là nữ nhân, cũng nhìn không được bị nàng hấp dẫn.

“Lúc trước ta có phụ việc cho Bạch đại thẩm, gần đây có tin tức, nghe nói vị công tử kia gia thế hiển hách, mấy đời trước đây đều làm quan , mặc dù cha

mẹ phản đối, nhưng hấn vẫn dứt khoát theo nghiệp thương nhân. Lần này hấn đến, muốn ở những thị trấn lân cận đem vài vị cô nương trở về.....”

Lí Liên Nhi mơ hồ cảm thấy trong lời nói Tiểu Xảo không chỉ thuần là như vậy, “Cho nên người cũng được lựa chọn?”

“Ân! Vị kia phân công cho gia phó đến xem qua trước.....”

Lí Liên Nhi nhìn ra nỗi buồn của Tiểu Xảo, cầm bàn tay thô ráp của nàng,” Kia ..người làm cái gì?”

Tiểu Xảo cúi đầu, nhỏ giọng nói:”..... Làm kỹ nữ.”

“Kỹ nữ?! Đó không phải là yếu người dương nhập hổ khẩu, bức lương vì xướng sao?”(1) Lí Liên Nhi trừng lớn mắt nổi giận nói.

“Không phải như vậy” Tiểu Xảo vội vàng làm sáng tỏ. “Kỹ nữ không bán thân , chẳng qua là làm chút công việc tiếp đón khách nhân mà thôi.”

Nhưng nàng khi nhọc cách nói căn bản không thuyết phục được Lí Liên Nhi, ngược lại làm cho nàng sinh khí

“Vội ta mà nói chính là dương nhập hổ khẩu, bức lương vì xướng! Người là một cô nương trong sạch, như thế nào có thể đi làm kỹ nữ? Tiểu Bảo bọn họ đã biết sẽ rất khổ sở a!”

Đang lúc Lí Liên Nhi lớn tiếng ồn ào, một người nam nhân tiếng nói ngắt ngang lời các nàng.

“Ta nghĩ, cô nương tựa hồ không hiểu rằng Tiểu Xảo vốn là bất đắc dĩ.”

Lí Liên Nhi nghe tiếng liền quay đầu, không nghĩ tới đúng là..... “Là người?!”

Là nam tử vừa mới bị nàng đụng vào, nàng nghĩ sẽ không còn được gặp lại hấn nữa

Hướng Hách Nhật biểu tình lạnh lùng, “Chúng ta lại gặp nhau.”

Thái độ của hấn làm cho vẻ mặt vui sướng Lí Liên Nhi có chút lúng túng, nàng cao giọng hỏi lại: “Xem ra công tử hình như là kẻ có nhiều tiền, vậy người lại không biết người ta khổ là do bất đắc dĩ sao?”

“Ta không biết bọn họ bất đắc dĩ hay không, bởi vì ta trời sinh sẽ không là người như thế.”(Yue: anh này chánh qó= Sue: h cứ chánh đi sao này sẽ bik * cười man rợ*) Hướng Hách Nhật đột nhiên chuyển hướng tới Tiểu Xảo, làm cho nàng không thích ứng kịp:”Nhưng là ta có thể cho bọn họ cơ hội. Một cơ hội có thể đổi đời.”

Âm thanh của Hướng Hách Nhật đầy tự tin, tràn ngập sức quyến rũ.

Lời nói của hấn làm cho Lí Liên Nhi không thể cãi lại, nhưng là bọn nhỏ không thể không có Tiểu Xảo a, nàng giữ chặt tay Tiểu Xảo, cứng rắn yêu cầu Tiểu Xảo đáp ứng nàng, “Tiểu Xảo, người nói mau người không có nghĩ vậy đi nha!”

“Lí cô nương, Thành không cần như vậy.” Tiểu Xảo gục đầu xuống, đáp án đã muốn rất rõ ràng.

Nàng đã trưởng thành, biết rõ rằng sự thật luôn tàn khốc. Các nàng thực nghèo, ngay cả khoái hoạt cũng không có nổi nữa.

Dựa vào làm chút thủ công của nàng căn bản không trải trải đủ cho cuộc sống, thân là đứa lớn nhất ở đây, nàng có nghĩa vụ chăm sóc mọi người.

Lí Liên Nhi vô lực buông ra tay, nhìn về phía Hướng Hách Nhật ánh mắt tràn ngập quật cường.

Hấn ngênh hướng ánh mắt của nàng, thần sắc ôn hòa lại nói ra sự thật tàn khốc, “Ta hiểu được cô nương có tâm ngăn cản, nhưng là người có thể giúp đỡ bọn họ cả đời sao?”(Yue: Ghét anh này, đẹp mà chánh ko ham xi = Sue: đã bảo rồi, để anh chánh đi rồi sao này mới bik dc * cười man rợ tập 2*)

Hấn nói đúng, nhà nàng tuy rằng không lo ăn mặc, nhưng là chính là không lo ăn mặc mà thôi, huống hồ trong nhà đã

Bất quá giống mấy năm trước vậy muốn cuộc sống đầy đủ, náo nhiệt, thật sự cần nhiều người giúp đỡ lắm.....

Nhưng là, Tiểu Xảo tựa như muối muối của nàng, bởi vì nương sinh nàng là con một, cho nên nàng như thế nào có thể mặc kệ?

“Tóm lại, công tử mời trở về đi!” nàng sẽ không đem Tiểu Xảo giao cho hấn !

“Nếu cô nương kiên trì như thế, tại hạ cũng không ép buộc.” Hướng Hách Nhật nhìn Tiểu Xảo liếc mắt một cái, lộ ra ý cười, sau đó hướng lão bộc bên cạnh ý bảo,”Chúng ta đi thôi!”

Như hấn suy nghĩ, Tiểu Xảo như thế nào có khả năng buông tha cơ hội kiếm tiền? Nàng vội vàng ngăn lại hấn đường đi. “Công tử, thỉnh cho ta một cơ hội nữa, ta thật sự thực cần công việc này!”

“Ta nghĩ, hay là người lời nghe Lí cô nương nói đi!”(Yue: ghét anh nì x2 aaaa Sue : ngoan nào) những lời này nói cho Tiểu Xảo nghe, thực chất mục đích là nhằm vào Lí Liên Nhi.

Lí Liên Nhi nhú mày liếc hần một cái, giữ chặt Tiểu Xảo,” Đừng lo lắng, ta sẽ chăm sóc ngươi !”

Tiểu Xảo nghe câu sau rốt cục cũng giận dữ (Yue: con bé này ăn cháo đá bát quá, ghét Sue: ừ ừ. ta cũng ghét *gật gật*),nàng dùng sức đẩy Lí Liên Nhi ra, thốt ra lời nói tổn thương nàng,

“Như thế nào có thể giúp ta? Nơi này có bao nhiêu đứa nhỏ ngươi cũng không phải không biết, ngươi có thể chăm sóc tốt được tất cả sao? Công tử nói rất đúng, ngươi có thể chiều cổ bọn họ cả đời sao? Thỉnh không cần giúp đỡ ta nữa !”

Lí Liên Nhi cả người cứng đờ,” Tiểu Xảo.....”

Hướng Hách Nhật không đếm xỉa đến, trong lòng có tính toán.

Kỹ viện hướng đến đều là lấy tú bà đi đầu, ngược lại mà nói hần thấy, nếu cuộc được cô gái nhỏ này làm kỹ nữ tuyệt đối không sai.

Đầu tiên, nhất định có thể hấp dẫn không ít nam nhân tới cửa. Giữa các cô gái mồ côi sẽ chọn lựa vài cô nương đặc biệt, huấn luyện các nàng học tập vài thủ đoạn, vì hần làm việc, đây đúng là nguyên do hần muốn đích thân đi tuyển người.

Vô luận vì tìm hoan hoặc là mật thương, kỹ viện là nơi tụ tập nhiều loại người, nếu có thể có được năng lực của những người này, như vậy tài phú dĩ nhiên rơi vào trong túi một nửa.(Yue: anh này ham tiền ko từ thủ đoạn >><)

Lí Liên Nhi trong cặp mắt kia ánh lên tia sáng khiêu khích cùng quật cường, làm cho hần sinh ra hứng thú. Cho dù là dụ dỗ cô nương trong sạch có gia thế cũng không sao,đối với thương nhân thành công là có thể lợi dụng gì đó thật đặc biệt, tỷ như — Lí Liên Nhi vừa nảy sinh tình cảm với hần.

Hần thích tỏ ra thiện ý làm cho người ta phân không ra thật giả, “Nhưng thật ra ta có đề nghị có thể làm cho Tiểu Xảo cô nương tiếp tục ở tại chỗ này, mà làm cho ngươi có thể thực hiện lời hứa đối với nàng.”

“Đề nghị cái gì?” Lí Liên Nhi ánh mắt lóe ra, hần đột nhiên ôn nhu làm cho nàng tim đập thình thịch, giống như vừa rồi sự việc tranh chấp cũng không tồn tại.

Hướng Hách Nhật xoay người hướng về phía Lí Liên Nhi, nghiêng người nói nhỏ: “Tự ngươi đến thay thế nàng.”

“Cái gì?” Lí Liên Nhi kinh ngạc quay đầu, động tác này làm cho mặt của nàng chạm phải một mảnh ấm áp. (Yue:bị hun hả Sue ó .ó Sue: Hình như là thế)

Hướng Hách Nhật mày nhướn lên, trong mắt hàm chứa ý cười, “Buổi trưa ta ở khách điểm Hậu Thiên chờ ngươi.”

Lí Liên Nhi nhìn bóng dáng hần rời đi, nhất trí xuân thủy (2)

Vừa rồi, nàng chạm vào hần(Yue: hèn như chị ý sau khi hun trúng mệc anh ý đã bị đơ, Sue:: *chát chát* nhủu chuyện qó, *đạp đạp*)

(1) Chỉ nơi gồm nhiều loại người , đến để mua vui

(2) ý chỉ như một hồ nước ngày xuân. mún nói chị ấy tâm động rồi

~~~~~
Thiên Thư tới tới lui lui vào nhà, chính là không nhìn thấy tiểu thư động quá một ngón tay, ngồi ở chỗ kia tựa như búp bê gỗ, không biết là đang suy nghĩ cái gì?

Cho tới bây giờ chưa từng thấy tiểu thư im lặng như vậy, làm cho nàng có điểm sợ hãi a!

“Tiểu thư, người suy nghĩ cái gì?” Thiên Thư đi đến trước mặt Lí Liên Nhi phát tay, cũng không thấy bất kì phản ứng nào.

Thiên Thư vẻ mặt lo lắng, lẩm bẩm:“Tiểu thư ngay cả cơm chiều cũng không ăn, hết thấy đều là ngồi yên, kêu tiểu thư cũng không phản ứng, này có phải sinh bệnh hay không? Có lẽ nên đi thỉnh phu nhân lại đây.”

Lúc này Lí Liên Nhi mới lấy lại tinh thần, chạy nhanh giữ chặt Thiên Thư, “Đợi một chút! Ta không sao.”

“Em còn nghĩ tiểu thư bị bệnh, đang muốn thỉnh phu nhân đây!” Thiên Thư nhìn trán Lí Liên Nhi dò xét, “Tiểu thư có gì tâm sự sao?”

“Hôm nay ta đi tìm Tiểu Xảo.....” Lí Liên Nhi nói đến một nửa ngừng lại.

Nếu nói cho Thiên Thư chuyện phát sinh hôm nay, Thiên Thư nhất định sẽ đi nói cho nương và phụ thân biết. ....

Nàng im lặng không nói gì, vẫn tiếp tục vờ như vẫn khỏe, “Không có chuyện gì xảy ra cả!”

Về mặt Thiên Thư vẫn là nghi hoặc, nàng mới giải thích: “Ta chỉ là nghĩ rằng..... hôm nay xem quyển sách kia mà thôi.”

“Quyển sách kia như thế nào?” có phải là chuyện xưa không? Thiên Thư ngồi xuống.

“Ta đang suy nghĩ, nếu nữ tử kia là ta sẽ như thế nào?” hiện tại nàng thật giống như nữ tử trong thư trung, gặp phải lựa chọn, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Nếu có cố gắng sẽ không hối hận!” một câu của Thiên Thư như đánh vào lòng của Lí Liên Nhi. “Tiểu thư không phải đã nói những lời này sao?”

Thiên Thư còn nhớ rõ lời nói ban sáng của Lí Liên Nhi, “Em nghĩ đổi lại là tiểu thư, nhất định sẽ liều lĩnh bỏ trốn đi?”

Lúc ấy Thiên Thư căn bản không nghĩ tới, nàng vô tâm ghi nhớ lời nói, nhưng không ngờ lại trở thành sự thật.

“Tiểu thư không phải sợ nhất hối hận sao?” Thiên Thư vẫn cho là đúng nên tiếp tục nói: “Bất quá đây không có khả năng đi, tiểu thư lại không có đối tượng ngưỡng mộ trong lòng. Tiểu thư có đối bụng không a? Com chiều thì không ăn bao nhiêu, em đi hâm chút đồ ăn đem lại cho người được không?”

Lí Liên Nhi nhẹ nhàng mở miệng, “Không cần..... Ta muốn nghỉ ngơi.”

“Được rồi! Em xuống trước đây, chúc đặng(Yue: nên hay đèn á) hiện tại thời tiết sao?” Thiên Thư nhìn tiểu thư liếc mắt một cái, phát hiện tiểu thư lại lâm vào trạng thái trầm tư, liền tự động thôi tắt đèn, rồi đi ra ngoài.

Chờ sau khi Thiên Thư rời đi, Lí Liên Nhi mới thì thào nói, “Bỏ trốn sao.....”

Trải qua một đêm suy nghĩ miên man, trước mắt Lí Liên Nhi thoáng hiện một bóng dáng, nhìn vào gương chính là khuôn mặt tiểu tụy của bản thân, môi mím lại tay giờ lên, bởi vì nàng đã quyết định.

Nàng từ tủ quần áo của mình lấy ra một cái bộ khăn lớn, đem quần áo đã giặt sạch, cùng hết thảy trang sức có giá trị bỏ vào, căn phòng ngăn nắp nay nhất thời rối loạn, ngay cả nếu có người vào cũng không phát hiện ra.

Lí phu nhân gặp nữ nhi của mình thấy cửa phòng để hé, liền tiến vào. “Liên Nhi, người đang vội vã gì thế? Như nào lại đem phòng biến thành loạn thất bát tao(Yue: ý nó bừa bộn, lộn xộn hết cả đó^^) thế này, không sợ Thiên Thư rầy người sao?”

Xong rồi, nàng đã quên khóa cửa!

“Nương như thế nào không đi dâng hương.....” Lí Liên Nhi xoay người, chắp tay sau lưng đem hành nang hướng vào phía trong.

“Xem người bộ dáng hoảng hốt kia, nương làm người sợ sao?” Tần Thái Quân tới gần nữ nhi mình, lau đi mồ hôi lạnh trên mặt nàng, không nghĩ tới nàng run rẩy càng nhiều hơn. “Liên Nhi?” Tần Thái Quân cảm thấy không thích hợp, “Con ở sau lưng giấu cái gì?”

“Không có.....” Lí Liên Nhi chột dạ phản bác.

“Kia vì sao không dám cho nương thấy?” Tần Thái Quân đẩy nữ nhi đang cố ngăn cản mình qua một bên, xốc lên tấm chăn, “Trời ạ, người chuẩn bị hành nang làm cái gì? Người muốn đi đâu sao?”

“Nương..... con,con.....” Lí Liên Nhi suy sụp ngã xuống đất.

“Nói cho nương, nguyên nhân khiến người muốn rời nhà?” Tần Thái Quân chịu đá kích lớn, không rõ nữ nhi ngoan của mình như thế nào đột nhiên muốn rời nhà trốn đi, nếu bà không phát hiện, hậu quả cũng không dám tưởng sẽ như thế nào! “Chẳng lẽ cha mẹ đối xử với con không tốt sao?”

Nhìn nữ nhi chỉ lo lắc đầu rơi lệ, Tần Thái Quân không khỏi nhớ tới lời nói mười lăm năm trước của Âu Dương tiên sinh, bà mím chặt môi, cao giọng hét to: “Thiên Thư! Thiên Thư mau tới!”

“Phu nhân, có chuyện gì ạ?” Thiên Thư vội vàng chạy tới, liền nhìn thấy tình huống làm cho nàng há hốc mồm.

“Tiểu thư.....sao quỳ trên mặt đất?” phát sinh chuyện gì? Phu nhân giống như thực thương tâm.

“Thiên Thư, Liên Nhi vì cái gì muốn rời nhà trốn đi? Việc này người có biết không?” Tần Thái Quân khẩu khí nghiêm khắc đứng lên, sợ tới mức chân Thiên Thư bỗng mềm nhũn.

“Phu nhân, con không biết..... Tiểu thư muốn rời nhà trốn đi?” Thiên Thư cả người rét run.

“Mặc kệ người có biết hay không, người hãy trông chừng tiểu thư, từ hôm nay trở đi không cho Liên Nhi rời phòng nửa bước.” Tần Thái Quân không đành lòng nhìn nữ nhi mình, đều là do bà quá nuông chiều.

“Dạ!” Thiên Thư lần đầu tiên nhìn thấy phu nhân sinh khí như thế, vội vàng đáp ứng. Chờ phu nhân đi rồi, mới dám nâng tiểu thư dậy. “Tiểu thư, rốt cuộc phát sinh chuyện gì?”

Lí Liên Nhi yên lặng rơi lệ. Những tưởng có thể giúp Tiểu Xảo, mà hy sinh điều quan trọng nhất của nữ tử chính là tấm thân trong sạch này, nói như vậy thật nực cười..... Ngay cả nàng cũng không lựa được chính mình.

Gặp Hường Hách Nhật, nàng mới thấu hiểu được cảm giác tâm động, mới hiểu được thư trung viết yêu say đắm nồng đậm là thật.

Lí Liên Nhi ngẩng đầu, “Thiên Thư! Cầu xin người giúp ta..... Cầu người giúp ta.....”

Kỳ lạ nàng cũng không biết chính mình là làm sao, bóng dáng Hường Hách Nhật không ngừng quanh quẩn trong đầu, ngày mai hẳn sẽ rời khỏi, nàng muốn ở bên cạnh hắn, cho dù làm kỹ nữ cũng không là gì!

“Ta nhất định phải rời đi..... Thiên Thư, cầu người hãy giúp ta đi.” Lí Liên Nhi hoảng hốt, rối loạn, ngày hẹn đã đến gần càng không thể bội ước, nàng khóc ngã vào lòng Thiên Thư, trong tâm nàng biết mai chính là kỳ hạn cuối.

“Tiểu thư, người rốt cuộc muốn đi đâu?” Thiên Thư bị dọa không nhẹ. Lí Liên Nhi biết mình không thể nói, một khi nói, Thiên Thư tuyệt đối sẽ không cho nàng đi. Việc này không phải là nhỏ nha!

Thiên Thư nhìn tiểu thư khóc đến khàn cả giọng, khổ sở gục đầu xuống “Thực xin lỗi..... mặc kệ tiểu thư muốn đi đâu, em đã đáp ứng phu nhân.” nàng không dám ở lại nửa khắc, liền rời đi tới ngoài cửa trông coi.

Ban đêm gió gào thét nghe như tiếng lòng người đang phẫn nộ một cách bi thương, mưa phùn cứ nhẹ rơi như làn sương trắng mờ ảo.

Phù Lí gia được bao trùm bởi bầu không khí nặng nề, chỉ vì tiểu thư nhà bọn họ bị nam nhân mê tâm, đoạt hồn.

“Ồ.....” trong phòng truyền đến từng tiếng nấc nghẹn ngào “Thiên Thư, ta biết người ở bên ngoài..... cầu người thả ta đi.....”(Yue: tỷ ơi có đáng ko cơ chứ >’<)

Thanh âm Lí Liên Nhi thỉnh thoảng phát ra, kêu khàn cả giọng cũng không chịu ngừng. Thiên Thư canh giữ ở ngoài cửa, cắn môi nhẫn nại.

Nàng vẫn biết cách nghĩ của tiểu thư không giống những nữ tử bình thường khác, nhưng là việc này là không đúng! Nàng trong lòng không ngừng nói: Tiểu thư, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....

Không biết qua bao lâu, tiếng khóc Lí Liên Nhi ngừng lại, trên trời liền lộ ra một đạo bạch quang.

“Tiểu thư?” Thiên Thư thử gọi một tiếng nhưng không có hồi đáp, liền chạy nhanh mở cửa phòng, gặp Lí Liên Nhi ngã vào trên giường hơi thở yếu dần, Thiên Thư quá sợ hãi, “Tiểu thư! Tiểu thư người tỉnh tỉnh a!”

Nàng sờ trán Lí Liên Nhi, tiểu thư phát sốt rồi!

“Ta nên làm cái gì bây giờ? Giờ làm sao có thể tìm được đại phu... Em đi lấy khăn mặt lại đây, tiểu thư người chờ em!” Thiên Thư không hề nghi ngờ chạy ra ngoài.

Khi Thiên Thư cầm chiếc khăn ướt trở lại phòng, mới phát hiện trên giường không có một bóng người, nhất thời tâm lạnh một nửa, chạy vội ra ngoài hô to: “Lão gia, phu nhân mau tới a! không thấy tiểu thư.....”

Nàng như thế nào có thể đem tiểu thư trả lại cho lão gia, phu nhân.

Vợ chồng Lí Hoa nghe được tiếng kêu vội vàng chạy đến, cũng đã nhìn không nhìn thấy bóng dáng nữ nhi mình.

“Đều là con không tốt.....bởi vì tiểu thư phát sốt, con muốn giúp tiểu thư hạ sốt..... con nghĩ là tiểu thư ngã đi.....” từ khóe mắt Thiên Thư lệ không ngừng tuôn rơi, nàng quỳ trên mặt đất phát run không ngừng.

Tần Thái Quân khóc ngã vào lòng trượng phu, “Liên Nhi! Liên Nhi của ta.....”

“Phu nhân thực xin lỗi..... đều là lỗi của Thiên Thư..... Ô.....” ô.....nàng như thế nào vô ý như vậy? Nàng dùng sức đập đầu vào mặt đất, Thiên Thư hối hận không thôi.(Yue: tội tỷ ý qớ T^T)

“Việc này cũng không thể trách người, là đứa nhỏ kia rất không hiểu chuyện.” Lí Hoa thở dài nặng nề, giơ tay nâng Thiên Thư đứng lên, “Canh giữ một đêm như vậy hẳn là người cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước đi!”

Tuy rằng Lí Hoa nỗ lực trấn định, ôm chặt thê tử tay lại run nhẹ, ông xoay người phân phó nói: “Lí Ứng, lập tức kêu gọi mọi người, cần phải tìm tiểu thư về!”

“Dạ! Lão gia.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2

Hô – hoàn hảo chỗ chưa bị lấp.

Lí Liên Nhi bò ra đã muốn hao phí nhiều khí lực lắm rồi, hiện tại hoàn toàn dựa vào ý nghĩ nỗ lực chạy trốn, sợ bị tìm thấy, nàng không thể không trốn vào bên trong ngõ nhỏ, may mà nàng đối với khu vực này coi như thập phần quen thuộc.

Cha, nương, thực xin lỗi! Nữ nhi muốn chứng minh thân là nữ tử cũng có thể lựa chọn nam nhân cho bản thân mình.

Lí Liên Nhi dùng sức gạt đi nước mắt, một khắc bước ra khỏi gia môn kia, nàng vốn không còn đường để hối hận!

Lúc này, trước một khách điểm khác!!

Cao Bá đứng ở bên cạnh chủ tử nhìn không được bèn lải nhải, “Vị cô nương kia thật sự sẽ đến sao? Cô nương ấy hẳn là thiên kim tiểu thư của một quý phủ nào đó, không có khả năng làm loại sự tình này đi?”

Hương Hách Nhật nhấp một ngụm trà xuân, tựa hồ tràn đầy tin tưởng.

Cao Bá có khi thật không rõ chủ tử thật sự đang suy nghĩ cái gì? Tính tình ngày, từ khi theo đại thiếu gia đính thân xong, dù cha mẹ ngăn cản nhưng nhị thiếu gia vẫn không quan tâm, nay cư nhiên còn dụ dỗ cô nương chưa lấy chồng làm kỹ nữ.....

Cao Bá lắc đầu, sau khi lão gia, phu nhân cùng đại thiếu gia lần lượt qua đời, càng không có người khuyên được nhị thiếu gia.

“Phân phó xe ngựa đến sao?” Hương Hách Nhật từ từ hỏi.

“Rồi ạ, đang chờ đợi bên ngoài.”

Hương Hách Nhật gật gật đầu, buông ly trà nhắm mắt.

Đợi lát nữa xem, Cao Bá thiếu kiên nhẫn thỉnh thoảng lại thăm dò, đảo mắt tìm bóng dáng của vị cô nương kia, vừa lúc phát hiện nàng đứng trước cửa khách điểm “Thiếu gia, hình như là vị kia cô nương!”

Lí Liên Nhi chật vật tiến vào khách điểm, một đầu tóc hỗn loạn làm sợ không ít khách qua đường, cũng có vài người nhận ra nàng, thấy nàng cầm trên tay hành nang nặng không khỏi khe khẽ nói nhỏ đứng lên.

“Lí cô nương, người này là” điểm tiểu nhị tiến lại hỏi.

Lí Liên Nhi lại đẩy tiểu nhị đang cố cản trở ra, phía trước đi một bước, hai bước..... Ngừng thở nắm chặt ống tay áo lam của mình, liền mất đi ý thức.

Hương Hách Nhật một sai bước dài, tiếp được thân thể đã mềm nhũn của Lí Liên Nhi.

“Thiếu gia!”

Nghe thấy cước bộ ngoài cửa xôn xao, Hương Hách Nhật nhanh chóng đem Lí Liên Nhi ôm vào xe ngựa, làm cho nàng gối lên trên đùi chính mình, “Người truy đuổi nàng ta đến, đi mau!”

Cao Bá giật mình nhảy lên ngựa vùng dây cương, con ngựa tê một tiếng, móng trước giơ lên cao, chạy nhanh về hướng phía trước, gia nhân của Lý phủ chưa phản ứng kịp đành đưa mặt ra hứng bụi.

Mấy ngày liên tục chạy đi, Hương Hách Nhật đã thoát khỏi đám người Lí gia, trở lại phía nam.

Khác với Bạch Lạc thành hùng tráng khoẻ khoắn mộc mạc, Hòa thành sớm mai lát phất vài hạt mưa phùn cùng với cảnh liễu mảnh hòa lẫn vào nhau tạo nên một mảnh lục như sương khói, hồ nước bao quanh, bóng hoa điểm lệ ánh lên hình ảnh giữa bệnh phòng nhợt nhạt, có một tư vị khác.

Lí Liên Nhi trong đêm hấp thụ nhiều hàn khí hơn nửa lặn lội đường xa, bệnh nặng một hồi đến nay còn chưa thanh tỉnh, Phẩm nhi ở bên cạnh hầu hạ cẩn thận thay nàng lau mồ hôi, mơ hồ nghe được những lời thống khổ vô nghĩa của nàng.

Giống như đang gặp mộng?

“Cô nương, cô nương! Mau tỉnh lại a!” Phẩm nhi lắc lắc Lí Liên Nhi.

Lí Liên Nhi ở trong bóng tối không ngừng trốn chạy, không có một tia ánh sáng chỉ dẫn nàng ra thoát khỏi bóng tối, phía sau có mãnh thú thật lớn đang đuổi theo, đột nhiên một cước ngã vào khoảng không, nàng lại rơi vào vực sâu hắc ám....

Một giọng nói dễ nghe đột nhiên cắt qua vùng tăm tối, “..... Liên Nhi, tỉnh lại”

”A –“ nàng mở to hai mắt, đột nhiên ngồi dậy.

Hương Hách Nhật nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của nàng, ánh mắt nhu hòa có một tia thương hại.

“Ta.....”nga, thanh âm của nàng như thế nào trở nên khó nghe như vậy?

“Đi đổ nước lại đây”. Hương Hách Nhật nhẹ giọng ra mệnh lệnh.

Phẩm nhi cúi người sau đó lui ra, trở lại trên tay có một cái khay. “Cô nương, đây là ôn quá mật thủy (Yue: trà mật ong thì phải.=), nhân lúc còn nóng hãy mau uống đi.”

Lí Liên Nhi đối Phẩm nhi lộ ra tia tươi cười cảm kích, sau đó một hơi uống cạn sạch, cuối cùng còn dùng tay áo lau khóe miệng, một chút bộ dáng khuê tú cũng không có.

“Ngươi.... Như thế nào biết tên của ta?” nàng nhớ rõ chính mình không có lộ ra tên mình mà, như vậy hắn làm thế nào biết được?

Hương Hách Nhật lộ ra nụ cười yếu ớt. Hắn đương nhiên là phái người điều tra thân thế của nàng, hoàn toàn hiểu hết về nàng mới có thể mang nàng trở về, chính là nàng không cần biết nhiều như vậy.

“Ngươi trong lúc ngủ mơ vẫn gọi tên chính mình, muốn người tới cứu ngươi.” hắn thuận miệng có lẽ.

“Thật không?” nàng ngăn người nhìn hắn.

Thời điểm nàng mê man, hắn đều bồi ở bên người nàng sao?

Nghe được hắn trong miệng hô lên khuê danh của nàng, một cỗ nhiệt khí theo ngực lan tràn tới khuôn mặt, nàng sững người một cách không tự nhiên nhìn hắn, mà nàng lại còn không biết tên của hắn.

“Ngươi..... Tên gọi là gì?” gò má nàng thán nhiên đỏ ửng.

“Chúng ta đều kêu chủ tử là Hương gia” Phẩm nhi cướp lời (Yue: sao ghét ghét con bé này ta...nhiều chuyện ghê lun>”< Sue: Ta thấy mi mới nhiều chuyện thì có =”=). Nghe Cao Bá nói vị cô nương này là Hương gia tìm được từ kỹ viện, tự nhiên là cùng các nàng hạ nhân giống nhau a!

Lí Liên Nhi lắc đầu, cố ý muốn hắn đưa ra đáp án “Tên của ngươi?”

“Hương Hách Nhật.” nàng muốn gì đó hắn đều đã cho, huống chi chính là một cái tên?

Lí Liên Nhi lặp lại nói: “Hương Hách Nhật.....”

“Hôm nay ngươi như thế này là tốt rồi hảo nghỉ ngơi, ngày mai bắt đầu sẽ rất có nhiều việc mà ngươi cần phải học hỏi.”

Học hỏi? Cần phải học hỏi gì sao?

“Để trở thành một kỹ nữ nổi tiếng hắn là phải có một khóa học tập.” nhìn ra Lí Liên Nhi nghi hoặc, Hương Hách Nhật nhắc nhở nàng trào non lợi suốt đi theo hắn vào Hòa thành chính là vì mục đích này.

Hiện tại, nàng rốt cục hiểu biết hàm nghĩa trong ánh mắt hắn.

“Xem ra ngươi đã hiểu.” Hương Hách Nhật khóe miệng mỉm cười, nhìn như tươi cười trấn an làm cho nàng hạ quyết tâm, “bất quá ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không bạc đãi thù hạ làm việc cho ta, hàng tháng đều đã có định chi tiền tiêu vặt cấp trả ngươi, mặt khác còn có một phần sẽ cho Tiểu Xảo cô nương.”

“Vậy còn ngươi?” Lí Liên Nhi sâu kín nhìn hắn.

“Ta?” Hương Hách Nhật nhú mi, không rõ nàng ám chỉ chuyện gì.

“Ngươi hội cùng ta sao?” nếu không gặp được hắn, như thế nào vun đắp tình cảm? Nàng đương nhiên không phải thành tâm làm kỹ nữ, là vì chỉ có làm như vậy mới có thể ở bên cạnh hắn, thuận tiện còn có thể giúp Tiểu Xảo.

Hương Hách Nhật trầm mặc, Phẩm nhi biết đây lại là một vị cô nương đối với thiếu gia si mê, vì thế mau miệng xen vào, “Hương gia có rất nhiều sự tình cần được xử lý, thường xuyên không ở phủ đâu!”

Lí Liên Nhi gục đầu xuống thất vọng. Có lẽ là trong ánh mắt kia của nàng toát ra tình mang làm cho hắn trong lòng khổ đau, khiến cho Hương Hách Nhật không đành lòng cự tuyệt.

“Ta sẽ dành ra một ít thời gian bồi ngươi học tập.”

“Thực sự?” Lí Liên Nhi cả người rung lên.

Hướng Hách Nhật nhẹ nhàng vuốt cằm, vì mặt nàng giãn ra mà cười vui trong lòng.

Nàng không cảm lòng mà ôm lấy hắn, “Thật tốt quá!”

Hướng Hách Nhật có đẩy nàng ra, tùy ý nàng ôm đủ mới nói: “Ngươi phải nghỉ ngơi một hồi, ta còn có việc muốn làm, có chuyện gì có thể phân phó Phẩm nhi, nàng sẽ cấp ngươi một nha đầu.”

Hắn dùng ánh mắt ra lệnh cho Phẩm nhi, Phẩm nhi lập tức lại bùng lên một ly mặt thủy đưa Lí Liên Nhi.

Chờ chủ tử đi rồi, Phẩm nhi mới dám nói chuyện, “Lần đầu tiên nhìn thấy thiếu gia như vậy..... Hướng gia đối với tiểu thư thật tốt, trước kia Hướng gia đối với nữ nhân đây đưa đều không có hoà nhã mấy đâu,” gặp Hướng gia đối đãi Lí Liên Nhi tốt như vậy, Phẩm nhi tự nhiên không dám chậm trễ.

Lí Liên Nhi rầu rĩ hỏi: “Có rất nhiều cô nương thích hắn?”

“Như là, giống cách vách (1) Trần nhị cô nương, còn có Trang.....” nguy rồi, nàng lại nói nhiều nữa rồi!

“Đừng khẩn trương, ta không sao.” nàng vỗ vỗ Phẩm nhi, che giấu đi cảm xúc nhói đau trong lòng, thân thiết nói: “Phẩm nhi, về sau liền phiền toái ngươi a!”

Nàng sẽ cố gắng làm cho hắn yêu thương nàng!

~~~~~  
(1) nhà hàng xóm đó ^^

~~~~~  
Đùng được phẩm thượng hạng điều dưỡng qua, Lí Liên Nhi rõ ràng hồng nhuận lên rất nhiều, lại thêm bộ y phục mềm như lụa kia làm dung mạo nàng càng xinh đẹp.

“Này cũng quá khoa trương đi.....”

Hướng Hách Nhật ngồi ở chủ vị, dọc theo hắn hai bên tả hữu (Sue:trái phải đó ^^) cũng được sắp xếp vị trí ngồi đầy người, khi cúi xuống đều tự tản ra hơi thở. Tuy rằng nàng đã biết còn nhiều khóa học, nhưng đối mặt đại trận như vậy, vẫn là làm nàng ghen ghét nhìn trần trời.

Hướng Hách Nhật đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cầm, kì, thư, họa, ngươi giỏi không?”

Thực không tốt, này tứ nghệ nàng đều không biết!

Xem bộ dáng Lí Liên Nhi chột dạ nhăn mặt, Hướng Hách Nhật đã biết đáp án. “Xem ra lệnh tôn đối ngươi yêu cầu cũng không cao.” hắn mỉm cười.

Đột nhiên tiếng cười lạnh của hắn tiến vào lòng nàng, làm tim nàng đập mạnh và loạn nhịp không thôi.

Hắn rốt cuộc là người như thế nào? Giống như bịt kín một mảnh sa mông, chỉ có thể bên ngoài mơ hồ thấy một tia diện mạo của hắn, khi thì rõ ràng khi thì mơ hồ.

Có lẽ chính điểm ấy làm cho nàng như con bướm mê muội lao vào ngọn lửa đi?

Xem nàng bộ dáng ngây ngốc, Hướng Hách Nhật ngưng cười, khôi phục bình tĩnh. “Ta chỉ yêu cầu ngươi học kì nghệ.”

“Học kì?” ý hắn nói là cái thứ đen đen trắng trắng như bánh trôi kia sao(Sue: cò của người ta mà tỷ coi là bánh ==), một viên có thể thay đổi cả trận cuộc, khiến cho người chơi gặp khó khăn ư?

Hướng Hách Nhật đưa tay chỉ về phía vị sư phó bên cạnh, “vị này là sư phó sẽ dạy ngươi kì nghệ.”

“Lại tiếp, đây là sư phó sẽ dạy ngươi binh pháp.” Hướng Hách Nhật nhát nhát điểm mắt, giới thiệu qua rồi chỉ để lại sư phó dạy binh pháp, còn lại sư phó kì nghệ thì cho mời xuống phòng khách nghỉ ngơi.

“Ta không hiểu! Ngươi không phải mời ta đến làm kỹ nữ sao? Học tập kì nghệ ta không phản đối, nhưng binh pháp là như thế nào?”

Hướng Hách Nhật đối Lí Liên Nhi yêu cầu cũng không phải bình thường như với một đứa trẻ, mà là phải chu toàn, giả dụ khi phải gặp quan to khách quý, còn thay hắn thu thập thông tin cơ sở ngầm khắp nơi, cho nên, tập kì là dò xét tính tình nàng, đọc binh pháp là muốn nàng thân thủ uyển chuyển linh hoạt, biết tiến biết lui, thêm tính cách nàng thẳng thắn không dễ bụng.

“Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn học tập, nghe lời!” nhẹ nhàng giữ chặt bàn tay mềm mại của nàng kéo xuống, nàng nhất thời ngã bên cạnh hắn trong nháy mắt.

Cùng hắn sóng vai ngồi, hai bên đều không có lấy một tia khe hở, khi nàng hít thở đã nghe được trên người hắn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt dễ chịu, dù

cho sự phó thác bất tuyệt nói tiến nói lui, nhưng Lí Liên Nhi tâm tư còn đặt ở trên người Hường Hách Nhật, thật lâu không thể tự kiềm chế, đầy bụng nghĩ hoặc sớm đã ném lên chín tầng mây.

Liên tiếp mấy ngày, hấn quả nhiên thực hiện lời hứa với nàng. Cá tính nàng vốn không điềm lặng, có thể ngoan ngoãn ngồi trên ghế, hấn bỏ công không ít, trừ bỏ kĩ nghệ, binh pháp, còn có cách nói năng đáng về chò nàng học tập, hấn làm bạn cùng nàng suốt những buổi học.

Vì nàng là ngoại lệ, hấn cũng không hiểu rõ suy nghĩ của chính mình. ....

Thẳng đến khi phát hiện nàng học tập tình huống không được như mong muốn (Ahiru: theo ta thì hiểu là nàng học tập, ko giỏi giang được như tình huống hấn mong >”< Sue: Ta đồng ý với Ahiru), làm cho hấn không thể không nói lời nặng nề, hấn đã tiêu phí quá nhiều tâm lực trên người nàng, không thể để nàng phá hư tiến độ kế hoạch.

Học kì tất phải có đối thủ tài năng mới tiến bộ, Hường Hách Nhật biết rõ điểm ấy, vì thế thông qua thời gian nhần tính tình bởi nàng chơi cò, cho dù hai người thực lực cách xa nhau quá nhiều.

Trên bàn cờ phủ đầy những quân, hắc bạch hai phương tiến hành hơn trăm bước, không xem thế cục, nhìn thoáng trên mặt cờ quân trắng vây kín, quân đen chỉ còn một con duy nhất, hướng góc chạy trốn, Lí Liên Nhi nhất định sẽ thua.

“Ngươi còn muốn trốn sao?” Hường Hách Nhật sau nhất tử. (Yue: ta nghĩ là anh ý chiếu tướng tỳ ý rùi Ó.ó)

“A?” nàng lại thua rồi?

“Từ giờ trở đi, ta sẽ không bởi ngươi học tập.” giọng điệu trầm thấp thập phần không hờn giận.

“Vì cái gì?” nàng làm sai cái gì? Nàng đã muốn thực ngoan, nếu trước kia, nàng tình nguyện ra ngoài đi dạo phố, cũng tốt hơn ngồi tại chỗ này chơi cò.

Đó đều là vì có hấn ở đây nha! Chỉ cần tới xem được hấn, bảo nàng học cái gì đều có thể. Nhưng là hiện tại hấn lại không muốn bởi nàng?

Không biết tại sao, thế nhưng hấn lại cảm thấy khuôn mặt nàng toàn tâm toàn ý thập phần đáng yêu. .... Ý nghĩ này làm cho hấn trong lòng tự trách chính mình, đều là do hấn quá buông lỏng nàng! Nên tiến độ mới có thể chậm như vậy.

Thấy nàng thất vọng viết ra trên mặt, hấn có ý lơ đã, “Có ta ở đây, ngươi sẽ không chuyên tâm. Những buổi học tiếp theo ngươi sẽ học với nha đầu của ngươi, lần sau ta sẽ tự mình nghiệm thu thành quả.”

Hấn tăng thêm khẩu khí, “Nếu không thể làm ta vừa lòng, nha đầu Phẩm nhi kia sẽ bị đuổi ra khỏi Hường phủ.”

Hấn có thể đối tốt với nàng, cũng có thể đối nàng nhần tâm! Nàng chính là quân cờ nhỏ trong sự nghiệp của hấn mà thôi. .... Hấn trong lòng như thế tự nhắc nhở chính mình.

Phẩm nhi đứng một bên phía sau nhất thời chân mềm nhũn, vội vàng cầu cứu, “Tiểu thư. ....”

“Ngươi như thế nào có thể như vậy?” nếu có sai cũng là nàng, không liên quan Phẩm nhi!

Lí Liên Nhi nâng mắt muốn nhìn rõ ý nghĩ của hấn, lại phát hiện nam nhân lạnh nhạt trước mắt này khiến nàng cảm thấy xa lạ. Vì cái gì như vậy?

“Nha đầu này là người Hường phủ ta, ta tự nhiên có thể quyết định nàng đi hay ở.” Hường Hách Nhật lạnh nhạt nói.

Hấn nói ra lời đầy kích động, Lí Liên Nhi liền trở nên quật cường, “Ta sẽ không cho ngươi làm như thế!”

“Ta muốn ngươi cam đoan.” Hường Hách Nhật đứng lên muốn đi.

Lí Liên Nhi nghiêng mặt cúi xuống, vừa buồn nói: “Ta cam đoan, có thể chứ?”

Hường Hách Nhật không nghĩ quay đi, khi đi tới cửa, một đạo thanh thúy vang lên làm cho hấn quay lại.

Chỉ thấy Lí Liên Nhi dùng sức hạ xuống quân đen, diệt toàn bộ vòng vây.

Hấn nhần lực thật tốt, nhìn chăm chú vào mặt cờ sau đó nhướng mi, “Ngươi trước đó hạ bước hồ đồ, hiện tại đi nước này dường như muốn cứu quân đen.”

“Ngay từ đầu, ta đã không muốn thắng.” Lí Liên Nhi nhin không được cãi lại.

Hường Hách Nhật không giận ngược lại cư nhiên cười. “Nguyên lai dùng phương thức này mới có thể kích thích ý nghĩ muốn chiến thắng trong lòng ngươi sao?”

Tuần nhấ tươi cười như trước, nhưng nàng vẫn nhìn ra đôi mắt kia mang nồng đậm ý trách cứ.

Hấn rốt cuộc là nam nhân như thế nào?

Sự thật chứng minh Lí Liên Nhi làm tốt lắm.

Không có Hường Hách Nhật, nàng tiến bộ thần tốc, ngay cả các sư phó đều khen không dứt miệng, bảo nàng là một đệ tử thông minh, liền đem tất cả sở học truyền thụ cho nàng.

Chính là sau ngày hôm đó, nàng không còn thấy hấn nữa.

Sau lần tức giận ấy, trải qua hơn một tháng sau, tưởng niệm đã vơi dần hầu như không còn. ....

“Tiểu thư, người đừng luôn nhìn trời ngẩn người mãi!” sau khi ở cùng với Lí Liên Nhi, Phẩm nhi nghiêm nhiên đã muốn đem tâm mình hướng vào tân chủ tử, đối nàng hết sức tận tâm.

“Ta nhảm chán. ....” Lí Liên Nhi mặc trang phục mùa đông ngồi ở trong viện ngắm cảnh, một bộ dáng ồm ỹ. (Yue: *rút khăn* ....*chăm chăm nc méc* tội tỷ ý qó T^T)

“Nếu không thì, chúng ta cùng ra ngoài đi dạo, trò chuyện được không?” Phẩm nhi biết tiểu thư vì sao phiền lòng, nhưng lại bất lực, nàng cũng không nghĩ muốn mình bị đuổi đi.

Lí Liên Nhi giống như điều được nuôi trong lồng, mất đi sức sống, một lòng muốn chủ nhân chiếu cố. Chỉ tiếc, nàng đợi chờ kết quả, cũng là không ngừng thất vọng.

“Không. ....” nàng không có hứng thú, hướng hồ hôm qua Cao bá nói có tân sư phó tới, yêu cầu nàng đừng đi ra ngoài.

Mặc kệ là Cao bá, Phẩm nhi vẫn là nhận thấy trong phủ mỗi người đều đối nàng rất tốt, nhưng nàng vẫn là không vui, bởi vì bọn họ đối nàng quá quan tâm, chăm sóc nàng rất cẩn thận dù là chuyện nhỏ nhặt.

Nàng không thích như vậy! Lại càng không biết vì sao mọi người đối với như vậy nàng?

“Phẩm nhi, ngươi cảm thấy hấn là dạng người như thế nào?” Lí Liên Nhi ngẩng đầu nhìn trời.

Phẩm nhi sáu tuổi vào phủ, đến nay cũng qua mười năm, xem như đối với Hường phủ mọi việc lớn nhỏ đều hiểu biết cả, nàng chọn một câu trả lời vô hại, “Em cảm thấy Hường gia là người rất cao thâm khó lường.”

“Phải không? Ta lại cảm thấy hấn là một người không có cảm giác vui vẻ”. Lí Liên Nhi nói nhỏ.

“Hường gia trước kia không phải như thế!” Phẩm nhi thốt ra.

Trước kia Hường gia mặc dù có chút bất cần đời, nhưng ít ra cũng vẫn thoải mái, cởi mở, sau đó hết thảy bất tri bất giác(1) lại thay đổi, mọi người biết Hường gia không vui.

Lí Liên Nhi ngồi thẳng cả người, suy nghĩ về điều Phẩm nhi vừa nói. “kia vì cái gì hấn thay đổi?”

“này. .... Phẩm nhi cũng không rõ ràng.” Phẩm nhi ngập ngừng.

Lí Liên Nhi nhìn ra được Phẩm nhi bộ dáng khó xử “quên đi, không ép hỏi người.” mỗi lần hỏi chuyện về Hường Hách Nhật, mọi người luôn nói năng thận trọng, liền ngay cả Phẩm nhi cũng không ngoại lệ.

Phẩm nhi thề lưỡi, lát nữa không chừng tiểu thư không phải sẽ hỏi lại chứ. “Tiểu thư, Cao bá đã đến!”

Cao bá cao gầy với nét mặt già nua hơi hơi sấp hồng, dẫn theo một người khuôn mặt trát đầy son phấn, lắc lư cặp móng ý khêu gợi, đôi tay yếu điệu đánh theo từng nhịp bước, “Lí cô nương, vị này là người am hiểu kỹ thuật trang điểm nhất Hòa thành Đường nương.”

“Hường gia phân phó xuống dưới, từ nay Đường nương sẽ dạy tiểu thư cách ăn mặc.” đi theo Cao bá nha hoàn phía sau lục tục đem cây tủ đàn hương hạp đưa vào phòng.” Đường nương sẽ hướng dẫn cho tiểu thư như thế nào thêm trang, y.”

“Cám ơn người, Cao bá.” Lí Liên Nhi cười ngọt ngào.

Cao bá lắc đầu, “Đừng khách khí, có vấn đề gì cứ việc đến tìm Cao bá.”

“Hết thảy đều hảo, ít nhiều đều có ngài lo lắng cho ta!” Lí Liên Nhi lời thốt ra nhưng trong lòng lại nghĩ khác.

“Hảo, hảo, không có việc gì Cao bá đi trước.” thật sự là đứa nhỏ lễ phép. Ai! Hấn thật sự không đồng ý cách làm của thiếu gia, Lí cô nương nhưng là khuê nữ trong sạch a!

“Ân, Cao bá đi thông thả.” Lí Liên Nhi nhìn theo Cao bá rời đi, mới đi theo Đường nương vào nhà.

Nhìn Đường nương cùng khuôn mặt đầy son phấn, nàng âm thầm thở dài. Cho rằng đôi nàng mà nói không có nhiều hứng thú lắm, nàng cho tới bây giờ sẽ không yêu thích nổi việc này, chỉ vì đây là hấn an bài, nàng mới cam tâm tình nguyện.

Vào nhà không bao lâu, Lí Liên Nhi đột nhiên phát ra thét chói tai, dọa chim chóc đang mổ thức ăn chạy ở hành lang, cũng dọa Phàm nhi ở bên ngoài.

“A — Phàm nhi cứu ta!” nàng không cần như vậy!

Phàm nhi lo lắng hỏi: “Tiểu thư, phát sinh chuyện gì?”

“Không cần thoát ta quần áo, đừng tay, đừng tay nha,” nàng đồng ý với kỳ vọng của hấn, thay đổi chính mình trở thành một bộ dáng khác, không còn cao ngạo giống như trước, không lộ ra chân hài, không còn ngum từng ngum uống nước.... Trừ bỏ chuyện này.

“Ta không cần mặc loại quần áo này!” Lí Liên Nhi hồng mắt, sa mỏng nhẹ nhàng rơi xuống ái muội mê người. Đây chẳng phải là bị nhìn hết sao? Chỉ tưởng tượng cũng đã chịu không nổi, nàng không thể chịu đựng được nam nhân khác nhìn chăm chú!

“Cô nương nha, ở loại nơi phong hoa này chúng ta sao có thể mặc như vậy nha?” Hường gia chỗ nào tìm được nữ oa nhi ngây thơ này? Muốn thành một kỹ nữ danh tiếng mọi chuyện không đơn giản! “Người mặc nhiều lắm!”

Đường nương đương muốn bắt trụ Lí Liên Nhi, nhưng không ngờ nàng lại mạnh như vậy? Vẫn là để nàng chạy đi ra ngoài. “Đừng chạy a!”

Phàm nhi vội vàng đuổi theo, “Tiểu thư, từ từ a.....”

Lí Liên Nhi quần áo không chỉnh tề, đầu tóc cũng rối loạn, chạy thẳng ra khỏi viện, một lòng muốn trốn nhanh khỏi Đường nương.

Chạy quá nhanh, một cái thất thần, nàng ngã văng ra ngoài, “A —”

Nghĩ đến sẽ xuất hiện đau đớn lại không thấy, nàng mở mắt ra, mới phát hiện có người đứng lúc tiếp được thân thể trượt của nàng.

“Người đang làm cái gì?” Hường Hách Nhật âm thanh lộ vẻ âm trầm, tuấn dung hiển lộ một tia mệt mỏi.

Lí Liên Nhi vội xoay người ôm chặt hấn, “Người đã trở lại?”

Trong đôi mắt trong suốt của nàng tất cả đều là hấn, nàng ngây ngốc nhìn nam nhân đã lâu không thấy này.

Hường Hách Nhật lạnh nhạt đẩy Lí Liên Nhi ra. Rồi đi Hường phủ nhiều tháng, trở về nhìn đến cái cảnh tượng, cư nhiên là nàng giống như con dã hủu nhi (Yue: con khi hoang á=))) Sue: Uhm khi, sao này a lự vì khi đó =))) trong phủ làm cần, cũng khó trách sắc mặt hấn không tốt.

“Xem ra, người không có nghe lời ta nói” trên mặt hấn tựa như không cười, liền nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng kéo về. Người sáng suốt đều nhìn ra được hấn thật sự tức giận.

“Đau quá, người làm cái gì.....buông!” Lí Liên Nhi đầu tiên là nhẹ nhàng, sau đó vì đau nên giãy dụa.

“Trước khi ta rời đi người đáp ứng những gì?” Hường Hách Nhật mím môi. Hấn không hiểu nàng nháo tính tình cái gì? (Yue: có nên bảo cha này ngốc ko=.=”Sue: Ta nói sau này a ấy có khuynh hướng tự ngược chính mình, thế có ngốc không=)))

Phong Nguyệt sắp hoàn thành công việc(Yue: ý chỉ việc kỹ nữ ó), mà nàng lại còn không ra hôn. Là hấn nhìn nhầm, cái bé gái mồ côi kia so với nàng kiên cường hơn nhiều, nếu biết nàng không chịu thua kém như thế, hấn sẽ không mang nàng trở về.

“Không phải, ta có nghe lời, chính là.....” nói đến một nửa, nàng mới ý thức được hiện tại bộ dáng mình chật vật, hoàn toàn không có lập trường phản bác. Nhìn gương mặt hấn tràn đầy tức giận, ngực của nàng đau quá, nàng cố gắng lâu như vậy chính là muốn lấy lòng hấn, muốn chờ hấn trở về, cho hấn muốn chính mình.

Ngay cả trời cũng không chịu giúp nàng sao? Nàng âm thầm cúi đầu, không hề cãi lại.

Hường Hách Nhật về mặt bình tĩnh kéo nàng trở về phòng, phanh một tiếng đóng sầm cửa.

Ánh mặt trời bị ngăn cách ở phía sau hấn, bị hấn ngăn cách với ngoài cửa, bóng dáng thon dài từng bước tiếp cận, áp lực tràn ngập làm người ta hít thở không thông.

Tâm nàng nhảy dựng, “Người muốn làm gì?”

Tuấn nhan nhu hòa của hấn bịt kín một tầng tối tăm, khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Hấn nhặt lên sa mỏng rơi trên mặt đất, một phen còi bỏ ngoài sam trên người nàng. (Yue: á á... có H sao Sue.....á á ta ko edit H đầu O_O..*giấy giũa* Sue: Ta sẽ edit H cho, mi ko cần * hắc hắc* Ahir: Sue ah` ta nhớ nàng chỉ có ngôn tình thôi mà. Từ khi nào nàng đen đến vậy :-ss)

“Không cần! Từ từ.....” nàng không còn chỗ nào có thể trốn, đành phải thỏa hiệp. “Ta thay, ta thay là được!”

Thấy hấn không hề động thủ, nàng nhanh đoạt lấy sa mỏng trên tay hấn.(Yue: chủ thik ngừi hemk bik ngoại sam nghĩa là áo lót hủi xura ó ^^~)

Đưa lưng về phía hấn, nàng nhanh chóng trút đi bộ áo thượng thanh đoàn sa mỏng, lụa trắng trong suốt căn bản che không được bờ vai trần trụi cùng cặp nhũ hoa căng tròn trắng mịn.(Yue: ngồi edit câu này mún *phụt máu*=.= tội lỗi thiệt Sue: *liếc* hừ trình độ non kém, nhieu đó đã phụt máu sao được hử, ta mún hơn nữa cơ *hắc hắc*)

Hương Hách Nhật cố gắng hạ xuống chính mình (Sue: Hạ jì thể a *chóp chóp*..Yue: đang tưởng tượng hết sức đen tối nè @_@ Sue: *ngây thơ* có jì đen tối ah), không nghĩ tới nàng giấu ở phía sau bộ quần áo kia lại có bộ dáng mê người đến thế, da thịt phiếm hồng, thân mình nhỏ nhắn, bộ dáng run run, làm cho người ta có chút không đành lòng.

Hấn lấy ra kính liêm (Yue:cái kính ở trong cái hộp trang điểm hủi xura đó), ánh mắt nhìn vào khuôn mặt đang ngai ngùng, ngón tay chậm rãi vuốt lên khuôn mặt trơn nhẵn mềm mại mà lạnh như băng của Lí Liên Nhi “Ngươi rất tái nhợt.”

Hấn tự mình trang điểm cho nàng thật kiều diễm, trừ bỏ mi..... Hoạ mi chính là vợ chồng chi nhạc.(2)

Phấn trong hộp áp hoa dấu dần dần mờ hồ, phía trên mặt nàng ngưng tầng tầng hương phấn, hai bên má vì son phấn phớt nhẹ càng thêm xinh đẹp, đôi môi đỏ thắm, dung nhan quyến rũ dường như là hai người khác nhau.

Ngón tay thon dài dừng ở mi tâm của nàng, nàng tựa hồ hiểu được hấn vì sao chần chờ. Nàng đoạt lại bút trong tay hấn, chính mình hoạ mi tựa như phượng vĩ bay lên phá hủy cảm xúc trên khuôn mặt diễm lệ.

Nàng chớp chớp hai mắt, tính tình quật cường không cho phép nước mắt hạ xuống.

“Ngươi—“ liếc thấy mắt nàng rung rung, lời nói trách cứ im bật mà ngừng lại.

Hấn không phải là vì ánh mắt quật cường kia mà chọn nàng sao? Thôi!

“Từ nay về sau, tên ngươi gọi là Liệt Nguyệt, không còn là Lí Liên Nhi” hấn nhẹ nhàng nói. Như ánh trăng soi khắp thiên hạ có bản lĩnh tựa như ngọn lửa bùng cháy, nhất định không tầm thường. Hiểu chưa? (Ahiru: mih` tên Nhật áp cho ng` ta tên Nguyệt, tình ý chưa :’>)

Hấn vuốt ve dung nhan xinh đẹp của nàng, trong lòng nảy lên một cỗ kích động.

Lí Liên Nhi im lặng gật đầu, nhìn vào hình ảnh quen thuộc trong gương nhưng lại xa lạ chính là mình, bất giác cảm thấy mờ mịt.

Nàng làm như vậy rốt cuộc đúng hay không?

Liệt Nguyệt

(1) : không biết vì sao

(2): ý là nhìn giống như một cặp vợ chồng son vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 3

Ánh mặt trời đột nhiên sáng bừng chiếu rọi cả căn phòng, có người bước vào phòng, một chút cũng không làm Hương Hách Nhật tức giận.

“Hách Nhật, này không giống ngươi a”. Người hô lên tục danh của hấn là một nữ tử bước đi tao nhã, trên người nàng mặc nam trang, làm cho dung mạo nàng càng thêm tuấn tú. Nàng hướng Lí Liên Nhi ánh mắt nhìn chăm chú. “Ai da! Ngươi đừng dọa ta nha.”

Hương Hách Nhật rất nhanh thu hồi tay đang lưu luyến da thịt ở trên người Lí Liên Nhi “Từ Thanh.....”

Vì cái gì Lữ Từ Thanh tiến vào, làm cho hấn có loại cảm giác chột dạ ?

Hấn ho nhẹ, vờ tự tại nói: “Như thế nào không trở về trong phòng nghỉ ngơi? Đừng để lại bị nhiễm bệnh.” hấn cố ý ngăn bóng dáng Lí Liên Nhi, không muốn bị Lữ Từ Thanh dò xét.

“Ta còn chưa cùng tiểu cô nương nói câu nào! Không nghĩ tới bình thường ngươi ôn hòa cư nhiên thay tính tình thay đổi như vậy.” Lữ Từ Thanh cười, trong ánh mắt toát ra tia hứng thú đối Lí Liên Nhi.(Yue: *đập bàn* ta thik chị ý=)))

“Ngươi về phòng trước đi, nhìn ngươi xem khí sắc thật sự kém !” Hường Hách Nhật trách cứ nhưng khẩu khí lại chứa đầy sùng nịch.

Lí Liên Nhi không rõ tình huống này, chỉ có thể mờ mịt nhìn bọn họ, trong lòng bất an cũng rộng dần rộng dần. Hường Hách Nhật ánh mắt vốn mang theo kinh diễm đã không còn tồn tại nữa, lại đối với nữ nhân phần nam trang hời hợt ân cần, ánh mắt đối với vẻ mặt nàng cũng không xa lạ, chứng kiến hần khi ở bên nàng hoàn toàn khác với mình.

Kìa là ánh mắt nồng cháy đầy tình cảm. ....

“Ngươi. ....” Lí Liên Nhi phát ra một âm thanh, lời nói đến miệng cũng không dám nói tiếp.

Hường Hách Nhật khinh miệt liếc mắt nàng một cái, “còn lại, những người khác sẽ dạy ngươi phải làm thế nào.”

Như là muốn bày ra cho Lữ Lữ Thanh xem, cũng như là nhắc nhở cho chính mình, hần cố ý đối Lí Liên Nhi lạnh lùng, đậm vừa nói: “Không cần lại làm cho ta thất vọng.” (Yue: cha này nổ de kieu)

Hần kéo nữ tử vội vàng rời đi hình ảnh đó làm tâm nàng đau đớn, nàng nắm chặt hai tay khiến trở nên trắng bệch, nhẹ giọng hỏi người trong gương, “Tử Thanh. .... Ngươi là ai?”

Nhìn gia chủ ôm lấy Lữ tiểu thư đi ra, Phẩm nhi trong lòng liền hiểu. .... Tiểu thư thích gia chủ như vậy, hiện tại khẳng định đang chịu khổ sở.

Đi vào trong phòng, trên mặt đất rơi đầy những mảnh vải vụn vương vãi khắp nơi, nàng lác đầu ngồi xỏm xuống yên lặng nhặt lên, thẳng đến khi một giọt nước rơi xuống mu bàn tay nàng, sau đó vỡ tan.

Phẩm nhi ngẩng đầu, phát ra một tiếng thét kinh hãi, “Tiểu thư?”

Tiểu thư đang khóc! Nàng lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư rơi lệ. ....

“Tiểu thư, ngươi đừng khóc nha! Ngươi khóc, hại Phẩm nhi cũng muốn khóc.” Phẩm nhi chưa xót hấp hấp mũi, lấy ra khăn tay lau đi lệ trên mặt tiểu thư.

Lí Liên Nhi đột nhiên cầm tay Phẩm nhi, vội vàng nói: “Phẩm nhi, Tử Thanh là ai? Nàng cùng Hường Hách Nhật là cái quan hệ gì?” nàng kích động quý xuống, “Ngươi nói cho ta biết được không?”

“Tiểu thư, ngươi mau đứng lên. .... Đừng như vậy a!”

Lí Liên Nhi mãnh liệt lắc đầu, “Ta sẽ không đứng lên. .... Ngươi nói cho ta biết được không?”

“Tiểu thư, người cho rằng Phẩm nhi là loại người nào ?” Phẩm nhi cũng khóc theo.

Nhìn đến tiểu thư bộ dáng trở nên hoảng hốt thất thần, nàng như thế nào nhẫn tâm gạt không nói? “Em sẽ nói cho tiểu thư, nhưng là người trăm ngàn lần phải bình tĩnh nga!”

Lí Liên Nhi gật gật đầu không hề phản kháng, Phẩm nhi vội vàng nâng dậy nàng.

“Ngươi nói mau đi!” Lí Liên Nhi nắm chặt ngực. (Yue: sao ta thấy con nữ chính bị lụy vì tình thế nhì O_O Sue: tán *bóp bóp* nói nhiều quá, lo làm đi)

“Lữ tử Thanh cô nương từng là vị hôn thê của đại thiếu gia đã qua đời, chính là còn không kịp thú nàng, đại thiếu gia liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Phẩm nhi hồi tưởng lại những đoạn năm tháng kia. .... Chủ tử từng người lần lượt rời nhân thế. Hường gia lại kiên trì không chịu tham gia kỳ thi quốc gia mà lại theo con đường thương nhân mua bán này.

“Sau khi đại thiếu gia qua đời, Lữ gia vốn cố ý đem Tử cô nương hứa cấp Hường gia, nhưng là bị phu nhân cự tuyệt, người cho vì Lữ cô nương cùng đại thiếu gia đính thân không bao lâu, đại thiếu gia liền qua đời, lão gia lại mất theo, làm cho phu nhân nhận định Lữ cô nương là người mang điềm xấu. Nhưng là Hường gia muốn chiêu cố Lữ cô nương, cho nên cùng Lữ gia vẫn có lui tới, lúc ấy trong người phu nhân bệnh nặng khi được biết chuyện này, còn để lại di ngôn rằng, Hường gia không được cưới Lữ cô nương.”

“Đó không phải là chia rẽ một đôi sao. ....” vốn nghĩ đến nếu nàng ngoan ngoãn vâng lời hần sẽ yêu nàng thật tâm, được hần xem như nữ nhân của mình, nàng thế mới biết chính mình mười phần sai rồi, hần trong lòng sớm có ý trung nhân.

Phẩm nhi thở dài, “cũng không thể nói như vậy, bởi vì trước đây Lữ cô nương liền nhiều lần cự tuyệt Hường gia.”

“Là Hường gia chính mình. ....” lời nói còn chưa dứt, cũng đủ hiểu được.

Nguyên lai! Nguyên lai là có chuyện như vậy. ....

Lí Liên Nhi hít thở thật sâu, bắt buộc chính mình bình tĩnh. Cho dù như vậy, tâm nàng vẫn sẽ yêu hần không thay đổi. Nàng tin tưởng rằng chắc chắn có một ngày sẽ làm hần yêu thương nàng, nàng nhất định làm được!

Nàng nắm chặt tay, “Ta đã biết.”

Lúc trước, nàng chính là có quyết tâm như vậy mới có thể rời nhà trốn đi, mà hiện tại nàng không thể mãi ngồi ở chỗ này mà buồn rầu, phải có hành động mới được!” Phàm nhi, người đi thỉnh Đường nương vừa rồi tiến vào một chút, ta có việc muốn thỉnh giáo nàng.”

Phàm nhi gật gù đầu, sau đó chạy ra đi mời người.

Một lát sau, Đường nương cầm khăn, tay thì để sau thắt lưng đi tới, “Chắc chắc, cô nương thật sự là xinh đẹp như thiên tiên, quả nhiên không giống xưa, như vậy là được rồi.”

“Phàm nhi, người ra ngoài chờ ta trước đi.” Lí Liên Nhi ra lệnh.

Đường nương hơi hơi nường mi, chờ Phàm nhi đi ra ngoài mới mở miệng. “Cô nương có thể nói, người cho cả nha hoàn riêng của mình li khai, ắt là có chuyện khó nói.”

Lí Liên Nhi chậm rãi mở miệng, “Kỳ thật vấn đề rất đơn giản.....” nàng đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cần kỹ năng như thế nào nắm bắt được tâm nam nhân? Hoa nương (1) rút cuộc dùng thủ đoạn gì làm cho nam nhân đối với các nàng nhớ mãi không quên, lưu luyến không thể phân? Đường nương người hãy dạy ta đi!”

“Kia cần phải xem cô nương muốn loại kết quả thế nào ” Đường nương nháy mắt mấy cái.

“Có ý gì?” Lí Liên Nhi không hiểu ý Đường nương.

“Nam nữ trong lúc đó bất quá chính là gặp dịp thì chơi hoặc thật lòng yêu nhau, hoa nương có bản lĩnh tự nhiên sẽ làm cho nam nhân yêu các nàng hơn cả mạng sống, bản lĩnh chút nữa thì ..... ít nhất làm cho nam nhân mê luyến nhuyển ngọc ôn hương(2) của chúng ta.”

“Thế phương pháp nào nhanh nhất nhanh nhất?” nàng hiện tại không có thời gian quan tâm về kết quả, không biết hần khi nào thì muốn rời đi, nàng không thể để phí thời gian thêm nữa.

Đường nương dừng một chút, có chút do dự.

“Người cứ nói thẳng không sao cả.” nàng đã dám cầu , còn cần thể diện gì nữa?

“Như vậy, hiển thân mình là nhanh nhất..... Bất quá cô nương nửa điểm kinh nghiệm cũng không có, đáng nói hơn kỹ xảo càng không, chỉ sợ làm không được.” chỉ là bảo nàng mặc y phục kỹ nữ vào, nàng liền liều mình kháng cự .....

“Ta có thể , chỉ cầu người dạy ta!”

“Nhưng là loại phương pháp này chỉ là nhất thời .....Nam nhân sẽ không mê luyến nữ nhân lâu, nếu không hoa nương chúng ta như thế nào có thể kiếm ăn, người nói đúng không?”

“Mặc kệ như thế nào, ta trước hết phải giữ được hần.” đây là một vấn đề, trước tiên nàng phải có lợi thế như vậy khi đạt được mục đích sẽ thu được gấp bội...

“Được rồi!” xem ra nàng sớm có tính toán, “Nếu muốn người hiện tại cởi sạch quần áo, dám sao?”

“Đương nhiên dám, ta lập tức cởi!” nàng đã dám rời nhà trốn đi , còn có cái gì không dám?

Lí Liên Nhi nắm chặt tay Đường nương , ánh mắt kiên định kia làm cho Đường nương tán thưởng.

“Tốt! Chỉ bằng này quyết tâm, ta quyết giúp định người.” Nàng lên tiếng gọi Phàm nhi tới, nói nhỏ vài câu.

Cởi ra ngoại sam Lí Liên Nhi run rẩy không thôi, trời bắt đầu bước vào mùa đông, không khí lạnh lẽo thập phần lãnh liệt, làm cho da thịt của nàng trở nên đỏ bừng, “Kia hiện tại muốn làm ta cái gì?”

“Một chữ, chính là chờ.” Đường nương hướng bàn vui đầu , hai tay giặt được trong bát.

Ngoại trừ vừa rồi kêu Phàm nhi lấy mật ong nấu cùng lộc cốt thủy ra, còn có một đồng cảnh hoa tiên diễm màu đỏ đặt lên bàn.

“Người đang làm cái gì?” Lí Liên Nhi càng không ngừng chà xát tay, ý muốn làm cho ngón tay cứng ngắt khôi phục cảm giác.

“Đợi lát nữa người sẽ biết, kiên nhẫn một chút.” Đường nương đem mật ong cùng lộc cốt thủy cho vào bát được, lại thả vài miếng hoa đã dùng sức giặt nát đi, tiếp theo lấy khăn lụa phủ lên trên một cái chén, đem chất lỏng trong bát được đổ vào trong chén, cuối cùng lại vẩy lên một chút xạ hương phấn.

Không bao lâu sau, bát được màu hoa đỏ kia chậm rãi ngưng tụ thành hình dạng như keo.

Đường nương hài lòng nở nụ cười,” rốt cục đại công cáo thành(3)! Sắc trời cũng đã tối , thời gian vừa vặn thật tốt.”

“Đây là cái gì?” Lí Liên Nhi vừa tới gần, ngửi được một mùi nồng đậm làm cho đầu nàng có chút choáng váng .

“Đây chính là ta nghĩ rất lâu, thật vất vả mới nghiên cứu ra, phương thuốc bí truyền dùng để mê hoặc nam nhân.” nàng chính là thập phần đắc ý, thứ này có thể làm nam nhân ham muốn tình dục, cho dù là giống như thánh nhân Liễu Hạ Huệ(5) cũng ngăn cản không được.

Nàng nghĩ muốn..... Lí Liên Nhi phải hạ trọng dược mới được.

Đường nương tay cầm bút dính ngưng cao tô lên đôi môi đỏ mọng Lí Liên Nhi, “Đến đây! Đem cái yếm cũng cởi.”

“Hả!” ngón tay cứng ngắc cởi bỏ dây buộc.

Khiến cho nàng chịu lạnh không phải không đạo lý, ngưng cao này vừa mới chế thành, nếu nhiệt độ cơ thể rất cao khả năng lây dính sẽ giảm xuống.” như vậy là có thể, trước tiên mặc quần áo vào. Ta đi thỉnh Hướng gia lại đây, người nắm chắc thật tốt cơ hội lần này, ta như vậy lo lắng giúp người, đừng làm cho ta uống phí tâm cơ.”

Áp chế cảm giác kỳ dị đang nảy sinh trên da thịt, Lí Liên Nhi cầm tay Đường nương, “ Ồ! Ta sẽ. Cảm ơn người!” nàng vô cùng cảm kích.

“Đừng khách khí.” Đường nương tung một nụ cười thần bí.

---

(1) đây là cách gọi giữa các kỹ nữ với nhau

(2) Nhuyễn ngọc ôn hương [软玉温香] : “Nhuyễn” [软] : Dịu dàng ; “Ngọc” [玉], “Hương” [香] : cách gọi khác dành cho con gái. Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

(3)ý là thành công rồi đó ^^

(4) đây là một nhân vật trong lịch sử TQ mệnh danh là chính nhân quân tử^^.....Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang lần nào.(theo wikimedia)

~~~~~

Trong khoảng thời gian chờ hấn , Lí Liên Nhi ngồi ở trên giường rơi vào trầm tư. Vì điều gì dẫn đến tình trạng này, nàng thật đã muốn bất lực, chỉ cầu cho nguyện vọng của mình trở thành sự thật.....

Đem thể xác và tinh thần đều hiến dâng cho hấn, hấn sẽ yêu nàng sao?

Tiếng bước chân trầm ổn chậm rãi tới gần, nàng khấn trương cả người ngồi thẳng lên.

Hấn đã đến!

Hướng Hách Nhật bước tiến vào bên trong liền nhìn không được nhú mảy, một cỗ hương vị kỳ quái xông vào mũi, mới vừa rồi trên người Đường nương mơ hồ cũng có hương vị này, chính là không nồng đậm đến vậy.

“Nghe nói người tìm ta?” thấy nàng vẻ mặt hoảng hốt, hấn chạm vào khuôn mặt nàng.

Lí Liên Nhi sợ tới mức nhảy dựng lên, “Nha!”(Yue: chữ nha nghĩa là ừ ^^)

Hấn nhặt lên chiếc khăn tay bị nàng đánh rơi xuống, “Làm sao vậy?”

“Không, không có, vừa rồi ta không nhận ra người đi vào.” nàng tiếp nhận khăn tay, “Cảm ơn!”

Tâm tình của hấn không tồi, có phải bởi vì Lữ Lữ Thanh hay không?

“Người lau cái gì thể?”

”Chỉ là hương liệu bình thường, người không cần để ý.” nàng chột dạ giải thích, không thể nói thực ra đó là dùng để mê hoặc hấn gì đó đi?

Hướng Hách Nhật không hỏi nữa, đôi mắt đen tinh tế như ban ngày chăm chú nhìn kỹ người con gái trước mắt.” Người mặc như thế này quả thực rất đẹp.”

“Thật không.....” Lí Liên Nhi hốt hoảng cười.

“Có lẽ người không biết sức quyến rũ chính mình, đối với ánh mắt nam nhân mà nói, người rất đẹp!” viên ngọc này thật sự làm cho hấn kinh diễm.

“Vậy người thích không?” nàng cố lấy hết dũng khí hỏi hấn.

Hắn trầm ngâm au một lúc lâu, “Chỉ cần là nam nhân đều thích.” hắn không ngại lấy lòng nàng

Như vậy thì tốt rồi.

Biết rõ hắn chỉ là nói cho có lệ với nàng, nhưng vẫn là trong lòng nàng rất vui.

“Nếu thích, vậy ngươi hãy chạm vào ta.” nàng đón nhận ánh mắt kinh ngạc từ hắn, cầm lấy bàn tay ấm áp của hắn đặt lên da thịt trắng nõn của mình đang khỏa trương phập phồng trước ngực, không cho hắn rút ra. (Sue: Tỷ này gan gớm. ... Yue: ờ công nhận =.=” ờa ko edit H đầu ờa, ngữi ta còn chong xáng mà Sue: *đạp* cút)

Chưa chờ hắn mở miệng nói, nàng đã giành nói trước, “Đây là khóa học cuối cùng!”

Nàng chậm rãi trút đi xiêm y trên người,” ta biết nhiệm vụ của ta, thân là một kỹ nữ cũng không thể từ chối việc nam nữ, phải làm như thế để phát triển Phong Nguyệt các, ngươi nói có phải hay không? Nếu phải có người đến dạy ta, ta hy vọng người đầu tiên là ngươi.” Đôi mi dài khẽ lay động, trong mắt lộ vẻ yêu say đắm nồng đậm.

Ngươi đầu tiên? Hắn nhú mày.

Điều này không được phép, nàng còn muốn cùng nam nhân khác.

Không biết vì cái gì, hắn không thích nàng có loại ý nghĩ này. (Sue: Chúc mừng a vào giao đoạn tự ngược đầu tiên ... Yue: *chát chát* ... khìn nè Sue: rút dao ra chém, dám tát ta ah)

Trong đầu hắn chưa từng có ý niệm bảo nàng đi hầu hạ nam nhân. Nàng không giống như bé gái mồ côi kia, mà là nữ tử thế gia thanh danh trong sạch, cho dù ở kỹ viện, hắn cũng sẽ sắp xếp hộ vệ bảo hộ an toàn cho nàng, cho nên hắn không cần phải làm như thế.

“Ngươi không cần hầu hạ bất luận kẻ nào, bao gồm ta.” hắn nghĩ muốn đẩy nàng ra khi bóng dáng nàng đến gần, tâm tình trở nên khó chịu lại bị mùi hương trên người nàng cuốn lấy, dục vọng bất ngờ trỗi dậy.

“Nhưng ta muốn làm” nàng giấu đi vẻ ngượng ngùng, sắm vai thành một nữ nhân dâm đãng phóng khoáng, kiễng mũi chân, đôi môi mềm mại của nàng chạm vào bạc môi hắn chỉ nghe như đánh tới một tiếng. ” nga —”

Đau!

Không kịp suy nghĩ, hắn tự động chế trụ gáy của nàng, không quan tâm đến sự ngốc nghếch của nàng, nhẹ nhàng tách môi nàng ra như muốn hút lấy hết hương vị ngọt ngào trong miệng, trên đôi môi đỏ mọng ấy hương thơm thật nồng nàn, khiến hắn càng tiến vào thật sâu để thăm dò.

Hắn nhắm mắt lại, hồi hận đã muốn không kịp, chỉ có thể dựa vào bản năng dục vọng hôn trụ nàng, phảng phất ở sâu trong nội tâm sớm muốn làm như vậy.

Hắn không thể không thừa nhận, đối hắn mà nói, nàng vốn không hiểu lực hấp dẫn của chính mình.

Chóp mũi xinh xắn trở nên ửng hồng chạm vào chóp mũi hắn mạn chi bạc bọt nước nhẹ nhàng hòa vào nhau, hỗn mật mùi hoa cùng môi đỏ mọng ngọt ngào, từng ngậm từng ngậm, chậm rãi mút cắn nhấm nháp lấy.

Hắn hảo ôn nhu, hảo ôn nhu.

Nụ hôn này làm cho hai người đều mất hồn, tựa như thế giới này chỉ còn lẫn nhau.

Vì cái gì mà con người ôn nhu này muốn đẩy nàng ra, chỉ vì không thương sao? Nàng không tin, hắn đối nàng hảo, đối của nàng ôn nhu không có khả năng không có lấy nửa điểm tình yêu.

Nàng leo lên hắn, muốn dùng thân thể mềm mại đang khỏa trương ở trên người hắn khơi gợi cảm giác ham muốn của hắn, trong đầu vang lên câu nói Đường nương trước khi đi nói — nữ nhân mềm mại đáng yêu là vốn trời sinh.

Này hôn liên tục đến hai người đều thở không nổi mới chấm dứt.

“Ta nghĩ muốn ngươi.”

Ngón tay run run rút đi quần áo trên người, liền ngay cả cái yếm, tiết khô cũng không giữ lại, tựa như trẻ con mới sinh như đối hắn không hề giữ lại cái gì cũng chỉ để được hắn yêu.

“Liệt Nguyệt. Ngươi không nên làm như vậy.” Hường Hách Nhật thở dài.

Nàng chấn động, giờ phút này mới ý thức được ở hắn trong mắt, nàng là Liệt Nguyệt.

Hắn trước mắt rõ ràng thấy nàng run lên nhẹ, thân thể ngượng ngùng có bao nhiêu khỏa trương, chờ mong nếu tình yêu của nàng bị cự tuyệt, sẽ lại làm cho nàng tổn thương.

Hé mở dung nhan yếu đuối kia làm cho hấn không thể cự tuyệt, cũng không nghĩ sẽ cự tuyệt.

“Loại sự tình này ta nên chủ động.” âm thanh khàn khàn vừa ra, nàng lập tức bị chặn ngang ôm lấy.

“A—”

“Không nghĩ tới người lớn mật như thế, đáng tiếc người trời sinh không phải này khối liễu.” hấn dùng tay áo quần lấy thân mình nàng đang rét run, cánh tay như ôm trẻ mới sinh ôm nàng vào trong lòng, sau đó hướng đầu giường đi tới.

Hấn nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, đôi mắt chưa từng rời khỏi nàng.

Cá tính quật cường so với vật phẩm dễ vỡ còn dễ dàng tổn thương hơn Liệt Nguyệt a..... Hấn hiểu được nỗi thống khổ của nàng đến từ chính hấn, chính như đối với Lữ Lữ Thanh hấn cũng rất đau.

Này chính là thương hại— hấn nói như vậy thuyết phục chính mình.

Ngón tay cời bỏ y phục của nàng, một cái hôn lại hạ xuống.

Nếu nàng là Lữ Lữ Thanh thì thật tốt biết bao..... Khả dĩ hấn biết rõ, này không phải hấn khát vọng nữ nhân, mà là hấn đồng bệnh tương tư với Liệt Nguyệt.

“Nhật.....” nàng ưm một tiếng, không suy nghĩ đáp lại hấn, làm cho lưỡi hấn tham nhập vào cùng nhau dây dưa.

Nụ hôn tinh tế nhẹ nhàng di chuyển, đi tới chiếc cổ xinh đẹp của nàng, in lại dấu hôn nhạt, lơ đãng chạm vào cặp nhũ hoa ửng hồng trước ngực khiến chúng càng trở nên căng cứng.

“A—” thân thể dâng lên một cổ hỏa nhiệt, làm nàng co rúm lại.

“Đừng sợ, hãy thoải mái.” hấn nhẹ nhàng nói, không nghĩ sẽ lộ thương nàng.

Mái tóc đen dài phủ lên bộ ngực căng đầy của nàng, hai cặp nhũ hoa ẩn hiện mơ hồ, bụng trắng nõn nà, nhưng tư giữa hai chân thừa thót hiện ra ở trước mắt hấn, gương mặt nhả nhay nhiễm sắc dục mà càng thêm mê người.

“Ta không sợ.” nàng không muốn thừa nhận, giả dựa đứng dậy ý đồ gục hấn. Cùng nàng so với ở dưới, hoảng sợ vì hấn trên người quần áo đầy đủ, chỉ e hấn thay đổi chủ ý.

Hấn cũng không ngăn cản, mặc cho nàng ở hấn trên người sờ soạng, cời bỏ vạt áo.

Hấn muốn biết nàng sẽ làm như thế nào.

Nàng run rẩy lấy tay cời ngoại sam màu lam, đập vào mắt là màu da sẫm nhạt cùng nữ nhân da thịt trắng nõn có chút bất đồng, lại ánh lên màu sắc mạnh mẽ.

Đẹp quá! Nàng trong lòng trung phát ra sợ hãi than, xem thẳng mắt.

“Người còn muốn tiếp tục xem đi xuống?” hai người cời sạch quần áo khí lạnh ở ban đêm mà nói tuy là mát, cũng không phải là một chuyện tốt. Hấn liền đưa một câu để đánh thức nàng.

Nàng đột nhiên lắc đầu, tiếp theo cúi người ôm chặt hấn—

Nàng cùng hấn hô hấp phập phồng chặt chẽ tương liên, ở lẫn nhau thân thể thân trên sẽ tới của nàng cẩn thận, hấn rắn chắc, phảng phất thân thể không phải chính mình, đây là loại chuyện làm người ta mặt đỏ tâm động.

Lỡ tai trở nên ửng hồng liền tựa vào ngực trái hấn nghe nhịp đập trầm ổn, làm cho nàng có chút nhớ nhung khóc.

“Đưa ngực.” hấn khẽ nói, trong lúc đó ngón tay hấn xuyên mái tóc dài đen nhánh, dành cho nàng sự an ủi.

Nàng lên dung nhan kinh diễm của nàng, bạc môi hạ xuống, làm cho nàng nghĩ đến hấn muốn hôn môi nàng, nhưng lại không nghĩ tới hấn lại đẩy đi những sợi nhung tơ mềm mại tìm thấy nơi bí ẩn đầy xinh đẹp của nàng, liền giữ lại nhẹ nhàng cắn nuốt.....

Hấn dùng sức, đem nàng tiến tới dục vọng cực lạc ở thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

Cảm xúc mãnh liệt qua đi, chỉ còn nỗi ưu buồn yên lặng lan tỏa.

Sau cuộc ân ái, mọi thứ trở nên tĩnh lặng, cả hai dần tĩnh lại, rút ra lửa nóng phía sau, lồng ngực xich lỏa có chút băng lãnh, dường như khuôn mặt Hường Hách Nhật vô biểu tình.

Nàng chậm rãi mở mắt, cánh tay đặt trên ngực Hường Hách Nhật, khuôn mặt tựa vào bộ ngực rộng lớn của hắn, trên gương mặt xinh đẹp có chút mơ hồ.

“Tĩnh?”hắn quay về phía nàng, thanh âm vẫn còn sót lại sắc đục.

Nàng “Ân” một tiếng, gò má hiện lên hai màu đỏ ửng.

Nghĩ đến hắn đêm qua phóng túng điên cuồng mà đòi, chính mình cứ nhiên hôn mê bất tỉnh, trong lòng nhịn không được một trận run rẩy.

Dựa vào hắn, nàng trầm mê một hồi, sau đó nhớ tới cái gì bèn mở miệng: “Ngươi thích ta sao?” nàng không thể không hỏi.

Hắn không nói gì im lặng cùng hô hấp nhẹ nhàng, làm cho nàng không biết vừa rồi cảm xúc mãnh liệt kích tình cùng thờ dốc dồn dập là mộng hay là thật, loại cảm giác này khiến cho nàng bất an.

Hắn trầm mặc, mà nàng đang chờ đợi. Không ai lên tiếng, trong phòng trở nên nặng nề.

“Thích.” nam nhân bật ra tiếng nói đặc biệt trầm thấp.

Nếu chán ghét nàng, hắn sẽ không cho phép nàng đụng chạm thân thể hắn.

Ngay cả hắn cũng không hiểu được cảm xúc đối của nàng là gì, nhưng loại cảm giác này không phải yêu — hắn tự với bản thân.

Trước khi nàng tới, đã có một nữ nhân vô tình tiến vào trái tim hắn.

“ có bao nhiêu thích?” nói cho cùng nàng vẫn muốn hỏi lại.

Hắn khẽ nhú mày, vẫn không lên tiếng.

“Có so với Lữ Lữ Thanh thích hơn không.” lại tiến thêm một bước tra hỏi, âm cuối có chút run run.

Hắn cả người chấn động, âm thanh phần nộ hỏi: “Ngươi từ ai nghe được ?”

Nghe được ba chữ “Lữ Lữ Thanh” này, khiến hắn phản ứng lớn như vậy sao?

Hắn đẩy nàng ra, động tác này làm cho nàng đập mạnh lên vách tường, da thịt mảnh mai của nàng liền có chút trầy xước. Thân thể bị thương thật đau đớn, nhưng vẻ mặt hắn càng làm cho nàng trong lòng đau hơn.

Nàng nỗ lực dùng cơ thể mềm mại của chính mình nhằm xoa dịu vẻ mặt băng lãnh của hắn, “Mặc kệ ta nghe được từ ai, đây là sự thật không phải sao? Ngươi không thể. Không thể yêu thương nàng ấy, nàng ấy thiếu chút nữa đã thành đại tẩu của ngươi nha!”

Con người Hường Hách Nhật tựa như thay đổi, lạnh lùng mở miệng, “Chỉ là thiếu chút nữa, trên thực tế không phải.”

“Nàng là vị hôn thê của đại ca ngươi, trên danh nghĩa là nửa tẩu tử của ngươi!” nàng bị hắn hung hăng đẩy ra, quần áo trở nên hỗn loạn, lộ ra bờ vai tuyết trắng đầy vết hôn sâu.

Ánh mắt nàng trong suốt chọc giận hắn. “ Vậy thì sao? Ngươi nghĩ ta sẽ quan tâm đến điều đó sao? giọng điệu hắn thay đổi.

“Cho dù ngươi phủ nhận, ngươi trong lòng cũng hiểu được, các ngươi nhất định không thể !” nàng bị dao động.

Nhưng lại không thể kiểm chế chính mình, “Nếu không nương ngươi sẽ không để lại di ngôn như vậy”.

Nàng muốn khóc, muốn kêu to, nhưng khóc không được mà kêu cũng không được, đây là điều nàng tự chốc lấy .

Vì cái gì hắn tâm chỉ có người kia, lại khiến nàng gặp gỡ hắn?

“Nàng căn bản là không thương ngươi, bằng không vì cái gì muốn cự tuyệt ngươi?” nàng bất cứ giá nào . Nếu như vậy có thể cho hắn thanh tỉnh, nàng

thực nguyện ý làm như vậy.

“Đây là vấn đề của ta với Lữ Thanh!” hần hét lên, ngón tay ấn vào hõm vai của nàng. “Huống hồ, chuyện này cùng người không quan hệ, người có tư cách gì hỏi đến?”

Tiếng hét của hần làm cho nàng tổn thương, cũng khiến cho nàng nhận ra sự thật.

Nàng rút cục im lặng, trong đôi mắt nổi lên hai làn hơi nước.....

Bị ánh mắt đau thương của nàng làm kinh sợ, Hường Hách Nhật đột nhiên buông tay, mới ý thức được hành động điên cuồng của chính mình khiến nàng bị thương, nàng lại bùng tình chưa thấy, có một tia áy náy nảy lên trong lòng.

Không biết qua bao lâu, nàng mới nhẹ giọng nói: “Buông tha cho nàng có khó như vậy sao? Người yêu ta được không? Ít nhất ta sẽ không cho người khổ sở!” vuốt vuốt ngực ần ần đau, nàng không để ý tôn nghiêm lên tiếng cầu xin.(Yue: a nì rùi sẽ trả giá=3= Sue: ừ ừ)

“Nếu là người, người làm được sao?” hần cúi đầu thì thảo nói, mái tóc dài rối tung che khuất khuôn mặt tuấn tú kia bởi vì thống khổ mà vụn vụn, ở trước mặt nàng, hần mất đi sự trầm ổn bình tĩnh trước kia.” người có thể buông tha cho ta sao?”

Hần đau đớn nhắm lại hai mắt, nói ra câu nghi vấn, đã được định sẵn. Bọn họ đều hiểu được đáp án này là gì.

“Nếu người làm không được, thì đừng yêu cầu ta.” lời nói theo kẻ rằng tuôn ra.

Đêm nay, nàng cùng hần trên một giường, sự im lặng của hai người trong lúc đó tạo ra vết thương khó có thể chữa lành.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Thiên Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 5

Vài năm trước thị trấn Hòa Thành vẫn còn chưa phát triển, chủ nhân của Hường gia toàn tâm tập trung vào con đường kinh thương liền trở thành thị trấn nổi danh nhất ở phía nam, cũng là con đường thủy lộ lớn nhất thông từ Nam ra Bắc.

Câu cửa miệng: “Nơi nào có người thì nơi đó có buôn bán.” Trong Hòa Thành nơi nơi đều có thể nhìn thấy cửa hàng của Hường gia, đại diện tiêu biểu nhất là “Phong Nguyệt các”, nghe tên chỉ biết là kỹ viện, nam nhân không có một chút thanh danh cùng tài phú thì không thể vào được.

Vài năm gần đây không chỉ Hòa thành có thay đổi lớn, ngay cả người cũng vậy.

Hiện giờ Lí Liên Nhi, đã không còn là cô gái dám liều lĩnh năm xưa.

Nàng đã từ bỏ quá khứ, hoàn toàn trở thành kỹ nữ “Liệt Nguyệt”, chiêu bài cười quyến rũ thì triển hết sức tao nhã, mỹ nữ như mây trong Phong Nguyệt Các dưới sự hưởng dẫn của nàng vì Hường gia kiếm vô số của cải. Chính là, dù có mang dáng vẻ xinh đẹp này, nàng cũng không vui vẻ.

Sau buổi trưa, gần chạng vạng tối, lúc này Phong Nguyệt Các vẫn chưa mở cửa, cửa chỉ mở một bên cho gã sai vặt đem hàng hóa ra vào, chính sảnh đón khách có vẻ trống rỗng, vài nha đầu đang quét tước chuẩn bị, hướng lên trên nhìn lại, tại gác lửng các cô nương phần lớn đang nghỉ ngơi, chỉ có một nữ tử đi xuống lầu.

Người nọ chính là Liệt Nguyệt, bộ dáng thướt tha, mỗi cử động đều tỏa ra một cỗ phong vận, giọng nói ngọt ngào “Phẩm nhi, cấp sữa sang lại sương phòng cho Doãn công tử tốt chưa?

“Đã chuẩn bị tốt thưa tiểu thư” năm đó Phẩm nhi được Hường Hách Nhật ra mệnh lệnh, theo Liệt Nguyệt vào Phong Nguyệt Các ở, chiếu cố cuộc sống hàng ngày của nàng.

“Cần phải dụng tâm, hần chính là thần y mà ta tốn nhiều sức lực mới mời hần đến được, nếu hần không muốn làm, thì thế nào tìm người chăm sóc nhóm tỷ muội của ta?” Liệt Nguyệt như thế phân phó nói.

“Vậy để Phẩm Nhi kiểm tra lại.”

“Ân!” Liệt Nguyệt hơi hơi vuốt cằm.

Nói xong thì người cũng tới, ngay khi Phẩm Nhi lên lầu, Doãn Tuyên Thần đã đến.

So với thời điểm thường lui tới, hần đến sớm hơn thường lệ..... Liệt Nguyệt nghĩ như thế, cước bộ cũng đã hướng hần nghênh đón, “A, này không phải Doãn công tử sao? Hôm nay cuối cùng người cũng đến, người ta thật là mong người đến chết mất!” nàng chạy đến

Kéo cánh tay hắn.

Mỗi khi tới thời điểm như vậy, luôn có thể làm cho vẻ mặt lạnh lùng của người này biến sắc.

Nàng chính là không quen nhìn bộ dáng thân nhiên lạnh lùng kia của hắn!

“A, sao ngươi lại làm như xa lạ với ta?”

Liệt Nguyệt vạn lần không nghĩ tới Doãn Tuyên Thần cư nhiên không có đẩy ra nàng, ngược lại chủ động thân thiết với nàng. Thật khác thường, khẳng định có gì mờ ám rồi!

Chính như nàng sở liệu, nhìn xem. người trốn ở phía sau hắn là ai?

Liệt Nguyệt thân mình vừa chuyển, phát hiện một phần oa nhi đang bối rối, miệng nàng liền chặc chặc lên tiếng, “Tiểu cô nương nào đây? Nhưng thật ra so với bình thường cũng không tồi đâu!”

Nàng để tay sau lưng rồi cúi xuống, nhướn mắt nhìn Doãn Tuyên Thần một cách khó chịu, đôi mắt như mắt mèo lóe ra quang mang hưng phấn, giương giọng dụ hoặc, “Tiểu cô nương, có hay không hứng thú kiểm thật nhiều tiền a? Ở Phong Nguyệt của ta, các cô nương đều là những người mang tuyệt kỹ, nhóm đại gia chi tiền không chút nào nương tay.”

Gần đây nam nhân đều thích loại hình dáng này, nếu phần oa nhi sau này được cải tạo, khẳng định có thể trở thành mỹ nhân.

“Ta cam đoan không làm ngươi chịu thiệt!” Liệt Nguyệt vỗ bộ ngực, vạn phần hào khí, “Chỉ cần ngươi chịu học, ta cam đoan ngươi đời này không lo ăn mặc.”

Cô nương kia ngẩn ngơ.

“Được rồi, Liệt Nguyệt, ngươi đừng dụ dỗ nàng, nàng là tỷ nữ của ta.” Doãn Tuyên Thần nhẹ nhàng đẩy tay Liệt Nguyệt ra, đem cô nương kia kéo đến bên cạnh, mui phần muốn giữ lấy.

“Ách! Ta cũng sẽ không ăn nàng.” xem hắn bộ dáng bảo hộ! “Các cô nương của ta ở nơi này, ngồi đều có thể kiếm nhiều tiền, so với làm tỷ nữ của ngươi tốt hơn nhiều. Các nàng đến đây đều là tự nguyện, huống hồ các nàng bán phải mình hoặc bán tài, ta cũng không có ý kiến nhiều, ngươi đang lo lắng cái gì?”

Liệt Nguyệt vẻ mặt xảo quyệt, tràn ngập hứng thú nhìn hai người trước mắt, gọi lên nụ cười quyến rũ khiến cho người ta mất hồn, “Ai! Nhìn bộ dáng hắn bảo hộ ngươi như vậy, tám phần đã muốn bị hắn ăn sạch sẽ rồi.” nàng ra sức bêu môi về mặt đáng tiếc, lại chăm chú nhìn Doãn Tuyên Thần bên cạnh, âm thầm cười trộm.

“Quên đi, thực không ra sao cả!”

Loại cá tính này của hắn làm sao cần tỷ nữ hầu hạ? Đây phần oa nhi khẳng định không chỉ là hắn tỷ nữ mà thôi, những hành động “Tồn tập” kia của hắn làm thế nào qua được ánh mắt của nàng?

Nàng vươn tay nắm lấy tay của phần oa nhi, “Ta gọi là Liệt Nguyệt, là người phụ trách nơi này, cũng có thể nói là tú bà, ta nói nhiều như vậy, còn không có nghe ngươi nói một câu, ngươi tên gọi là gì?”

“Xin chào, em gọi là Vu Tiểu Văn.” phần oa nhi sợ hãi mở miệng.

“Nguyên lai là Tiểu Văn, tên hảo đáng yêu nha! Quả nhiên người cũng như tên.” ánh mắt ngây thơ kia làm cho Liệt Nguyệt một trận xúc động. Quả nhiên ở chỗ này đã lâu, tâm cũng âm ỉ. Nàng cười cười, “Gọi ta một tiếng Nguyệt tỷ tử đi, Tiểu Văn muội muội!”

Doãn Tuyên Thần xuy một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường, “Ta không còn nhiều thời gian, đạo đãi khách của ngươi chính là cho ta đứng ở chỗ này, nghe ngươi dụ dỗ nữ nhân của ta?”

“Ta chỉ là chỉ ra con đường cho nàng mà thôi, nếu ngày nào đó bị ngươi khi dễ, còn có ta ở nơi này thu nhận nàng.” Liệt Nguyệt đối với Tiểu Văn nháy mắt mấy cái. “Nhìn xem Tiểu Văn muội tử như đã một môi, ta đã chuẩn bị phòng cho các ngươi

Nàng còn nói chưa nói xong, Doãn Tuyên Thần sớm kéo Vu Tiểu đi lên lầu.

“Tình tình thật sự kì quái!” nàng lẩm bẩm nói.

Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng trong mắt nàng lại toát ra một tia hâm mộ.

Mãi cho đến khi âm thanh buồn bán vang lên, nàng mới dời ánh mắt, “Ai nha, xem ta thất thần đi đâu! Nhóm tỷ muội chuẩn bị, chuẩn bị, khách nhân tới cửa rồi!”

Đến mùa hạ, Phong Nguyệt Các cơ hồ là bận tới mảy mòi, ứng phó nam khách lui tới, quả là làm cho các kỹ nữ hồ to ăn không tiêu, càng đừng nói

đến kỹ nữ kiêm tú bà Liệt Nguyệt .

Nàng ngày gần đây quả thật rất bận rộn! Thời điểm các kỹ nữ còn lại nghỉ ngơi, nàng phải tự tay đem tình báo đến ở Hưởng gia môn ghi lại vào sổ sách, mỗi ngày tình báo thương nhân đều vô tận, nàng luôn phải chạy nhanh giao cho người đưa tin mang đi.

Khách nhân mời đến cũng không thể chậm trễ được, thời điểm Doãn Tuyên Thần vì các cô nương chẩn bệnh, nàng cùng Tiểu Văn muội tử xem như tri kỷ, nghe nàng kể ra phiền não trong lòng.

Như hiện tại –

“Xem muội kia cười trộm không thôi, có chuyện gì vui vẻ như vậy, nói ra cho Nguyệt tỷ tỷ nghe đi!” Liệt Nguyệt xa xa liền nhìn thấy Vu Tiểu Văn kia lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn, nàng kéo ghế dựa qua ngồi xuống.

“A! Nguyệt tỷ tỷ.....” Vu Tiểu Văn vẻ mặt nhút nhát.

“A! Đừng che, đều bị tỷ tỷ thấy hết còn che cái gì? Ban ngày ban mặt , mỗi tình đầu cô gái ở tuổi tư xuân”. Ngón tay ngọc kia xoa nhẹ hai má hồng, miệng lại không buông tha nàng.

“Nói thật đi, từ lúc tỷ biết hần tới nay, lần đầu thấy hần coi trọng một nữ nhân như vậy.” Liệt Nguyệt ra vẻ nghiêm nghị, nhưng lại không buông tâm của Tiểu Văn “Muội định làm gì đây?”

Vu Tiểu Văn trong nháy mắt ửng hồng.

“Có gì trong lòng muốn nói, có thể cùng Nguyệt tỷ tỷ nói, tỷ cái dạng nam nhân gì không thấy qua, hỏi tỷ là không sai .” Nàng tốt xấu gì cũng ở Phong Nguyệt Các chờ đợi người đó năm năm, nam nữ hoan ái đã thấy rất nhiều.

Liệt Nguyệt hai mắt ôn nhu, khiến cho Vu Tiểu Văn buông tâm phòng bị, “Muội cảm thấy bản thân thật kỳ lạ.”

“Ân?” Liệt Nguyệt cổ vũ nàng tiếp tục nói.

“Lúc muội còn rất nhỏ, mẫu thân cũng đã không ở nhân thế , mà phụ thân tưởng niệm mẫu thân quá độ mà từ từ gầy yếu, muội thật sự không đành lòng.....” Vu Tiểu Văn nói tiếp: “Muội vốn nghĩ đến mình có thể cả đời bất động tình (Sue: không yêu), như vậy sẽ không cùng phụ thân giống nhau, nhưng là..... muội giống như thật sự thích hần .”

Trí nhớ hồi nhỏ làm cho nàng sợ hãi, nghĩ đến tình yêu chỉ có thống khổ.

“Vì cái gì tâm của muội một chút cũng không kiềm chế được.....” Vu Tiểu Văn suy sụp hạ đầu vai.

“Giống như muội nói, muội thích hần, cho nên muội muốn hần đáp ứng lại, muốn cho hần cảm tình ngang nhau.” Liệt Nguyệt ánh mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

Bởi vì nàng lúc trước cũng là như vậy, khi mười lăm tuổi liễu lĩnh rời nhà, nguyện đi theo hần cho dù có chuyện gì.

“Một ngày nào đó muội sẽ yêu hần còn hơn chính mình.” nàng thì thào tự nói. Nàng chính là như vậy không cho phép mình chùn bước, đối yêu hần làm cho chính mình một đường nghiêng ngã lao đảo, đến bây giờ còn chưa tìm được đường dẫn đến cánh cửa mở ra hạnh phúc.

Nhưng chỉ cần một ánh nhìn của hần, sẽ làm cho nàng quên mất đau đớn.

“Muội nhắm lại xem, có phải hay không chỉ một động tác thân mật của hần có thể làm cho muội thích đi chuyển nửa ngày, tràn ngập ngọt ngào tư tư vui sướng?”

Vu Tiểu Văn kinh ngạc liền gật đầu.

“Vì vậy, cho dù một chút việc nhỏ, cũng có thể đem vui sướng khuếch đại hơn vài lần, cho nên không cần cảm thấy sợ hãi, đúng không?”

Vu Tiểu Văn lại gật gật đầu, Nguyệt tỷ tỷ nói rất đúng.

“Hiện tại, điều muội thiếu chính là dũng khí.” Liệt Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Rất nhiều chuyện không gặp gỡ trước sẽ không biết tư vị , nếu bởi vì sợ hãi mà buông tha hoặc là trốn tránh, chúng ta đây còn sống còn có cái gì lạc thú?”

Có lẽ nàng thay đổi, nhưng nàng vẫn là chấp nhất cho giấc mộng lúc ban đầu — có lẽ một ngày, Hưởng Hách Nhật sẽ quay đầu lại, chỉ yêu nhớ nàng.

Vu Tiểu Văn yên lặng nghe, Nguyệt tỷ tỷ giống như cũng có rất nhiều tâm sự!

Thẳng đến phía đối diện một đạo ánh mắt hướng đến, Vu Tiểu Văn mới lấy lại tinh thần, theo bản năng lảng tránh, “Nguyệt tỷ tỷ, đình đối diện giống như có người đang nhìn chúng ta a!”

“Đừng sợ, nơi này rất an toàn! Ta thật muốn nhìn là người nào dám dùng ánh mắt nhìn chúng ta mà không nhận thức ra ta Liệt Nguyệt này.”

Nàng quay đầu đang muốn mở miệng mắng, không nghĩ tới ánh vào tầm mắt đúng là bóng dáng quen thuộc kia.

Là hân?!

Liệt Nguyệt đón hướng ánh mắt hân, trong ánh mắt lóe lên ngọn lửa bùng bình, thẳng đến một nữ tử hướng vào người hân ôm ấp..... Nàng là ai?

Nàng ấy không phải là Lữ Lữ Thanh?

Làm nàng có ý muốn nhìn thật tỉ mỉ, thì hân đã biến mất ở đám người bên trong.

“Nguyệt tỷ tỷ?” Nguyệt tỷ tỷ như thế nào nhìn người nọ cũng không nói chuyện?“ Hân là ai vậy?”

Liệt Nguyệt lấy lại tinh thần, hạ mi xuống như che giấu vẻ mặt của nàng, giống như đang mang mặt nạ. Nàng theo thói quen gọi lên nụ cười quyến rũ, “Hân là nam nhân của ta.”

Là nam nhân cùng nàng da thịt thân cận, là nam nhân nàng yêu năm năm, là nàng dùng tuổi hoa xinh đẹp nhất để chờ đợi lưu luyến si mê..... Mà nàng lại không chiếm được tâm hân.

Chờ đợi rồi lại chờ đợi, nàng còn có bao nhiêu thanh xuân có thể chờ đợi?

Vu Tiểu Văn lo lắng nhìn Liệt Nguyệt, không biết nên nói cái gì nói đến an ủi nàng.

Ngày ấy, hân không không chế được đáng bộ yếu ớt mà rời đi, khi cước bộ hân rời đi tâm nàng liền lưu lại khoảng khắc nặng nề ấy, mỗi khi lơ đãng nhớ tới đêm đó..... Nàng ngay cả hô hấp đều trở nên đau đớn.

Nàng thế này mới hiểu được, có một số việc không phải tự cho là đúng là có thể chạm vào. Nàng hối hận, mà hân như trước vẫn ôn nhu như vậy, chính là vẽ ra một cái ranh giới nàng thủy chung không thể vượt qua.

“Cho nên Tiểu Văn muội phải biết bắt lấy duyên phận chính mình, đừng làm vụt mất nó” phải biết rằng, có chút duyên phận là thực không dễ dàng, mà nàng cùng hân cũng là..... Dây dưa không rõ nghiệt duyên a!

“Muốn tới cũng không thông tri một tiếng, luôn như vậy làm theo ý mình.” nàng che miệng cười, nhưng lại là nụ cười đau khổ, “Được rồi được rồi, tỷ còn phải đón tiếp hân nữa! Mau đi thôi.”

Tần Nguyệt lâu là một vùng riêng biệt khác với các hoa lâu khác trong Phong Nguyệt các. Xung quanh bốn phía là nước bao quanh, sóng gợn ánh nguyệt, nơi này khác với các lâu các khác, đây là nơi các phượng khách không thể tiến vào, cũng là tâm lâu của Liệt Nguyệt(Yue:phòng ngủ của tỷ ý đó), nam nhân duy nhất có thể bước vào chỉ có gia chủ Hường gia — Hường Hách Nhật.

Đầu đường cuối ngõ không ai không biết thân phận Liệt Nguyệt, ngoại trừ là chủ nhân Phong Nguyệt các, còn là nữ nhân của Hường Hách Nhật, càng làm cho kẻ khác nói chuyện về nàng hăng say chính là do tác phong lớn mật của nàng, quần lấy Hường Hách Nhật đã năm năm, mỗi người đều đang đoán nàng khi nào mới thành công.

Bất quá không thể ngờ được! Luôn khiến bà mỗi bị sập cửa vào mặt này(Yue: ý là ảnh luôn khước từ LN á), Hường gia chủ rút cục ở năm nay quyết định việc hôn nhân, không biết người nữ tử Liệt Nguyệt này sẽ có phản ứng gì?

Liệt Nguyệt ở nơi xa chợt nghe thấy tiếng nữ tử cười duyên ngân vang, làm cho nàng dừng lại bước chân.

Hân thật sự định việc hôn nhân? Nhưng mà, lúc trước Lữ Từ Thanh đáp ứng với nàng, sẽ không chấp nhận hân!

Nàng muốn làm rõ ràng một chút.

“Gia, nàng là.....” nữ tử phát hiện Liệt Nguyệt, liền hỏi nam nhân bên cạnh.

Hường Hách Nhật buông ly rượu trong tay, con ngươi hơi hốt không một tí men say,” nàng chính là thủ hạ của ta, Liệt Nguyệt.” trải qua năm năm, khi chất kia tuần nhả nội tâm cũng vững vàng hơn, cũng làm cho người ta không rõ tâm tư.

“Nguyên lai kẻ được nói đến chính là nàng ta nha! Cái người quần quít lấy ngươi không tha, một chút cũng không tự mình hiểu lấy bản thân là kỹ nữ?” nữ tử cười trộm nói. Nàng đã sớm nghe được tin, có một kỹ nữ kia quần quít lấy vị hôn phu tương lai của nàng không tha.” nàng không phải rất đẹp sao, Gia như thế nào không cần?”(Sue: Ghét con nhỏ này cực kỳ, Yue: *gật gù* ta mún git ả ta)

...Hường Hách Nhật tuy rằng muốn kết hôn với nàng, nhưng là hân biểu hiện lạnh nhạt làm cho nàng vừa yêu vừa sợ. Tỷ tỷ có thể hô thẳng tên của hân, nàng thì chẳng lẽ không dám.....

“Từ Tĩnh, ta sẽ chỉ cười ngươi giống như tiểu thư khuê các khác.” Hường Hách Nhật khẩu khí thập phần không kiên nhẫn.

Lữ Từ Tĩnh cũng không phát hiện, cười mãi không thôi, có hân đáp lời trở nên càng thêm được một tác lại muốn tiến một thước, “Nàng như thế nào đứng ở cửa một câu cũng không nói?”

Một ly uống cạn, Hường Hách Nhật mới mở miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ngươi thích nàng?” Liệt Nguyệt tâm như bị bóp nghẹn.

Hường Hách Nhật có ngẩng đầu, động tác rót rượu chưa từng dừng, “Ngươi nói đi?”

“Hắn đương nhiên thích ta, không biết bao nhiêu ban đêm hắn đều tới phòng ta !” Lữ Từ Tinh vừa nghe, chạy nhanh ôm lấy cánh tay Hường Hách Nhật, một chút cũng không e lệ.

Cho dù tâm của nàng đã bị một phen bị lời nói tổn thương, Liệt Nguyệt mặt cũng không nháy.”Ta đây yêu thương nam nhân khác cũng không quan hệ?” nàng lạnh giọng hỏi.

Nếu hắn không sao cả, kia nàng còn có thể chờ mong gì ?

Lữ Từ Tinh liền nói, “Ngươi có ý gì?”

“Ngươi cầm miệng! Ta chỉ cần hắn trả lời một câu.” Liệt Nguyệt trở nên tức giận, cổ khí thế kia làm cho Lữ Từ Tinh im miệng.

Động tác hắn vuốt cằm thể hiện hết thảy. Chỉ có cưới Lữ Từ Tinh, thì hắn sẽ đạt được nữ nhân hắn muốn.

“Phải không?” Liệt Nguyệt ngao nghể xoay người, không cho kẻ khác thấy một tia yếu ớt.

Năm năm chờ đợi, nàng vẫn là thất bại! Nay tất cả đều là nàng tự mình đa tình, chẳng những bại bởi Lữ Từ Thanh, còn bại bởi nữ nhân nhảy ra giữa đường.

Nàng còn ngốc cho rằng cũng sắp có thể đến được hạnh phúc

Nhưng vào lúc này, một đôi tay nam nhân đột nhiên nắm lấy nàng, kéo suy nghĩ mơ hồ của nàng trở về, vừa vặn ngăn trở ánh mắt Hường Hách Nhật, làm cho nước mắt của nàng dừng ở trên vạt áo hắn.

“Doãn Tuyên Thần, ta.....”

“Cái gì cũng đừng nói, ta đáp ứng phải giúp ngươi.” hắn nâng cằm của nàng lên, ở bên tai nàng nói:” Ngươi không cần vì nam nhân khiến cho bản thân bị lụy, thật không đáng. Hiện tại ngươi nên thấy rõ ràng hắn có phản ứng.”(Sue: Em like Thần ca, Yue: t like ké m=)))

“Cái gì?” Liệt Nguyệt không có nghe rõ. Hắn muốn làm như thế nào?

Doãn Tuyên Thần nhìn nam nhân đối diện liếc mắt một cái, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng chạm tới môi của nàng.

“ngô.....” Doãn Tuyên Thần cư nhiên hôn nàng?!

Hắn chế trụ sự giãy dụa của nàng, nàng thu được ám chỉ liền an tĩnh lại, khi Doãn Tuyên Thần rời khỏi môi nàng, nàng không tiếng động nói hai chữ — Cảm ơn.

Doãn Tuyên Thần hôm nay vì nàng làm việc nàng, nàng cả đời cũng không quên.

“Tốt một cái thâm tình tiết mục, xem ra Liệt Nguyệt cùng ngươi trong lúc đó quan hệ không phải là ít, đáng tiếc các ngươi tìm nhầm người xem, ta không có hứng thú.” Hường Hách Nhật chống lại ánh mắt Doãn Tuyên Thần, khẩu khí ôn hoà, nâng chén cửa trước sau đó kính một cái, “Bất quá, vị cô nương phía sau các ngươi kia, thật ra nhìn thấy không ít.”

Doãn Tuyên Thần đột nhiên chấn động, nhanh chóng xoay người.

Liệt Nguyệt phát ra kinh hô, “Tiểu Văn?”

“Chết tiết!” Doãn Tuyên Thần sắc mặt xanh mét, muốn đuổi theo đi ra ngoài lại không thể làm ra vẻ mặc kệ Liệt Nguyệt.

Liệt Nguyệt đột nhiên tiến tới Hường Hách Nhật đoạt ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Hường Hách Nhật trách mắng.

Nàng là nữ nhân của hắn, mà hắn ngay cả tâm ghen tị cũng không có,?

“Ha ha! Hường Hách Nhật ngươi thật đáng thương. Ngay cả lừa gạt ta cũng không thể.” nàng đột nhiên bật cười, cười đến thê lương, làm người khác chua xót.

“Đi thôi! Chúng ta đi cùng Tiểu Văn muội tử giải thích rõ ràng, ngươi như vậy giúp ta, ta cũng không muốn tương lai nương tử của ngươi chạy mất.” nàng lôi kéo Doãn Tuyên Thần đi ra ngoài, về mặt trở nên mềm mại.

Giờ phút này, nàng thật sự buông tha cho hấn.

“Cái gì thôi! Chính là một cái ti tiện kỹ nữ, cư nhiên dám ở trước mặt chúng ta kiêu ngạo như thế! ” Lữ Từ Tinh chanh chua phê bình đố lầy Hường Hách Nhật trầm mặc, làm cho nàng lại buồn bực.” người nói một câu xem! Nàng là do người một tay dạy dỗ, người phải quản nàng mới đúng.”

Lữ Từ Tinh si mê nhìn Hường Hách Nhật, thời điểm lúc trước Hường gia vì đại tỷ đi hàng dặm về nhà cầu hôn, nàng liếc mắt một cái liền coi trọng Hường Hách Nhật vừa nhà nhận vừa anh tuấn, chính là khi đó nàng còn quá nhỏ .

“Đứng lại cho ta , không được đi!” Lữ Từ Tinh ương ngạnh kêu lên.

Liệt Nguyệt cũng không quay đầu lại, hoàn toàn không để ý tới người phía sau kêu gào.

Hường Hách Nhật nhìn phương xa con người trở nên nhạt nhẽo tầm tối, sau một lúc lâu, hấn mới mở miệng, “ta khi nào thì ở trên giường người ? Người không nên nói dối.”Cũng không có quyền gì nói Liệt Nguyệt biết phải không Nhưng hấn cũng không mở miệng nói gì.

“Ta không nhớ rõ là Lữ gia dạy dỗ ra nữ nhi như vậy, vẫn là mấy ngày nay ở trong này đợi lâu lắm nên đầu người hồng rồi?”

“Ta..... Ta chỉ là.....” Lữ Từ Tinh dọa đến.” Nhưng là..... Chúng ta về sau chính là vợ chồng nha! Cho nên.....”

Nàng run rẩy thân mình giải thích, hấn chăm chú nhìn về mặt làm cho người ta sợ hãi, không nghĩ tới nàng thích nam nhân cư nhiên đáng sợ như vậy.

“Trước mắt còn không phải!” hấn bỏ lại nàng, phẩy tay áo bỏ đi.

Tiếng cười Liệt Nguyệt vào lỗ tai hấn quanh quẩn, làm cho ngực hấn buồn bực , đau nhức , không biết như thế nào cho phải, có lẽ hấn nên một lần nữa lo lắng chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 6

Vào đêm một cơn mưa nhẹ rơi xuống giảm đi oi bức của ban ngày, lại không giải trừ được phiền toái của Hường Hách Nhật, biết rõ cái hôn kia chính là chi diễn kịch, lại ở trong đầu hấn không gạt đi được.

Lữ gia hiểu được hấn đối với Lữ Từ Thanh có cảm tình, cho nên đưa ra yêu cầu, nếu là nguyện ý cưới tiểu nữ nhi Lữ Từ Tinh của bọn họ, lấy có cha mẹ không yên lòng, liền làm cho Lữ Từ Thanh tiến vào Hường phủ phương tiện chiếu cố nàng, bởi vậy, Lữ Từ Thanh cũng không nhẫn tâm cự tuyệt cha mẹ nhờ gúp đỡ— nói trắng ra chính là mua một tặng một.

Kỳ thật hấn cưới ai đều không sao cả, có thể đạt tới mục đích của hấn là tốt rồi.

Chính là Lữ Từ Thanh cũng sắp đến bên người hấn, mà hấn lại không nửa điểm vui sướng. Hấn hấn là cảm thấy mỹ mãn, vì cái gì trong đầu hiện ra dung nhan Liệt Nguyệt?

Điều này làm cho hấn hoang mang không thôi, lại không muốn suy nghĩ sâu xa.

Trần trọc cả đêm, trời cũng đã sáng, hấn mặc chiếc áo đơn bước ra khỏi phòng, dọc theo bậc cầu thang của căn gác hướng lên trên, sương mù còn chưa tan đi, dần dần ngoại sam màu lam trở nên ẩm ướt.

Chính là, hai người càng cố tránh lẫn nhau, thì hết lần này đến lần khác hội ngộ.

Liệt Nguyệt đã ở nơi này..... Nàng cũng ngủ không được sao? Hường Hách Nhật ho nhẹ một tiếng, ý đồ khiến cho nàng chú ý, không nghĩ tới nàng cư nhiên hoàn toàn không có phát hiện có người lên lầu. Nàng suy nghĩ cái gì, xuất thần như vậy?

Nguyên lai Liệt Nguyệt ngồi ở chỗ này đã muốn qua ba canh giờ, sương sớm xâm nhập bạch y mặc trên người nàng, khuôn mặt sau khi khóc lạnh như băng tuyết trắng, cả người hốt hoảng mất thần, đương nhiên sẽ không phát hiện có người.

Hấn đi tới bên cạnh nàng , mới phát hiện của nàng khác thường.

“Liệt Nguyệt!” hấn trong lòng thất kinh. Ngày xưa hai con mắt linh động lưu chuyển, hiện tại lại vô thần nhìn phương xa, giống như nghe không được hấn kêu gọi.

“Người ở trong này làm cái gì?” hấn cảm đầu vai của nàng lay động.

Rất cục, nàng có phản ứng, thanh âm khàn khàn, “Thường thức phong cảnh.”

Nghe được thanh âm của nàng, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, nhất thời thả lỏng, tính tình cũng tốt lên. “Ngươi là ngu ngốc sao? Lúc này chạy đi lên nơi này thường thức phong cảnh, không sợ cảm lạnh?”

Nàng lại cổ quái nhìn hắn, “Ta chỉ là muốn muốn xem mặt trời mọc. ” Phong Nguyệt các mọi người nghỉ ngơi tới quá ngo, nàng lại tình nguyện sáng sớm xem mặt trời mọc.

“Mặt trời mọc?” Hường Hách Nhật nhướn mi.

Bởi vì sống ở ban đêm cảm giác thực đáng sợ — nàng không đem ý nghĩ trong lòng nói ra, nhìn xa xa giữa con người ánh lên một đạo kim quang.

Nàng nghĩ đến trăm mặc không nói lời nào, hắn sẽ rời đi, không nghĩ tới hắn dám cùng nàng ngồi ở trên ghế. “Ngươi đang làm cái gì thế?”

“Chỉ là giống như ngươi xem mặt trời mọc.” Hường Hách Nhật nhìn thẳng phía trước.

Trải qua ngày hôm qua, nàng thật sự không thể giống người không có việc gì cùng hắn ở chung. “Vậy ngươi chậm rãi xem đi! Ta muốn đi xuống.”

Hắn vươn tay vừa vặn bắt được nàng, khẩu khí chua xót, “Đi tìm nam nhân kia sao?”

“Có lẽ!” hắn hiện tại hỏi cái này làm cái gì?

“Bởi vì ta muốn thành hôn, cho nên ngươi liền như vậy khẩn cấp đem một nam nhân khác vào trong lòng?” thậm chí còn làm cho nam nhân kia hôn nàng?

Liệt Nguyệt nghe ánh sáng mặt Hường Hách Nhật, đôi mắt to tròn lóe ra lửa giận, “Ta đối với ngươi mà nói rốt cuộc là gì? Ngày hôm qua ngươi ở mặt ngoài làm bộ như không cần, kỳ thật ngươi thực để ý hắn hôn ta đi?”

“Lại là như thế nào? Ngươi làm như vậy không có ý nghĩa.” hắn không phải không biết tư lòng của nàng. Nàng là cố ý muốn khiến cho hắn ghen tị, muốn thử tâm hắn.

“Ta biết.” hắn không cần nhắc nàng lần nữa, ngày hôm qua nàng đã muốn nhìn rất rõ ràng. “Ta không nghĩ rằng ngươi sẽ bỏ qua Lữ Từ Thanh.”

Nàng còn tưởng rằng trừ bỏ Lữ Từ Thanh, hắn sẽ cả đời sẽ không cưới.

“Nàng là muội muội của Từ Thanh.” hắn chưa sót nói.

“Quên đi, ta không muốn biết.” dường như dùng hết sức lực toàn thân, nàng quay lưng với hắn bước từng bước một khó khăn đi xuống lầu. Nàng không thể trở mặt nhìn hắn cười người khác, nàng bỏ đi quan hệ huyết thống, bỏ xuống hết thầy rồi nhà năm năm, lại đổi lấy công dã tràng. Cái gì cũng chưa đạt được .

Nhìn bóng dáng của nàng, tâm hắn chợt đau, ” Liệt Nguyệt.”(Yue cha này thik thì nói đại đi bực vs cả bội mà)

Nghe được tiếng hắn kêu thấp, bước chân ở cầu thang càng nhanh hơn, nàng hai bước làm như ba bước lao xuống dưới lầu, không ngờ bước vào khoảng không, thân thể đột nhiên đi xuống rơi xuống –

Nếu cứ như vậy mà chết, có phải hay không sẽ không phải thống khổ ? Rơi xuống nháy mắt, nàng trong đầu hiện lên ý tưởng, làm cho nàng không có giây dụa.

“Nguyệt nhi, ta tiếp được ngươi !” tiếng nói tựa như nam tựa như nữ ở bên tai nàng vang lên, hé ra dung nhan lớn gần trong gang tấc!!

“Nguyệt nhi nghĩ gì mà không cẩn thận nha?” Lữ Từ Thanh ôm Liệt Nguyệt.

Liệt Nguyệt vừa nghe nhìn không được nở nụ cười, cười chính mình ngu xuẩn.” ha ha.”

“Ngươi vì sao bật cười?” sẽ không đụng vào đầu đi?

“Ta cho dù hận hắn không được, ngay cả ngươi ta cũng không hận được, ta đang cười chính mình như vậy.” Liệt Nguyệt nhắm lại hai mắt, khóc miệng giờ lên một đạo cười đùa cợt.

Nàng hắn nên là ghét Lữ Từ Thanh một phát, hung hăng mắng nàng, đánh nàng, nhưng là nàng làm không được. Lữ Từ Thanh là nữ tử không phải làm cho người ta chán ghét, ngược lại, cá tính nàng thẳng thắn, bất tri bất giác ở trong lòng, nàng đã không thể chán ghét Lữ Từ Thanh .

Nói đến thật đáng buồn, nàng ngay cả hận hắn hay yêu đều làm không được.

Lữ Từ Thanh nghe xong, lại dị thường vui sướng, Nguyệt nhi không hận nàng?

Lữ Từ Thanh mặc hai mươi mấy năm nam trang, tuy rằng thân thể là nữ, nhưng nàng trong lòng đã sớm nhận định chính mình chính là nam nhân thật,

thậm chí đối nữ nhân có khác phái có tình cảm.

Năm đó cha mẹ đều cố kháng nghị nàng, đem nàng gả cho Hướng Hách Niên, nàng còn đang tại suy tư nên dùng phương pháp gì làm cho Hướng gia từ hôn, thì Hướng Hách Niên lại phát sinh sự cố mà chết, vì thế nàng biết thời biết thế, mua được vài cái khát nhi tạo nên lời đồn nàng là kẻ mang điềm xấu.

Nàng đối nam nhân không có tình cảm gì, này cũng là nguyên nhân chính khiến nàng cự tuyệt Hướng Hách Nhật.

“Vì cái gì hấn muốn kết hôn muội muội người..... Vì cái gì? Ta không hiểu!” nước mắt sắp chảy ra, nhưng Liệt Nguyệt trừng đầu hai mắt cũng muốn đem nước mắt thu hồi đi.

Nàng còn không muốn ở trước mặt tình địch mà yếu đuối khóc lóc!

“Thực xin lỗi, nàng là muội muội của ta..... Nàng khi nhỏ liền thích Hách Nhật, bởi vì thân thể của nàng từ ốm yếu, như thế nào điều dưỡng cũng không thấy khôi sức, phụ mẫu ta lại thập phần đau buồn vì nàng, mới có thể cầu hấn cưới nàng.” đến nỗi ngay cả nàng cũng mất đi tự do, phải cùng Lữ Từ Tinh tiến Hướng phủ.

“Cho nên hấn đáp ứng?” Liệt Nguyệt đã quên chính mình còn trong lòng Lữ Từ Thanh.

Hấn hội thỏa hiệp, nhất định là cùng Lữ Từ Thanh có liên quan!

Liệt Nguyệt hồi ánh mắt bắn về phía chính mình, làm cho Lữ Từ Thanh có điểm chột dạ,” ách..... Điều kiện là ta cũng muốn cùng Từ Tinh tiến Hướng phủ ở.”

Liệt Nguyệt gục đầu xuống, đột nhiên mở miệng nói nhỏ, “Ta cuối cùng là thua nữ nhân của Lữ gia.....”

Lữ Từ Thanh mắt không từ bỏ giây nào nhìn Liệt Nguyệt, trong mắt ẩn chứa một tình cảm đặc biệt, bộ dáng Liệt Nguyệt yếu ớt làm người ta yêu thương, làm người ta không thể khắc chế vì nàng tâm động.

Tâm niệm vừa động, Lữ Từ Thanh đem Liệt Nguyệt ôm thật chặt.

Lúc này Liệt Nguyệt mới ý thức được chính mình tình cảnh, “Người đang làm cái gì? Buông!”

“hư..... Đừng nhúc nhích, ta chỉ là muốn an ủi người, cho ta ôm một chút là được rồi.....” Lữ Từ Thanh phát ra than thở, dần dần buộc chặt bàn tay làm cho hai bên càng gần nhau, sau đó như chôn vào hương thơm của Liệt Nguyệt..... Nàng vẫn muốn làm như vậy.

Liệt Nguyệt mơ hồ cảm thấy không thích hợp. Lữ Từ Thanh là nữ nhân, nhưng đối của nàng hành vi giống như là.....

“Lữ Từ Thanh, người nên sẽ không.....” thích nữ nhân đi?

“Người đoán đúng! Năm năm trước nhìn thấy người, tâm ta đã động, nếu Hướng Hách Nhật muốn thành hôn, hiện tại chỉ có ta có thể bảo hộ người, được không?” Lữ Từ Thanh vỗ về mặt Liệt Nguyệt, tựa như ảo mộng nói: “Nguyệt nhi, chỉ cần người nguyện ý, ta có thể mang người rời đi nơi này, đến nơi chỉ có người và ta.”

Nếu có thể được đến được bên cạnh người mình yêu, nàng tuyệt sẽ không phụ nàng, cho dù không thể trở thành bình thường vợ chồng, ít nhất có thể làm bạn chung thân.

“Người điên rồi? Chúng ta đều là nữ nhân a! Như thế nào yêu nhau?” nàng trong đầu đều loạn, không thể tin Lữ Từ Thanh nói chuyện ma quỷ là thật.

Này thật sự là đã cố từ bỏ, tại sao lại còn loạn.....

Vì Hướng Hách Nhật, nàng đã muốn đủ rồi loạn, hiện tại như thế nào lại là Lữ Từ Thanh?

“Nguyệt nhi, ta là thật sự yêu người..... Chính là ta sai khi sinh thân nữ nhi, nhưng ta đã sớm nhận định chính mình là nam nhân.....” Lữ Từ Thanh oán hận nói xong. Vì cái gì cấp nàng tâm nam nhân, thân thể nữ nhân?

“Đủ rồi, người không cần nói nữa, buông!” Liệt Nguyệt kêu to cùng sử dụng lực gãy dựa,” người đoạt Hướng Hách Nhật đi rồi, còn muốn đến lừa gạt ta!”

Lữ Từ Thanh cũng sắp không khống chế được Liệt Nguyệt, đơn giản đem nàng đặt ở trên đất, đường cong thân thể đầy duyên dáng, phát ra mùi thơm dụ hoặc nàng, môi đỏ mọng hé mở bộ dáng làm cho nàng thất hồn.

Nàng nâng lên khuôn mặt Liệt Nguyệt, khuôn mặt trung tính càng gần, điều chỉnh góc độ, thật cẩn thận chạm vào đôi môi mềm mại mà mình tha thiết ước mơ bấy lâu, nhẹ nhàng cắn, cảm giác trái tim mãnh liệt nhảy lên, lẫn say mê trong đó.

“ngô!!” kẻ điên này, cư nhiên dám hôn nàng?!

Liệt Nguyệt đóng nhanh đôi môi, giày thêu rút xuống, bộ băng trắng quấn quanh chân đã dính đầy bùn, đá Lữ Từ Thanh mấy đá nhưng không có gì phản ứng.

Thăng đến tiếng bước chân tiếp cận, Liệt Nguyệt hung hăng căn Lữ Lữ Thanh một ngụm, lớn tiếng kêu cứu.”Cứu.”

Hương Hách Nhật mắt thấy Liệt Nguyệt ngã xuống lầu, thiếu chút nữa tim đã ngừng đập, vội vàng xuống lầu lại gặp hình ảnh làm cho hắn thấy khiếp sợ, “Đây là đang làm cái gì?” hắn thở gấp, đợi cho chính mình ý thức được, tay đã nắm thành quyền hướng tới công kích .

Lữ Lữ Thanh cũng không né tránh, thậm chí còn hỏi lại hắn: “Hách Nhật, ngươi muốn đánh ta sao?”

Những lời này bùng tỉnh Hương Hách Nhật, hắn lập tức dừng lực đạo, thu lại quyền, mồ hôi lạnh dọc theo thái dương mà xuống, “Lữ Thanh.”

Lữ Lữ Thanh nhưng là nữ nhân yêu nhất a! Hắn như thế nào lại xúc động đến muốn hại nàng thương tổn?

Hương Hách Nhật nhìn về phía Liệt Nguyệt, phát hiện Liệt Nguyệt đang yên lặng nhìn mình.

Chống lại ánh mắt hắn, Liệt Nguyệt dĩ thường bình tĩnh bước đi, nhẹ nhàng nhặt giày thêu lên.

“Chờ một chút!” Hương Hách Nhật gọi lại Liệt Nguyệt, lại không mở miệng nói biết như thế nào.

Liệt Nguyệt đôi môi sưng đỏ làm cho hắn hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Môi càng sưng lên, trong lòng bốc lên tức giận làm cho hắn giật mình . Đây là vì muốn Lữ Lữ Thanh hoàn trả lại sự trong sạch cho Liệt Nguyệt?

Không nhìn Hương Hách Nhật trong lời nói, Liệt Nguyệt chặt vật che đôi môi sưng lên, sau đó theo bên cạnh hắn chạy đi.

Vươn ngón tay tới chưa kịp chạm đến nàng, hắn chậm rãi buông tay, mới quay đầu đối mặt Lữ Lữ Thanh, “Lữ Thanh, ngươi cho ta nói rõ ràng, vì cái gì làm như vậy?”

Nàng làm loại này hành vi, không phải là chuyện nhỏ!

Lữ Lữ Thanh đứng lên, vỗ vỗ quần áo dính bùn đất, đi thẳng vào vấn đề nói: “Ta thích Nguyệt nhi!”(Yue: *ôm mặt*... *cười điên đại*)

“Ngươi nói cái gì?” Hương Hách Nhật trừng mắt nhìn Lữ Lữ Thanh.

Nguyệt nhi? Các nàng khi nào thì thân mật như vậy?

Nhìn thấu tâm tư Hương Hách Nhật, Lữ Lữ Thanh hai tay vòng trước ngực, “Dù sao ngươi sẽ cùng muội muội thành thân, ta cũng không sợ nói ra, kỳ thật khi lần đầu tiên nhìn thấy Nguyệt nhi, ta liền đối nàng yêu mến .”

“Ngươi đang nói cái gì?” Hương Hách Nhật khẩu khí có chút sắc bén,” là Liệt Nguyệt yêu cầu ngươi làm như vậy phải hay là không?” hắn nghĩ đến duy nhất khả năng chỉ có này.

“Nếu là nàng yêu cầu, nàng sẽ không phản kháng?” Lữ Lữ Thanh đắc ý cười,” cho dù nàng không muốn, ta nhưng thật ra thật cao hứng chính mình hôn nàng, đây là chuyện ta vẫn muốn làm, đáng tiếc bị ngươi phá hủy “

Sau đó hướng về phía hắn dùng ánh mắt khiêu chiến, đây không phải là điều nữ nhân nên có! Chẳng lẽ đúng như nàng lời nói.

“Ngươi là nữ nhân.” Hương Hách Nhật chịu đựng tức giận, nói ra sự thật không thể thay đổi.

“Ta chỉ có thân thể là nữ !” Lữ Lữ Thanh giọng căm hận nói. Nàng thống hận này không thể thay đổi sự thật này!

“Ta cường hôn Nguyệt nhi, ngươi cảm thấy ta là nữ nhân bình thường sao?” Lữ Lữ Thanh trào phúng hỏi lại.

Hương Hách Nhật tỉnh táo lại,” Vì cái gì trước kia ngươi không nói?”

“Ta kiềm chế bởi vì Nguyệt nhi đối với ngươi đem lòng yêu mến.” Lữ Lữ Thanh nhún nhún vai, không chút nào áy náy nói:

“Ta đã sớm phát hiện ngươi đối nàng cũng không đơn thuần, nếu ta nói ra, ngươi căn bản sẽ không để yên tâm tư ở trên người ta, Nguyệt nhi cũng liền vĩnh viễn không có khả năng là của ta.”

“Ngươi nói cái gì.” Hương Hách Nhật mi mắt trầm xuống.

Nhìn hắn rốt cục thay đổi sắc mặt, Lữ Lữ Thanh giờ lên một cái đắc ý cười, “Ngươi thật sự nghĩ đến ngươi yêu ta sao? Kỳ thật ngươi chính là không nghĩ bại bởi Hương đại ca, ngươi đối hắn vừa kính vừa hận, mặc kệ ngươi cố gắng cỡ nào , ở trong mắt mọi người Hương đại ca luôn tốt nhất, vì thế ngươi đem lực chú ý phóng tới trên người ta, nghĩ đến được trong mắt ta có thể chứng minh ngươi đang tồn tại.”

“Thời điểm kia ngươi thậm chí dùng cách thương lượng đến áp chế lão phu nhân, đáng tiếc lão phu nhân quá coi thường ngươi, ta cùng Hương đại ca việc hôn nhân vẫn là định ra rồi. Chính là, ngươi có nghĩ tới không? Bởi vì Hương đại ca thích ta, ngươi mới thích ta, ngươi đối của ta hiểu có bao nhiêu? Ngươi chưa bao giờ chịu đi tìm hiểu ta, ta bất quá là tô điểm cho đẹp trí nhớ khi ngươi còn trẻ thôi. Ngươi luôn nho nhã lễ độ, không có nửa điểm vượt qua khuôn phép, đối ta sinh ra không được dục vọng, không phải sao?” Lữ Lữ Thanh không phải không rõ tình yêu nam nữ.

Hương Hách Nhật nhìn nàng, không thể phản bác.

“Nguyệt nhi ngay tại bên cạnh người, nhưng người vì ta mà một tay đẩy nàng đi, không nghĩ tới người sẽ ở trên tay ta mà ngã xuống?” Lữ Từ Thanh cười cười, “Từ giờ trở đi, ta sẽ đem Nguyệt nhi đoạt lấy đến bên người ta !” có lẽ đúng như nàng lời nói, hắn chưa bao giờ chịu tìm hiểu nàng, nhưng là hắn thống khổ, giãy dụa là do đâu?

Hắn nắm chặt quyền, một cổ khí lạnh bất tri bất giác tỏa ra.....

Từ sau khi phát sinh sự kiện kia, Phong Nguyệt các vài người đều trở nên khác thường, đương gia tú bà Liệt Nguyệt tự nhiên tận tâm vì Hương gia làm việc, nhưng đã nhiều ngày nay nàng dường như điên rồi, không giống trước kia luôn quần lấy Hương Hách Nhật, thời gian này gần như không đủ, liền ngay những việc cuối tháng đều đã xử lý xong xuôi.

Càng kỳ quái là, mặc kệ Liệt Nguyệt đi chỗ nào đều nhìn thấy một đạo bóng dáng khác – Lữ Từ Thanh không chút nào để ý thái độ lạnh nhạt của Liệt Nguyệt, bởi vì chỉ có một ít người biết thân phận Lữ Từ Thanh, làm cho bên ngoài xuất hiện đủ loại tin đồn.

Mà ngày đó Hương Hách Nhật rời khỏi Phong Nguyệt các trở lại Hương gia, liền suốt ngày đem chính mình nhốt tại trong phòng, đối cửa hàng chẳng quan tâm, cũng không để ý tới Lữ Từ Tinh, mặc nàng sai bảo mọi người, đối với Cao Bá đây là điều hắn đã nhiều năm không thấy.

“Nguyệt nhi, mấy ngày nay chẳng lẽ người không có một tia cảm động?” Lữ Từ Thanh đi vào phòng Liệt Nguyệt, tự động ngồi xuống ở bên cạnh nàng, nhìn không được thờ dài oán giận.

“Người không cần như vậy.....” Liệt Nguyệt cũng không ngẩng đầu lên, liền bắt tay vào làm sổ sách.

“Cơ thể của ta là nữ , cho nên người mới không có biện pháp yêu ta sao?” Lữ Từ Thanh không cam lòng (Yue; ước gì thời đại này có chỗ chuyển đổi giới tính nh=)))

Những lời này đã muốn hỏi đi hỏi lại cả trăm lần, Liệt Nguyệt không nghĩ muốn trả lời.

“Từ Thanh, chúng ta là bằng hữu, được không?” Liệt Nguyệt đối Lữ Từ Thanh dần dần buông lỏng, không hề oán hận, bởi vì nàng cũng là kẻ vì tình khổ sở đáng thương.

“Ta muốn không chỉ là bằng hữu mà thôi.....” Lữ Từ Thanh nói.

“Người biết rõ ta đối Hương Hách Nhật có cảm tình.” Liệt Nguyệt khép lại sổ sách, khẽ thờ dài.

“Nhưng là người nói người đã buông tha .” Lữ Từ Thanh vội vàng nhắc nhở.

“Buông tha..... Không có nghĩa là không thương, chính là rất khó kiên trì bỏ đi tình cảm này.” Liệt Nguyệt mỉm cười.

“Người đã thay đổi, ta không thích người như vậy!” xem nàng bộ dáng mất nguyên khí làm cho người ta không có lý do nổi giận. Liệt Nguyệt của nàng sẽ không nói theo kiểu này!

“phải không? Kia thật tốt quá.....” tốt nhất làm cho nàng hết hy vọng.

Nếu nói Lí Liên Nhi là gốc từ dừng cảm tiến tới, như vậy Liệt Nguyệt đó là ánh lửa rực rỡ, nở rộ sáng lạn. Mà hiện tại nàng lại lui ở bên trong, không nghĩ làm cho người ta thấy.

“Người luôn thay đổi.” Liệt Nguyệt ném một câu.

Đứa nhỏ khi học bước, ngã lâu cũng sẽ sợ hãi, huống chi là nàng..... Đâu không lại càng khiến thất vọng, nàng đã mất khí lực sắm vai nhân vật đầy hy vọng.

Lữ Từ Thanh vì Liệt Nguyệt thay đổi làm cho hoảng hốt, cái nàng yêu là đôi mắt to tròn ánh lên ngọn lửa cháy rực rỡ kia, chăm chú nhìn thật lâu ánh mắt trở nên thâm trầm mà phức tạp, trong lòng đồng thời cũng ra quyết định — nàng muốn dẫn Liệt Nguyệt rời khỏi nơi này!

Không biết kế hoạch của Lữ Từ Thanh, Liệt Nguyệt thật vất vả tránh khỏi nàng, quyết định một người đi xa khỏi nơi này. Bỏ đi lớp trang điểm điểm lệ , hé ra dung nhan giống như xưa, lại cùng người qua đường bình thường thật giống nhau.

Sắc trời âm u , ngã tư đường lại không có mấy người, nàng quay lại đường cũ cước bộ càng vội vàng, nàng đang đi thì mưa tới, mặc cho giọt mưa dưng ở trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, “Mưa bắt đầu rơi..... tránh ở chỗ nào?”

Vươn tay, mưa dần dần theo chỗ hồng trong lòng bàn tay mà lưu lại, nàng mờ mịt tựa như đứa nhỏ lạc đường.

Muốn chạy đi, nhưng nàng vẫn là đơn độc quanh quẩn một chỗ trên con đường này, trên đường đi khi nàng đã thông suốt mọi chuyện, lần đầu tiên khiến cho nàng cảm thấy thời gian trôi qua dài đằng đẵng.....

“Cô nương, người như vậy sẽ sinh bệnh.” một thương lão mà âm áp tiếng nói ở nàng bên tai vang lên.

“A?” Liệt Nguyệt thế này mới phát hiện có một lão bà bà đứng ở nàng trước mặt.

“Cái ô này cho người, vốn là muốn cho tiểu tôn tử của ta, ai biết hắn đã sớm mượn ô đi rồi, người đừng ngưng ngưng, mau mở ra che mưa đi!” lão bà bà đem ô nhét vào trong tay Liệt Nguyệt “Nhìn người xem, tay đều lạnh.”

Tay đang nắm truyền đến từng trận ấm áp, nàng giật mình nhìn lão bà bà ôn hòa kia, khiến nàng cảm thấy như mẫu thân đang đứng trước mặt mình.

Nước mắt ở hốc mắt nàng ngưng tụ, nàng vươn hai tay run run dùng sức ôm lấy lão bà bà xa lạ, sau đó lên tiếng khóc lớn, “Nương. Nương.”

“Tiểu cô nương như thế nào lại khóc?”

“Nương. Liên Nhi biết sai lầm rồi. Con rất nhớ cha, cũng rất nhớ nương. Nhưng là con không dám về nhà. Con thật khổ sở. Cho dù con cố gắng thế nào thì cũng không đạt được gì.”

Lão bà bà hiểu rõ vỗ vỗ nàng, “Được rồi, được rồi, không có việc gì, khóc đi khóc thì tốt rồi.” đứa nhỏ đáng thương khẳng định là quá đau buồn rồi, mới có thể như vậy, “Tiểu cô nương a, lão bà bà nói cho người, mặc kệ người làm cái gì cha mẹ người đều đã tha thứ người, người mau trở về đi thôi! Bọn họ nhất định rất nhớ người.”

“Nhưng là.” Liệt Nguyệt do dự ngẩng đầu.

“Đừng sợ! Lão bà bà sẽ không lừa người, ta cũng từng là nương. Mau, lau đi nước mắt, về nhà về sau nói cho cha mẹ, người rất nhớ bọn họ thì sẽ không sao.”

“Thật vậy chăng?”

“Ân!” lão bà bà vỗ vỗ khuôn mặt của nàng.

“Thực xin lỗi, đều đem bà bà quần áo làm dơ!” nàng ngưng ngưng gục đầu xuống. Nàng cứ nhiên không cảm lấy ô mà lại vùi đầu vào bà bà liền khóc.

“Không có gì, đừng để ở trong lòng. Mưa cũng không lớn chắc lát nữa sẽ ngừng, kia bà bà đi trước.” lão bà bà nắm tay nàng vỗ nhẹ.

“Lão bà bà, ta đưa người trở về đi!” Liệt Nguyệt liền nói.

“Không cần, không cần, gần ngay tại đây mà thôi, tiểu cô nương mau trở về đi! Bị cảm lạnh không tốt đâu!” lão bà bà thúc giục Liệt Nguyệt, kiên trì không cho nàng đưa đi.

Nhìn lão bà bà một đường đi xa, Liệt Nguyệt mới theo hướng lúc trước tiếp tục đi.

Nàng phải về nhà, nhưng là trước khi rời đi, nàng nếu đi gặp hắn lần cuối.

Đứng ở cửa Hướng phủ, Liệt Nguyệt mới phát hiện chính mình tất cả dũng khí còn sót lại đều biến mất, chỉ có thể không ngừng mà đoán rằng, hắn nhìn thấy nàng đến liệu sẽ có biểu tình gì đặc biệt? Nghe được nàng phải rời khỏi, có thể hay không có một chút không muốn?

“Lí cô nương, như thế nào đứng ở cửa không tiến vào?” một đạo âm thanh già nua gọi nàng.

Kêu tên của nàng như vậy cũng chỉ có Cao bá, nàng xoay người mở ra một cái tươi cười, “Cao bá, đã lâu không gặp, gần đây có khỏe không?”

“Còn không có trở ngại gì. Vào đi!” Cao bá thở dài, dẫn nàng vào nhà. “Lí cô nương. Thân là hạ nhân, Cao bá thật sự không có lập trường không giúp người được gì, nhưng mà Cao bá là muốn nói. Chấp nhất một người không thương người là ở thương tổn chính người, người trả giá như thế nấp Cao bá đều biết, nhưng cảm tình chuyện chính là như vậy.” nét mặt già nua nghiêm túc là xuất phát từ quan tâm, ngụ ý là muốn nàng buông tha chủ gia cũng buông tha chính mình.

“Ta biết.” cho nên mới phải rời khỏi hắn. cái mũi của nàng có chút chua xót, nhìn lão mìm cười nàng biết cũng vì lão lặng lẽ quan tâm nàng.

Cao bá gật gù đầu, sau đó đem cái chìa khóa dự bị giao cho nàng, “Chủ gia đã muốn đem chính mình nhốt tại trong phòng đã vài ngày, người cũng thay Cao bá khuyên nhủ hắn.”

“Được.” Liệt Nguyệt tiếp nhận cái chìa khóa.

Nắm ngay cái lỗ chìa khóa, ngón tay quay trái phải, cửa mở.

Nàng áp chế cảm xúc rồi đi vào. Trong phòng không có nửa ngọn đèn, trong bóng đêm, nàng ngửi được nồng đậm rượu vị, xem ra hắn uống rất nhiều.

Hắn không phải là cái kẻ nghiện rượu a.

“Hách Nhật. Người ở nơi nào?” nàng thật cẩn thận tìm kiếm.

“Rượu. Cho ta rượu.” Hường Hách Nhật tóc dài hỗn độn say đến mức ngã vào trên giường, cánh tay ngăn trở gương mặt tuần tú, thỉnh thoảng phát ra tiếng nói nhỏ đầy thống khổ.

Nàng khổ sở mở mắt tìm kiếm, thật vất vả tìm được nệm bị rút đem đốt lên, đem một ly nước trong đi hướng bên giường đưa hân nâng dậy, “Hách Nhật, uống nước.”

“Tránh ra. Ta chỉ muốn rượu! Cho ta rượu,” hân thậm chí không có mở mắt ra, đem cái chén trong tay Liệt Nguyệt hất mạnh, làm nước hắt đầy thân nàng.

Vì cái gì luôn làm cho nàng xem thấy bộ dáng hân thống khổ yếu ớt?

Một lần lại một lần chứng thật Lữ Lữ Thanh đối với hân ảnh hưởng càng sâu sắc, do dù nàng ấy không tốt. Nếu chưa bao giờ biết được, kia nàng có lẽ sẽ không thương hân như vậy, cũng sẽ không nghĩ nếu hân yêu thương nàng, hân chắc chắn đối nàng tốt lắm, nàng lại càng không sẽ làm hân thống khổ.

Liệt Nguyệt hô hân, “Hách Nhật, Từ Thanh đối với ngươi thật sự quan trọng như thế sao? Cho dù nàng yêu là nữ nhân, là ta?”

Nàng hôm nay tới chỗ này, muốn hỏi hân những lời này — như vậy nàng mới có thể rời khỏi hân, bỏ đi tình cảm của chính mình.

Hường Hách Nhật mở mắt ra, không nói gì. Thân thể hân say, nhưng ý nghĩ hoàn thành tỉnh, mỗi câu nàng nói đều nghe được rành mạch.

Hân đối Lữ Từ Thanh nhiều năm tình cảm đều không phải là nhất thời có thể dập tắt, mặc dù ở trong mắt Lữ Từ Thanh kia có lẽ không phải tình yêu, nhưng hân lại chưa bao giờ hoài nghi, từng đem cảm tình đều cho nàng, thẳng đến khi Liệt Nguyệt xuất hiện.

Hân trầm mặc làm cho nàng biết hân tỉnh, cũng lại một lần nữa làm cho nàng đau lòng.

“Hách Nhật, ta phải đi” nàng đem lại cái chén đặt ở bên giường hân, không cần có ngôn ngữ cũng thể biểu đạt của nàng là sẽ buông tha, cho nên hân lựa chọn chính mình hiểu được là tốt rồi cáo biệt.

Hường Hách Nhật có bao nhiêu nhớ, khăn khăn mở miệng, “Hôn ta.”

Hân còn đắm chìm ở Lữ Từ Thanh đối hân tạo thương tổn, có thể nào lập tức nói cho nữ nhân trước mắt này rằng, hân phát hiện chính mình đã muốn yêu nàng?

Dường như, hân làm không được! Thống khổ cùng gãy dựa phiên loạn lần lượt thay đổi, giờ phút này, hân may mắn chính mình say, mới có khả năng là chính mình muốn nàng hôn.

Chính là, Hường hách Nhật nghĩ đến, ở hân gãy dựa do dự là lúc, có chút cơ hội đã theo người mà đi, một khi bỏ lỡ, có lẽ chính là mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7

Đôi môi mềm mại như cánh hoa như đoán trước dừng ở trên môi Hường Hách Nhật, làm hân kinh ngạc là nhớ lại cảm giác khi xưa, xúc cảm gợn gâng mà chân thật như thế thật xa lạ.

Tham vọng nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng, cúi cùng hân đã hiểu hân thiếu đi điều gì.

Đau đớn kịch liệt dâng lên trong lồng ngực hân, tạo nên thân phận Liệt Nguyệt này là hân, nay hân mới ý thức được chính mình tự tay đem đoạn tình cảm này chôn giấu.

Nàng thủy chung vẫn là Lí Liên Nhi ngày ấy đối với hân đều lấy mâu quang quật cường này sao?

“Liên Nhi.” hân ôm chặt lấy nàng, cảm xúc đau đớn hóa thành một câu thờ dài.

Nàng kinh sợ cứng đờ thân mình, “Ngươi.”

“Thực xin lỗi.” bao nhiêu hối hận cũng chỉ có thể ngưng tụ thành này ba chữ này.

Không nghĩ tới ba chữ này lại làm cho nàng không thể khống chế được, nàng đến đây câu không muốn nghe chính là “Thực xin lỗi”. “Vì cái gì ngươi muốn nói thực xin lỗi? Ngươi không có sai, là ta không tốt.”

Sự thành thật của nàng không hề giấu diếm, nước mắt chưa sót kia chảy dài xuống khuôn mặt Hường Hách Nhật, nhưng hân không có dừng khí lau đi,

bởi vì hấn chưa bao giờ dám thừa nhận tình cảm này.

Nàng bối rối lau đi nước mắt, đứng lên, “Ta phải đi”

Hướng Hách Nhật bỗng nhiên đứng dậy, đem nàng giữ lại ở trong lòng chính mình, “Đừng đi.”

Hắn hôn mái tóc dài của nàng, nội tâm cảm thấy không hiểu sao bất an, rõ ràng nàng ngay tại trong lòng chính mình, mà hấn lại cảm thấy sợ hãi.

“Từ Thanh đối ta mà nói quả thật là quan trọng.” âm thanh thấp mềm nhẹ tựa như mê man thành câu.

Hắn nhớ tới lần đầu gặp Lữ Từ Thanh là lúc, ánh mắt Lữ Từ Thanh không giống như mọi người đều ở trên người đại ca, lại chủ động tìm hấn nói chuyện. Từ lúc bắt đầu, hấn làm mọi việc đều chỉ vì muốn đoạt được ánh mắt nàng. Lữ Từ Thanh là người đầu tiên làm cho hấn cảm thấy chính mình nếu cố gắng sẽ trở thành người có giá trị.

“Nhưng ngươi lại càng làm cho lòng ta đau.” này Liệt Nguyệt rất choáng váng, một chút cũng đều không che dấu tâm trạng chính mình.

Liệt Nguyệt làm sao không rõ trắng đen? Hắn trong lòng đang rất lưỡng lự, nếu hấn đối nàng cũng là có cảm tình, nàng sớm đã biết.

Con người lạnh nhạt đang chăm chú nhìn nàng lúc này, lẳng lặng chưa từng di chuyển, xác định cảm xúc của nàng như trước vì hấn pháp phòng, mới bằng lòng rời đi, kia ẩn giấu sự thu hút lẫn nhau, tìm hấn đã xác định được rồi.

Có câu này là đủ rồi, nàng giống như mọi khi đi tới bàn xoay người vươn tới ôm lấy hấn.

Hắn yêu Lữ Từ Thanh, mà nàng thương hấn, ba người muốn giải quyết rối rắm này thì phải có kẻ rời đi, chen vào giữa bọn họ lúc đó chính là nàng, rồi đi cũng không được, thành toàn cũng thành toàn không được.

Nàng nghĩ muốn về nhà ! Không biết Thiên Thư đã lập gia đình chưa ? Nếu là, lúc trước nàng đã cùng Thiên Thư hứa cùng gả nay chính nàng phải thất hứa .

Tay hấn tiến vào giữa áo nàng, phát hiện tâm của nàng thần trí bay đến tận nơi nào làm hấn không dò đoán được, ôn nhu chạm vào nàng bỗng trở nên cuồng loạn.

“Hách Nhật?” hấn khẩn thiết làm cho nàng có chút ngoài ý muốn.

Hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, lập tức phủ kín môi nàng hôn lấy, thẳng đến khi hai má nàng trở nên ửng đỏ, hô hấp càng trở nên yếu ớt hấn mới dừng lại, sau đó đem nàng kéo về hướng hấn.

Hắn muốn xóa đi cái nam nhân kia, còn có Lữ Từ Thanh ở môi nàng lưu lại dấu vết!

Ở môi hấn vẫn còn vương lại dư vị của rượu, khiến nàng giống như cũng say.

Lơ đãng rời khỏi, trong tâm vẫn còn lưu luyến ở bậc môi nàng, làm cho nàng rơi vào nhu tình của hấn. Lại đột nhiên cắn vào cánh hoa đỏ tươi, khiến nàng hư nhược vô lực.

Hắn dùng tay ôm lấy, đem nàng đặt ở trên giường.

“Không được!” nàng hạ xuống quyết tâm, như thể nào sẽ lại cùng hấn triền miên chứ ? Nàng gầy dựa đứng lên, lại bị thân thể cực đại bao phủ.

Hắn tỉnh nhưng làm như không nghe thấy, nhanh nhẹn trút đi quần áo trên người nàng.

Bên ngoài tiếng sấm rầm rầm, mưa to trong nháy mắt lại dội xuống, rửa đi tất cả ồn ào náo loạn.

Hướng Hách Nhật mỉm cười, “Ngươi như vậy đi không được đâu.” dung nhan tuấn tú chôn vùi vào người nàng, làm nàng ngửi thấy một mùi hương thanh nhẹ, động tác vô cùng thân thiết làm cho mặt nàng ửng hồng.

Đây là hấn hướng nàng làm nũng sao? Hắn thật sự say, hay là không.

Hắn nằm áp trên người nàng, tay thâm nhập vào nội y từ từ đi xuống.

“Ngươi.” nàng hơi nghiêng về một bên, phát hiện hấn đã muốn khép mắt lại, sợi mi dài lơ đãng chạm vào khuôn mặt nàng, làm người nàng căng thẳng.

“Không chạm. Nhưng ngươi giúp ta ngủ được không?” hấn hơi dùng lực, ôm chặt lấy nàng.

Cứ như vậy cái gì cũng không nghĩ, ôm nàng cảm thụ mùi hương thoang thoang quen thuộc cùng hô hấp pháp phòng, hấn không còn thống khổ vì bị mất ngủ mà phải uống rượu như kẻ nghiện, ngay cả tiếng mưa rơi to lớn đều không nghe thấy.

Lí Liên Nhi nội tâm kích động vạn phần, bởi vì cùng hấn ôm nhau mà ngủ, đây là lần đầu tiên.

Nhìn chân mây của hân, nàng hồi tưởng ngày ấy được gặp hân — bởi vì chính mình lỡ mạng mà đụng phải hân, rõ ràng là thiếu niên mới khoảng hai mươi, mà hân lại hi ghẹn không thể thấy, bình tĩnh ổn trọng.

Sau lại bởi vì chuyện của Tiểu Xảo, nàng cùng hân có chút tranh chấp..... Muốn nói tranh chấp, không bằng nói là nàng náo loạn, hân chỉ cần vài câu liền làm cho nàng á khẩu không trả lời được.

Sau đó là cái hôn kia.....

Lí Liên Nhi mặt đỏ lên, hiện tại hồi tưởng làm cảm xúc cứ trôi dạt như cô gái còn động tình khi xưa.

Chính là..... Hường Hách Nhật trầm ổn như vậy nhưng lại cũng có lúc yếu ớt rơi lệ, điều này làm cho nàng rất là hoảng sợ, trong lòng càng trở nên rối rắm, như rơi vào giữa hồ chìm càng sâu.

Cảm nhận được hơi thở ổn định, hiểu được hân đã ngủ, nàng mới lẩm bẩm nói: “Người đã không thể buông được nàng, vậy thì để ta buông người.....”

Vô luận lựa chọn ai, hân đều đã có tiếc nuối không phải sao? Nàng ly khai, Lữ Từ Thanh có lẽ sẽ hỏi tâm chuyển ý?

Nàng hôn lấy đôi môi ấm áp của hân, hai hàng lệ chậm rãi chảy xuống, “Ta yêu người.....”

Liệt Nguyệt mất tích!

Sắc trời mờ nhạt, ánh trăng dần biến mất, giờ này Phong Nguyệt các âm thanh buồn bán hân là vang vọng khắp đầu đường, không biết tại sao, giờ phút này tại cửa lớn lại khóa, khước từ tiếp khách.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Phàm nhi lộ ra khuôn mặt u sầu, từ Tần Nguyệt lâu một đường thẳng tiến đến đại sảnh.

“Vẫn chưa tìm thấy Nguyệt cô nương sao?” Phong Nguyệt các nhị đương gia Đường nương mở miệng hỏi, trong tay còn đang cầm một ly trà lạnh, uống vài ngụm để làm tiêu đi cơn tức.

“Đường nương, người như thế nào còn nhàn hạ uống trà?” Phàm nhi một lòng vì chủ, gấp đến độ giống như con kiến trong chảo nóng, không thể không hoài nghi Đường nương có âm mưu khác.

“Phàm nhi đừng nóng vội, ta biết Nguyệt cô nương ở nơi nào.” Đường nương buông ly trà, không hoảng hốt không vội vàng.

“Cái gì? Tiểu thư nhà ta đi đâu?”

“Nàng không nói cho ta biết.” Đường nương nhún nhún vai.

“Nhưng mà..... Người không phải nói biết tiểu thư ở nơi nào sao?” Phàm nhi thật là muốn hờn dỗi.

“A chỉ là sáng nay nhìn thấy nàng.”

“Đường nương xin người đừng đùa ta nữa! Phàm nhi nhất thời nóng vội, khẩu khí có phần cao..... Xin người không cần để ở trong lòng.” này Đường nương quả thật là xấu tâm, lúc quan trọng thế này còn đùa giỡn nàng!

“Được rồi, được rồi, không đùa người.” nàng kiêu diễm cười, mới buông tha Phàm nhi.

Đường nương còn không biết Lữ Từ Thanh là nữ nhân, “Sáng nay ta bắt gặp Lữ công tử đem Nguyệt cô nương của chúng ta khiêng đi ra ngoài, về phần đi đâu thì ta không biết.”

Phàm nhi suýt nữa té xỉu, “Cái gì. Đường nương như thế nào không ngăn cản tiểu thư?” Lữ cô nương đem nhà nàng tiểu thư mang đi chỗ nào?

Nàng liền khóc! Tiểu thư đối xử với nàng giống như tỷ muội thân, hiện tại người cũng không thấy đâu.

“ta nghĩ đến chính mình ở chỉ mộng, nên sáng sớm không thấy cẩn thận.....” nàng như thế nào sẽ biết là thật?

“ô ô.....” thật là làm sao bây giờ?

“Ngốc Phàm nhi, người còn có thời gian ở chỗ này khóc à? Nhanh đi nói cho Hường gia nha, hân khẳng định có thể tìm Nguyệt cô nương về.” Đường nương thật ra không hề lo lắng, việc này đối Liệt Nguyệt mà nói chưa hẳn là điều xấu.....

“Đúng! Ta phải đi ngay!” Phàm nhi đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng chạy đi.

Một chiếc xe ngựa mang nét cổ xưa đang chạy như bay trên con đường đã rất lâu rồi không được sửa chữa này, bình thường cũng ít có người đến, đá vụn rải, người bên trong xe liên tục lắc lư.

Mã phu trước kia vốn là một nông dân, ngắm đen ngũ quan thoát nhìn thực thành thật, vì muốn kiếm thêm nhiều tiền cấp cho chi tiêu trong nhà, mới đi

làm mã phu, thù lao của vị công tử tuần tú kia trả, phi thường lớn, bảo rằng nhà mẹ đẻ của thê tử phát sinh chuyện nên mới chạy đi, hần liền đáp ứng.

Vị phu nhân kia xem ra có điểm sinh bệnh, vẫn là công tử tuần tú đem nàng bế lên xe ngựa, nói đến điểm ấy hần sẽ không như người khác, hần vốn không hiểu được thương hương tiếc ngọc, nhưng để có tiền thì vẫn nên làm một chút.

Bất quá, con đường này thật đúng là dốc!

Nhưng mà, hần như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến chính mình lại là bị kèm hai bên là hai cô nương.

“Nguyệt nhi, về sau có ta bồi ngời.....”

Mấy ngày ở cạnh Liệt Nguyệt, Lữ Từ Thanh sáng sớm liền nhận thấy được Liệt Nguyệt có gì đó ổn, ngày hôm qua còn phát hiện Liệt Nguyệt giấu tay nải ở dưới giường, càng làm nàng quyết tâm muốn dẫn Liệt Nguyệt đi..... Vốn kế hoạch tối hôm qua sẽ mang nàng đi, lại không nghĩ rằng nàng nhưng lại ở Hưởng phủ qua đêm.

Nhớ lại điểm ấy, Lữ Từ Thanh cắn răng thật mạnh đầy tiết hận. Nếu nàng là nam nhân, kia nàng cũng có thể cùng Nguyệt nhi trền miên!(Yue: e hèm.....=,=)

Quên đi, đây là lần cuối cùng, về sau sẽ không còn người cùng nàng tranh giành Nguyệt nhi.

Lữ Từ Thanh hạ mê hồn hương không nhẹ, nghĩ đến Lí Liên Nhi đến tối mới có thể thanh tỉnh, chính là xe ngựa thật sự quá xóc, Lí Liên Nhi chậm rãi dần tỉnh lại.

“Umm.....” đầu thật choáng! Là ảo giác của nàng sao, vì cái gì lại nằm ở trên sàn?

Cố gắng nâng mí mắt lên, thích ứng ánh sáng chói mắt, nàng mới chính thức tỉnh táo lại, nhìn đến Lữ Từ Thanh ngồi bên cạnh chính mình,” Từ Thanh?”

“Ngời tỉnh.” Lữ Từ Thanh dịu dàng ngồi dậy.

Lí Liên Nhi toàn thân hư nhược đành phải dựa vào nàng: Trong lòng hiện lên nghi vấn. “Ngời như thế nào lại ở cùng ta ? Ta nhớ rõ là.....” khi đó nàng đang định ra cửa chính, sau đó là cảnh một trận đau nhức.....

“Ngời phải rời khỏi hần đúng không?” Lữ Từ Thanh nhìn Lí Liên Nhi dự vọng được chạm vào cánh môi non mềm trở lại.

Lí Liên Nhi ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Lữ Từ Thanh, “Ngời như thế nào lại biết?”

“Hôm qua sau khi ngời bỏ ta lại, ta đi vào phòng ngời.” cho nên mới phát hiện nàng giấu tay nải.

“Ngời quá đáng! Như thế nào có thể không chờ ta đồng ý liền đi vào phòng của ta?” Lí Liên Nhi có chút tức giận.

Lữ Từ Thanh nghĩ rằng Lí Liên Nhi vô lực phản kháng, thân mật ôm chặt nàng. “Ngời không nói một tiếng đã rời đi, sẽ không làm cho người ta lo lắng sao? Nếu không bị ta phát hiện, ta sẽ không thấy ngời nữa!”

“Lữ Từ Thanh, ngời buông!” Lí Liên Nhi dùng lực giãy dụa, lại khiến cho người đầy mồ hôi.

Vừa động xe ngựa lại càng thêm xóc nảy, Lí Liên Nhi rốt cục phát hiện không thích hợp,” Dội một chút ! Chúng ta ở trong xe ngựa?” nàng tâm chợt lạnh.

“Đúng vậy!” Lữ Từ Thanh thập phần đắc ý.

“Việc này rất hoang đường , mau thả ta xuống đi!” Lí Liên Nhi càng yếu ớt, thân mình vô lực không còn sức.

“Không cần! Dù sao ngời cũng nghĩ sẽ rời đi, kia vì sao không theo ta?” cánh tay Lữ Từ Thanh tiếp cận nàng, chặt chẽ ôm Lí Liên Nhi, ở trên gương mặt tái nhợt của nàng hôn một cái.

Không được! Nàng phải về nhà.....

Một đôi mắt trong suốt bốc lửa , Lí Liên Nhi sinh khí!

“Nguyệt nhi, ngời thực sự lấy lại được tinh thần rồi..... Như vậy thật tốt, Liệt Nguyệt của ta chính là nên như vậy!” Lữ Từ Thanh ngửa đầu cười, không chút ngại trước sự tức giận trong mắt nàng.

Lí Liên Nhi đành nhắm mắt lại, “Tên của ta vốn là Lí Liên Nhi, đừng gọi ta là Nguyệt nhi nữa.”

“Thật sao? Gọi là gì đều được cả, ngời đều là của ta.” Lữ Từ Thanh cười lớn. Hiện tại nàng tâm tình rất tốt!

Lí Liên Nhi thờ dãi, không biết nàng phải làm như thế nào cho phải, “Hiện tại chúng ta đi hướng nào?” xem ra việc về nhà phải tạm hoãn.

“Hướng bắc đi.” Lữ Từ Thanh đem tính toán trong lòng nói ra, ” Cách hần càng xa càng tốt.”

Cách hấn càng xa càng tốt..... Cách hấn càng xa càng tốt.....

Thân ảnh Hường Hách Nhật xuất hiện trong ánh mắt, Lí Liên Nhi tâm đầu xót, suy nghĩ mờ mịt, bánh xe không ngừng chuyển động, nàng mới ý thức được chính mình là thật sự rời hấn đi, càng ngày càng xa.....

Kìa hấn sẽ làm cái gì bây giờ? Hấn biết Lữ Tử Thanh bắt đi nàng sao? Việc này nếu làm cho hấn biết được, nói vậy đã kích sẽ lớn hơn nữa.

Nàng chạy liền nhanh chóng nhắm mắt lại, không cho nước mắt rơi xuống.

A!Nàng cư nhiên còn lo lắng cho hấn? Hiện tại nàng nên lo lắng là phải thoát ra bằng cách nào mới đúng!

Lời nói Lữ Tử Thanh cũng nghe không đi..... Lí Liên Nhi tâm tình vô cùng buồn phiền, nằm một chỗ trong xe, đơn giản giả bộ ngủ trốn tránh ánh mắt cháy bỏng của Lữ Tử Thanh.

“Đường còn rất dài, mau ngủ đi! Liên Nhi của ta.....” Lữ Tử Thanh vẫn nhìn Lí Liên Nhi, thấy nàng mệt mỏi, vì thế cởi ngoại sam đắp trên người nàng.

Lữ Tử Thanh dù sao cũng là nữ tử, hao hết thể lực cũng mệt mỏi, không bao lâu cũng đi ngủ theo.

Thẳng đến hơi thở nàng ổn định, một cặp mắt khác lại lặng lẽ mở ra.

Xác định Lữ Tử Thanh ngủ say, Lí Liên Nhi lặng lẽ ngồi dậy, nàng ngừng thở, toàn thân buộc chặt, hai tay run rẩy không ngừng, cẩn thận lướt qua thân thể Lữ Tử Thanh, ý đồ lấy lại tay nải của nàng, lại không thuận lợi.

Đúng lúc này, Lữ Tử Thanh đột nhiên xoay người.

Lí Liên Nhi tim đập thiếu chút nữa đình chỉ, tay giơ ra ở giữa không trung không dám động –

Cho đến khi Lữ Tử Thanh hít thở như cũ, nàng mới cố lấy dũng khí phút chốc giật lấy, cầm lại tay nải chính mình.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Nàng nói nhỏ, trong lòng bàn tay trở nên lạnh. Nàng nếu là xuống xe, không cần bao lâu sẽ bị bắt trở về..... Kìa chỉ có làm cho Lữ Tử Thanh xuống xe ! Nhưng là phải như thế nào ở không kinh động nàng là điều kiện tiên quyết, đem nàng thả xuống xe ngựa?

“Umm.....” thật là khó chịu, đầu nàng lại muốn hôn mê.

Choáng váng đầu? Đúng rồi, Lữ Tử Thanh lúc sau hôn nàng, khẳng định còn hạ mê dược, nếu không nàng không có loại phản ứng này.

Tay nải của Lữ Tử Thanh ở..... Chỗ!

Lữ Tử Thanh đem tay nải của Lí Liên Nhi ở bên cạnh mình, chút không có phòng bị tay nải của chính mình, vì thế Lí Liên Nhi thực nhẹ nhàng cầm lại, tìm kiếm một lát quả nhiên phát hiện một gói bột phấn vô sắc.

Nàng dùng nước trong đồ vào khăn tay, bàn tay run run nhanh chóng che lên miệng mũi Lữ Tử Thanh.

“Ngô.....” mê hương nhập mũi, Lữ Tử Thanh đột nhiên trừng lớn mắt, tất cả đều là không dám tin, thân thủ đang muốn giãy dụa liền ngắt đi.

Lí Liên Nhi kích động bỏ lại khăn tay, “Thực xin lỗi.....”

Hồ..... Hồ..... Nàng há mồm thở dốc, hao hết thể lực, phía sau lưng liền có cảm giác lạnh lẽo.

Xác định Lữ Tử Thanh sẽ không tỉnh lại, nàng thở sâu giấu đi cảm xúc khẩn trương, giọng lên giọng kêu: ”Thật có lỗi, xa phu phía trước xin dừng xe.”

“Ừong” một tiếng, anh nông dân giữ chặt dây cương khổng chế ngựa, tốc độ xe dần dần dừng lại.

Lí Liên Nhi xốc màng treo lên nói: “Phiền người đưa ta đến thành trấn gần đây nhất”

Đến thành trấn, Lí Liên Nhi đưa cho người nông dân một van tiền, phái hấn rời đi, tìm một khách điểm địa phương kêu tiểu nhị đem Lữ Tử Thanh an trí ở phòng trọ, liền một mình một người ra đi.

Tuy rằng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng vẫn trở về theo kế hoạch ban đầu.....

Liên tục mấy đêm mất ngủ, Hường Hách Nhật nhớ lại cái ngày mưa mà Lí Liên Nhi lưu lại, ôm thân thể mềm mại quen thuộc, không bao lâu liền nặng nề ngủ, một đêm cho đến sáng, hoàng hôn đã chuyển, liền ngay cả Lí Liên Nhi rời đi khi cũng không chịu phiền nhiễu hấn.

Thời điểm nàng đi không có làm cho bất kì kẻ nào biết, Cao bá lại nghĩ đến nàng chiều cố Hường gia một buổi tối mệt mỏi chết rồi, vì thế phân phó hạ nhân không được quấy rầy, để cho bọn họ nghỉ ngơi đầy đủ.

Không nghĩ tới Phẩm nhi nha đầu kia chạy tới nơi này, vừa khóc lại bảo, không đầu không đuôi .

“ô ô..... Ô.....” Phẩm nhi thở gấp hỏn hển vừa hít thở lấy lại không khí, lại còn khóc, nhất thời không thể nói rõ nói, nên thành ra Cao bá không hiểu ra sao.

“Ta nói Phẩm nhi nha đầu a, ngươi chạy gấp như vậy, là tới đây để khóc ?” Cao bá kiên nhẫn hỏi.

“Ta..... Không phải..... Là tiểu thư.....” nàng ở Hướng phủ khóc một hồi, hai tròng mắt hồng như mắt thỏ.

“Lí cô nương? Nàng làm sao vậy?” Lí cô nương không phải ở trong phòng Gia sao?

“ô..... Tiểu thư nàng..... Tiểu thư nàng không thấy !” thở hỏn hển, Phẩm nhi rốt cục nói ra trọng điểm.

“A, Lí cô nương hôm qua người ở trong phòng Gia qua đêm, khả năng đã quên thông báo người một tiếng.” hấn còn tưởng rằng là cái gì đại sự, nguyên lai là hiểu lầm một hồi.

“Không phải..... Là thật !” Phẩm nhi gấp đến độ giọng chân, lại không biết giải thích như thế nào.

“Ngươi nha đầu kia nói như thế nào ngươi cũng chịu không nghe?” thấy nàng vừa muốn khóc, Cao bá bắt đầu dĩ lắc đầu. Nếu nói không nghe, không bằng khiến cho nàng đi tận mắt xem, cũng nên đánh thức chủ gia cùng Lí cô nương .

“Được, được, ta mang ngươi đi tìm Lí cô nương là được.” Cao bá dẫn Phẩm nhi đang khóc thút thít đi vào phòng chủ gia, muốn nàng im lặng không được khóc, nhưng nàng căn bản không dừng được.

Cao bá còn chưa gõ cửa, Hướng Hách Nhật liền tỉnh.

Một mồi mở mắt, hai con ngươi biểu lộ thỏa mãn, xoay người đang muốn ôm lấy người bên cạnh, lại không thấy, ngón tay thon dài lướt qua đệm chăn nàng từng nằm, lại sớm không có nhiệt độ cơ thể của nàng.

Nàng khi nào rồi đi ?

Môi nín lại, trong lòng có chút không vui.

“Bên ngoài sao lại ồn ào như thế?” Hướng Hách Nhật trầm giọng hỏi.

“Là như vậy, Phẩm nhi nha đầu kia có việc tìm Lí cô nương.” Cao bá đứng ở cửa giải thích.

Hướng Hách Nhật thay bộ áo bào, đi ra, “Nàng không ở nơi này.”

Cao bá kinh ngạc nhìn Hướng Hách Nhật, vừa ngắm Phẩm nhi liếc mắt một cái, “Cái gì?”

“Nàng hẳn là trở về Phong Nguyệt các, ngươi như thế nào tới nơi này tìm người?” Dung nhan kia vẫn vẻ hào sảng dù tinh thần suy sút, lại vẫn như cũ không mất bản chất thần thái tuấn nhã.

Phẩm nhi gặp chủ gia sắc mặt không tốt, nhất thời không dám mở miệng.

“Phẩm nhi không thấy Lí cô nương, cho nên mới tới chỗ này tìm người, ta nghĩ muốn xác nhận hiểu lầm, có lẽ Lí cô nương hiện tại đang ở trên đường trở về.” Cao bá đoán như thế.

“Không..... Không phải..... Tiểu thư nàng.....” Phẩm nhi vừa muốn khóc.

“Đủ rồi, không được khóc!” Hướng Hách Nhật vẻ mặt phức tạp, thành công dọa Phẩm nhi nín khóc.

Nhớ tới lời nói hôm qua của Lí Liên Nhi, cảm xúc bất an nảy lên trong lòng Hướng Hách Nhật, một bước tiến lên, cánh tay mạnh mẽ đột nhiên bắt lấy Phẩm nhi, giọng chất vấn nói: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Không tìm thấy tiểu thư !” Phẩm nhi không ngừng lặp lại câu này, làm cho người ta không thể hiểu rõ.

Nhìn đến chủ gia giận tái mặt, Cao bá vội vàng đẩy đẩy Phẩm nhi, “Ngươi nói mau rõ ràng nha, thật sự là gặp chết người, là ai phát hiện không thấy Lí cô nương ?”

“Là Đường nương nói..... Nàng thấy tiểu thư bị bắt đi.”

“Bị bắt đi?” Hướng Hách Nhật tăng thêm giọng điệu, hai đường lông mày gắt gao nhú lại, “Suốt cuộc đời nàng cùng người ta không thù không oán, ai lại bắt nàng đi ?”

Ở trong phạm vi thể lực của hấn, ai dám động nàng?

Hắn toàn thân đột nhiên lạnh, ngón tay run nhè nhẹ, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi như thế.

“ Là..... Là.....” Phẩm nhi ngập ngừng không dám nói.

Nhưng Hướng Hách Nhật trừng mắt, nàng thế nào còn dám có điều giấu diếm? Nếu không phải có Hướng Hách Nhật nắm cánh tay của nàng, nàng đã sớm ngã trên mặt đất .

“ là Lữ cô nương! Đường nương nói nàng sáng nay nhìn thấy Lữ cô nương khiêng tiểu thư đi ra Phong Nguyệt các, bên ngoài còn giống như có xe ngựa tiếp ứng.”

Hướng Hách Nhật mặt như toát ra một tầng sương lạnh, chỉ có ánh mắt toát ra sơ hở.

“ Là Từ Thanh?” Lữ Lữ Thanh cứ nhiên làm như vậy?

Từ giờ trở đi, ta sẽ đem Nguyệt nhi đoạt lấy đến bên ta.....

Đây là ngày đó Lữ Lữ Thanh nói qua trong lời nói, hắn vĩnh viễn quên không được cảm xúc của Lữ Từ Thanh, nguyên lai nàng sớm có âm mưu từ trước!

“ Không – “hắn rồi đột nhiên phát ra dài rống. Lữ Từ Thanh như thế nào có thể mang nàng đi? Như thế nào có thể?!

Phẩm nhi thật sự ngã trên mặt đất, chỉ còn Cao bá cố giữ vững trấn định.

Hướng Hách Nhật phát tay rống to, “Lập tức đi thông báo cho mọi cửa hàng thay ta tìm kiếm tất cả các nơi, mặc kệ dùng phương pháp gì. Toàn lực phải tìm ra nàng, nếu người cần tìm không trở lại..... Nếu người cần tìm không trở lại.....” hắn không thể tưởng tượng nổi.

Hôm qua nàng mới ở trong lòng hắn ôm ấp, nụ cười yếu ớt của nàng trên khuôn mặt không cần son phấn tạo nên sự tuyệt mỹ, như thể thuần túy, hắn có thể nào không động tâm?

Đều là lỗi của hắn!

Hắn cố chấp, hắn không bỏ được Lữ Từ Thanh, cho nên lựa chọn xem nhẹ chờ đợi của nàng, nghĩ đến nàng vĩnh viễn sẽ ở đây, ý vào nàng si ngốc không muốn xa rời, lòng tham có được toàn bộ của nàng, chính mình lại sợ hãi nên không dám chấp nhận.

Mặt vui vào bàn tay còn lưu lại hơi ấm của nàng, rốt cục hối hận có ích gì?

Nguyên lai đau lòng đến cực điểm, sẽ làm người quên rồi lẽ.....

Bạn đang đọc truyện *Tinh Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8

Lí Liên Nhi ngồi ở trong xe ngựa, cảnh vật quen thuộc lại xa lạ trước mắt không ngừng lướt qua, thời gian năm năm làm cho Bạch Lạc thành thay đổi không ít, cha mẹ khẳng định đầu cũng đã nhiều bạc..... Đều do nàng bất hiếu.

Cố nén lại nước mắt, nàng nỗ lực làm cho chính mình thoát nhìn thật tốt, không thể lại làm cho cha mẹ vì nàng lo lắng .

Vì tình yêu mà rời nhà sau năm năm năm tháng, Đủ rồi! Đời này, nàng liền bồi ở bên người cha mẹ, bù lại sự bất hiếu của nàng.

“ Cô nương, nơi cô muốn đã đến.” nhìn tám biển trước mắt, xa phu dừng xe lại.

“Cám ơn người, đi đường vất vả .” Lí Liên Nhi xốc lên bố rèm che nhảy xuống, mở tay nải của mình ra, “Ngân lượng không có bao nhiêu, nếu còn thiếu xin thứ lỗi.”

“ Không, cô nương đưa nhiều lắm.” xa phu vui sướng gãi gãi đầu, vội vàng nói cảm tạ, chỉ chốc lát sau quay xe ngựa rồi đi, vội vàng về nhà mua cho thê nhi thêm chút đồ mới.

Lí Liên Nhi xoay người mở lớn mắt trước đại môn nơi hai vòng gỗ sơn vàng , ngón tay run run không thôi, chậm chạp không dám gõ cửa.

“ Cha, nương..... Liên Nhi sai rồi.”nàng nhắm chặt đại môn luyện tập.

“ Cha, nương..... Liên Nhi rất nhớ hai người.” thanh âm càng ngày càng nhỏ, nàng không có dũng khí đi vào.

Đang tưởng nhớ cha mẹ trước cửa , nàng hồi hận nhắm mắt lại, toàn thân khí lực giống dường như bị hút ra, thân hình nàng trở nên yếu đuối như cành cây trước gió.

Đột nhiên, “ nha “ một tiếng, cánh cửa màu đỏ với vòng vàng kim được đẩy ra, đi ra một cô nương tuổi xấp xỉ Lí Liên Nhi, nhìn thấy Lí Liên Nhi, rồi đột nhiên trợn to hai mắt, trừng to con mắt , sau khi xác định không phải ảo giác, mới run run ôm lấy nàng.

“ Tiểu thư?! Em không phải là đang nằm mơ chứ? Tiểu thư người đã trở lại,” vị cô nương này chính là Thiên Thư năm đó, tuy rằng lão gia, phu nhân chưa nói gì, lại làm cho nàng càng thêm áy náy.

Nàng vừa khóc vừa cười, khuôn mặt đầy nước mắt,” ô..... Tiểu thư.....”

“ Thiên Thư, thực xin lỗi.....” Lí Liên Nhi cũng đỏ mắt, Thiên Thư khẳng định thực oán nàng.

“ Tiểu thư, em rất nhớ người..... Ô.....” càng đừng nói là lão gia, phu nhân.

Đúng rồi, lão gia, phu nhân!

Nàng như thế nào ở trong này mà ôm lấy tiểu thư ? Phải chạy nhanh mang tiểu thư đi vào mới đúng, lão gia, phu nhân nếu là biết tiểu thư trở về, khẳng định vui vẻ muốn chết!

“ Ta thật là, chỉ lo chính mình vui vẻ! Tiểu thư mau vào đi! Lão gia, phu nhân đều rất nhớ người!” nhìn lui tới thấy người qua đường nhìn chằm chằm các nàng, Thiên Thư ngượng ngùng buông tay ra.

Lí Liên Nhi kéo tay nàng, không dám đi chuyển, “Thiên Thư, ta không dám.....”

“ Tiểu thư.....” nhìn ánh mắt lo lắng của tiểu thư , Thiên Thư mới bừng tỉnh hiểu ra sự việc, liền lôi kéo Lí Liên Nhi hướng bên trong chạy. “ Tiểu thư chẳng lẽ không muốn nhìn thấy lão gia, phu nhân sao? Đừng lo lắng, hai người đều rất muốn gặp người!”

Lí Liên Nhi giống tiểu hài tử làm sai bị Thiên Thư nắm, trán cúi xuống, không dám ngẩng đầu nhìn xem nhà sau năm năm rồi đi, bên đường vài cái nô bộc xông xáo đứng lên, làm cho nàng càng khẩn trương hơn.

“ Phu nhân! Phu nhân! Mau đến xem là ai đã trở lại nha?” Thiên Thư vừa chạy vừa kêu.

Tần Thái Quân vốn đang ở bên trong phòng niệm kinh, khăn cầu nữ nhi hết thấy mạnh khỏe, nghe được Thiên Thư kêu to mới đi đi ra. “ Thiên Thư, không phải kêu người sửa đổi, nói như thế nào cũng không nghe?” nghe thì có vẻ trách cứ nhưng không phải.

Phụ nhân trong mắt lại lóe lên ý cười.

Nguyên lai, Lí Hoa thấy thê tử mất đi nữ nhi , cả ngày khuôn mặt sầu khổ, buồn bực không vui, vì thế đem nha đầu Thiên Thư bên người Lí Liên Nhi nhận làm dưỡng nữ, để Tần Thái Quân có thể tường niệm tình cảm mẹ con.

Thiên Thư che ở phía trước Lí Liên Nhi ra về thần bí, “Phu nhân, người trước tiên nhìn xem là ai đã trở lại!”

“ Kêu ta một tiếng nương, ta mới nhìn.” Tần Thái Quân ra về sinh khí, không nói như vậy , Thiên Thư nha đầu căn bản không đem lời của nàng nghe đi vào, cứ giữ mãi thân phận nô tỳ.

Lí Liên Nhi gặp mẫu thân thanh âm nhẹ nhàng mà sáng khoái, mới dám đi ra, “Nương.....”

Không nghĩ tới người mở miệng không phải Thiên Thư, mà là.....” Liên Nhi!”

Tần Thái Quân trên mặt tươi cười chấn động biến mất, nhất thời cảm xúc ưu tư lộ ra, thân mình suy yếu, may mắn Lí Liên Nhi nhanh mắt, nhanh nhẹn dùng toàn thân đỡ lấy mẫu thân.”Nương.....” nàng lo lắng kêu gọi.

“ Là nương đang mơ sao..... Là Liên Nhi sao..... Liên Nhi Của ta.....” Tần Thái Quân động tác cẩn thận mềm nhẹ, chậm rãi chạm vào mặt nữ nhi, ánh mắt hoảng hốt, không dám tin.

Nước mắt không thể ngăn lại, Lí Liên Nhi rót cuộc nhện không được khóc rống,” ô..... Con rất nhớ nương..... Thực xin lỗi..... Liên Nhi làm cho nương thương tâm.....”

Bỗng dưng, một đôi tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên vai Lí Liên Nhi, nàng nhìn lại, nước mắt càng nhiều. “ Cha.....” nhìn phụ thân hai mắt đau xót, nàng nói cái gì cũng nói không nên lời, chua xót ở yết hầu.

“ Trở về là tốt rồi..... Trở về là tốt rồi.....” Lí Hoa trong mắt rung rung, một câu cho sai lầm tan thành mây khói. Nữ nhi trong mắt thống khổ tự trách, thân là cha mẹ như thế nào không biết?

Nữ nhi cuối cùng cũng quay về, một nhà có thể đoàn viên, Lí Hoa vợ chồng chỉ có quý trọng, lại không có lời oán trách.

Cùng một hướng, bên kia là lòng tràn đầy vui mừng, nơi này cũng là hai mắt đầm lệ lo lắng.

Ngày qua một ngày, ngày chưa sáng, một thân hình nam nhân thon dài liền đứng ở cửa, chờ đợi cửa hàng truyền đến tin tức, lần lượt hy vọng rồi lại thất vọng, cười buồn mà đi qua trăm ngàn nẻo đường, tìm người ấy.

Ngày lại qua ngày, đêm dài mọi người tĩnh lặng, hẳn lại thất hồn lạc phách cuộc bộ lộn xộn, một đường nghiêng ngả lao đảo, chỉ có thứ trong bình kia mới có thể giải ngàn sầu.

“Liên Nhi!” hần ngã vào trên đường giữa đầu hô to, nhoáng lên một cái đưa tay hướng lên bầu trời đêm, ý đồ muốn bắt được ánh trăng trong tròn vẹn kia, chỉ có gió đêm cười nhạo khẽ lướt lướt qua năm ngón tay của hần.

Vì cái gì mà không tìm thấy nàng?

Một chiếc xe ngựa, hai nữ nhân, có thể chạy đi đâu?

Hần không hỏi trời, trên tay rượu đỏ càng nhiều, nhưng mà mấy ngày bốn ba lại say rượu hơn, thân thể hần sớm đã không chịu nổi liền nôn ra một bụng đầy toan dịch.(Yue: là cái chất chua chua á, nghĩ đến tự nhiên mún ói theo quá đi TT^TT)

Cao bá mang theo người đi tìm Hường Hách Nhật, nhìn đến hần có bộ dạng này cũng không kích động, dù sao mấy ngày nay đã sớm thành thói quen .”Hai người các ngươi, mau nâng chủ gia đưa trở về!”

Hai nô bộc vuốt cằm lĩnh mệnh, chịu đựng mùi rượu khó ngửi từ chủ tử đem hần khiêng trở về Hường phủ, Cao bá theo ở phía sau, nhìn xem đại chủ tử biến thành như vậy, hần chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Chính vì không biết quý trọng Lí cô nương, nay mới phải tra tấn chính mình. Ai!

Đem chủ tử dần xếp xong, Cao bá đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi, thì Phàm nhi kích động chạy tới.

“Chủ gia! Chủ gia! Lữ cô nương nàng đã trở lại!”

Lữ Từ Thanh cũng là một thân chật vật, đi vào phòng Hường Hách Nhật, ngửi được kia nồng đậm mùi rượu nhện không được nhíu mày.

“Lữ cô nương! Ngươi đi đâu vậy? Cũng biết chủ gia tìm ngươi nhiều lắm vất vả. Lí cô nương như thế nào không đi theo ngươi trở về?” Cao bá mở miệng lập tức thuyết giáo, đáng tiếc Lữ Từ Thanh lại thẳng tắp đi hướng trên giường nam nhân, về mặt sốt ruột.

“Ngươi tỉnh tỉnh!” Lữ Từ Thanh dùng sức đánh Hường Hách Nhật một chưởng.

Hường Hách Nhật căn bản bất vi sở động, ôm cái gối dài bên cạnh thì thảo tự nói:”Liên Nhi.”

Nhìn hần bộ dáng phờ phạc sống chết, Lữ Từ Thanh rút cuộc chịu không nổi rống to: “Mọi người không thấy, ngươi còn có thời gian dây dưa, lêu lổng trong này? Xem ra ngươi không phải thực sự yêu nàng!”

“Ai nói Ta yêu Liên Nhi. Ta yêu nàng.” bạc môi hướng cái gối dài, ảo tưởng rằng đó chính là người mà hần thương nhớ nhẹ nhàng hôn, lệ lại càng chảy không ngừng (Yue: đã nói từ rồi...a sẽ trả giá *chống nạnh*... *cười điên đại*)

Liên Nhi của hần ở đâu?

“Hừ!” Lữ Từ Thanh hai tay vòng trước ngực, lạnh lùng nhìn Hường Hách Nhật, trong lòng tràn ngập bất bình hành lại không thể nê hà, không nghĩ tới nàng nhất thời suất để Lí Liên Nhi chạy thoát, cho nên đành phải trở về tìm hần.

“Ngươi đem nàng giấu đến chỗ nào?” Hường Hách Nhật mờ mắt, âm thanh chất vấn đầy đau đớn.

“Chờ ngươi thanh tỉnh rồi hãy nói chuyện với ta!” Lữ Từ Thanh tìm một cái ghế dựa lớn ngồi xuống, tiện tay cầm ấm trà liền hướng miệng đỏ xuống. Nàng chính là đi bộ cả một quãng đường để trở về đây, trong bao quần áo ngân lượng bị Liệt Nguyệt cầm đi, nàng đành phải đem những thứ đáng giá trên người để lại để trừ nợ cho khách điếm, bằng không nàng phải ở lại nơi đó làm làm việc trả nợ!

“Ngươi như thế nào trở nên đáng giận như thế?” Hường Hách Nhật oán hận trừng mắt Lữ Từ Thanh.

Lữ Từ Thanh lơ đãng bĩu môi, “Thật là ta thay đổi sao? Kỳ thật là ngươi thay đổi đi!”

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng xẹt qua nàng, Hường Hách Nhật trầm mặc.

Hần không muốn cùng nàng tranh luận, hiện nay điều quan trọng là từ miệng nàng hỏi ra Lí Liên Nhi đang ở đâu. ”Nói đi! Ngươi đem Liên Nhi giấu đi nơi nào?” hần miễn cưỡng ổn định chính mình đi tới cái bàn.

“Nàng chạy.” Lữ Từ Thanh lại uống ngụm trà.

Liên Nhi hủy đi sự nhiệt tình của tâm tư nữ nhân, không cần cũng thế! Lữ Từ Thanh như vậy nói cho chính mình. Về phần vì cái gì trở về thông tri cho tình

địch, nàng tự mình xem nhẹ.

“Người nói cái gì?” Hường Hách Nhật lật nghiêng ghế dựa.

“Nàng đem ta chuốc được sau bỏ chạy, cho nên ta không biết nàng đi đâu” Lữ Lữ Thanh buông cái chén, “Lúc trước là chính nàng muốn rời khỏi, trùng hợp bị ta bắt gặp, cho nên thuận tiện giúp nàng một chút.” mặt nàng không hồng khí không suyển nói.

“Chính nàng muốn rời khỏi.....” Hường Hách Nhật miệng lặp lại, tâm lại trở nên đau đớn.

Nguyên lai nàng vốn đã nghĩ rời đi, khó trách..... Đêm đó nàng là tới cùng hắn nói lời từ biệt ! Hắn về mặt mơ hồ, phảng phất cả hồn cũng theo giai nhân mà đi.

Hừ! Ánh hào quang hòa diễm lấp lánh chỉ khi bên cạnh Hường Hách Nhật mới có..... Lữ Từ Thanh suy nghĩ.

Mất đi ánh hào quang nữ nhân, nàng cũng không còn yêu !

Kim quang sáng rực, cực kỳ hấp dẫn người, ở ngã tư này gồm các cửa hàng chuyên bán đồ dùng cho hôn lễ, nên trong nhà đều là ánh kim lóa mắt, song kim thoa một đôi bằng vàng, tích hồng cất giấy (1), mũ phượng nhỏ, những hạt ngọc trai phi thúy được đặt kế bên khăn phượng (khăn trùm đầu), tất cả được bày biện trong chiếc hộp xung quanh không khí vui mừng, chính là chờ người con gái được gả đi. (Mọi ng thông cảm bạn trẻ mún chết khi edit đoạn này, ai có lòng thương làm tron tru đoạn tả đồ cưới này làm giùm với)

Nguyên lai là Thiên Thư phải lập gia đình !

Đối phương là người đọc sách, lão gia phu nhân thuyết phục nên mới định được cuộc hôn nhân này. Thiên Thư vốn luôn an phận, lại hoan hỉ vui mừng gặt đầu; Nhưng mà Thiên Thư lại nhất định kiên trì, muốn chờ tiểu thư trở về giúp nàng mang giá y, đó là lời các nàng đã định, vì thế hôn sự liền như vậy trở nên.

Lí Liên Nhi biết là nàng làm trễ chung thân đại sự của Thiên Thư, như thế nào cũng không làm hỏng tâm tình của Thiên Thư, nàng tự nói cho chính phải phần khỏi, không để cho người lo lắng.

“Tiểu thư người xem, cái này cắt đẹp quá nha!” Thiên Thư dương dương tự đắc trên tay là giấy cắt hình một đôi bướm hồ điệp.

Người muốn thành đôi, điệp yển cùng bay, nàng lại như một con thuyền nhỏ cô độc, một mình trong ánh trăng..... Lí Liên Nhi thu hồi tâm trạng mơ hồ, miễn cưỡng cười. “Đúng vậy..... Thích liền mua đi! Đừng tiếc nó chỉ tốn một ít tiền thôi, em cũng là nữ nhi của cha và nương ta!” Thiên Thư cùng cha mẹ, Lí Liên Nhi lòng tràn đầy cảm kích.

“Nhưng mà.....” Thiên Thư do dự.

Lí Liên Nhi đi tới lấy thứ trong nàng cầm đi, hướng lão bản gọi sau đó liền đưa ngân lượng.” Thiên Thư em rõ ràng xem chúng ta như xa lạ, không phải muốn em thật vui về làm tân nương tử sao? Suốt ngày lo lắng vấn đề ngân lượng, là không đem tâm ý chúng ta để vào mắt? “nàng có ý nói dối.

Thiên Thư quả nhiên tưởng thật, vội vàng giải thích nói: “Không phải! Em như thế nào lại không biết tâm ý tiểu thư cùng lão gia phu nhân? Đây là phúc khí Thiên Thư đã tu luyện kiếp trước nha!”

“Còn kêu ta tiểu thư?” Lí Liên Nhi ý cười trong suốt, mang theo ánh mắt u sầu khiến người khác mún yêu thương.

Thiên Thư nhìn mà há hốc mồm, phát hiện tiểu thư thật sự thay đổi.

Trước kia tiểu thư tuyệt sẽ không sẽ có dáng vẻ phong tình như vậy! Thiên Thư có chút lo lắng mở miệng,” tiểu thư trở về có chút ngày, tuy rằng lão gia phu nhân cái gì cũng không có hỏi, nhưng là bọn họ trong lòng là lo lắng. Năm năm tiểu thư sống như thế nào? Nếu nguyện ý xin người hãy nói ta biết.....” nàng thực nguyện ý vì tiểu thư chia sẻ đau khổ.

Lí Liên Nhi tươi cười ẩn đi một tia đau lòng,”..... Ta ổn.”

Nàng nhẹ nhàng thờ dài, không phải không muốn nói, mà là có một số việc dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng khó nói vô cùng, cũng giống như hắn nhớ lại chỉ giấu ở trong lòng là tốt rồi, chỉ sợ nói ra, đoạn hồi ức tốt đẹp sẽ thay đổi mất.....

Nàng đối Hường Hách Nhật tình cảm thực phức tạp..... Hắn đều không phải là con người toàn vẹn không hề có khuyết điểm, có roi lệ, có yếu ớt, nàng yêu thương là khi hắn biểu lộ chân tình.

“Tiểu thư.....” thấy nàng lại không nói, Thiên Thư cảm thấy khổ sở.

Trước kia tiểu thư không giấu nàng điều gì? Chuyện gì cũng đều cùng nàng nói.....

Gã sai vặt đi theo vội đem những thứ mới mua trở về, Lí Liên Nhi cùng Thiên Thư chậm rãi đi ra thương phố, mỗi người đều có một nỗi lòng, ai cũng không nói lời gì nữa.

Khi các nàng đều đắm chìm trong suy nghĩ, đồng thời một người cười ngửa chạy xẹt qua, tạo nên gió thổi loạn xung quang Lí Liên Nhi, bỗng dưng, tiếng

vó ngựa xa dần nhanh quay ngược trở lại , đứng cách một thước, trên lưng ngựa nam nhân ánh mắt ngưng đọng, trong con ngươi đầy phức tạp xuất hiện ánh sáng âm đạm.

Chống lại đôi mắt quen thuộc, Lí Liên Nhi kinh ngạc cùng hắn nhìn nhau, hốc mắt phỉếm hồng nước mắt nhanh chóng trào lên, lại quật cường không cho nó rơi xuống.

“Tiểu thư?” Thiên Thư mơ hồ cảm thấy không thích hợp.

Móng tay hung hăng cắm vào lòng bàn tay, Lí Liên Nhi cũng không cảm thấy đau,” Chúng ta đi thôi!”

Thiên Thư nhìn cái kia nam nhân liếc mắt một cái, phát hiện hắn mặt có vẻ đau xót,”Nhưng là người kia.....” hắn không phải chính là kẻ làm đã cho tiểu thư rời nhà trốn đi?

Lí Liên Nhi lắc đầu, cái gì cũng chưa nói, lôi kéo Thiên Thư vội vàng bước qua ngang người nọ.

“Liên Nhi!” Hường Hách Nhật nhảy xuống ngựa, toàn thân bắt được nàng, “Vì cái gì phải đi?”

Hắn ôm lấy bóng dáng yêu kiều kia, không để ý tới của nàng giãy dụa, đem nàng khóa ở chính mình trong lòng, hai tay gắt gao kiềm chế trụ nàng, phát tiết toàn bộ tưởng niệm khiến người ta phát cuồng, không để nàng thoát đi.

“Hách Nhật.....” ý chí đã muốn hồng mắt, tùy ý hắn ôm không hề giãy dụa. Nàng cho tới bây giờ vẫn không thể cự tuyệt hắn được nha..... Cho dù hắn muốn thành hôn.

Thành thân?! Nàng có thể nào đã quên người hắn yêu là Lữ Lữ Thanh, hắn thật sự là so với nàng còn si ngốc, vì đem Lữ Lữ Thanh giữ ở bên người, nhưng lại nguyện ý cưới muội muội của nàng.....

Lí Liên Nhi tâm trở nên lạnh lùng, đẩy ra Hường Hách Nhật ra lui lại mấy bước,”Ngươi như thế nào lại đi đến Bạch Lạc thành?” hắn đại khái là vì làm ăn mà đến đi? Nàng sẽ không ngốc đến mức nghĩ hắn đến là để tìm nàng.

“Không phải, ta là tìm đến nàng.” Hường Hách Nhật bạc môi nhấp nháy, cùng nàng đi song song , đối với nàng bỗng nhiên biểu tình lạnh nhạt, tâm lại trở nên đau đớn.

Hắn tìm đến nàng làm cái gì? Nàng không hiểu tìm nàng có ý gì, đảo mắt tránh nhìn thấy gương mặt hắn.

Nhìn thấu nghi hoặc của nàng, hắn không khỏi tự giễu cười.

Đúng nha! Nàng đương nhiên sẽ nghi hoặc.....

“Trước kia là nàng tới tìm ta, hiện tại đến lượt ta tới tìm nàng.” hắn chậm rãi nói.

Hắn lời này lại là có ý tứ gì? Ý định khiến nàng vui vẻ sao? Thật vất vả mới hạ quyết định quyết tâm không hề quán quít lấy hắn, vì sao phải nói điều này nói làm cho nàng nghĩ đến có hi vọng?

“Người nên tìm người là Lữ Lữ Thanh.” nàng nhớ Lữ Lữ Thanh cũng đi rồi.

“Ta đã từ hôn.” giọng điệu thản nhiên không có nửa phần bần bã.

“Cái gì?” Lí Liên Nhi rút cục ngẩng đầu.

Hường Hách Nhật đi lên vuốt ve khuôn mặt của nàng, quá mức khiếp sợ làm cho nàng đã quên tránh đi, thẳng đến hắn cúi đầu hôn lấy môi của nàng, mới khiến nàng tỉnh lại.

“Không !!” nàng đột nhiên khóc, tiếng khóc bi thương làm cho hắn cứng đờ.

“Vì sao lại từ hôn? Ngươi quên chính mình yêu Lữ Lữ Thanh bao nhiêu sao? Ngươi quên mỗi đêm vì nàng chảy qua bao nhiêu lệ sao? Đã quên từng ý đồ ở trên người ta tìm Lữ Lữ Thanh an ủi chính mình sao?” nàng quên không được!

“Ta không quên.” Hường Hách Nhật thở dài, vẻ mặt kiên định nói: “Chính là ở bất tri bất giác, ta lại càng quan tâm ngươi rồi lệ. Ngươi chính là ngươi, ta chưa bao giờ từng đem ngươi thay thế trở thành Lữ Lữ Thanh Bởi vì ngươi rất ngốc, làm cho ta rõ ràng hơn hết biết ngươi không phải nàng.”

Lí Liên Nhi không nói, mở căng mắt ra nhìn dung nhan hắn, như muốn nhìn thấu tâm tư của hắn.

Hường Hách Nhật chậm rãi nói” con đường này ta đã đi nhầm lâu lắm, lâu đến làm cho ta xem nhẹ tâm ý chân chính chính mình, hiện tại ta không nghĩ lại sai lần nữa.】

“Ngươi buông tha cho nàng sẽ hối hận.” Lí Liên Nhi thì thào nói nhỏ, cặp mắt to kia mờ mịt nhìn về nơi xa.

Cho dù hắn hiện tại lựa chọn nàng, cũng khó bảo về sau sẽ không hối hận nha..... Hắn chính là còn không có thể nhận nàng rồi đi?

“Ngươi không phải ta, sao biết ta sẽ hối hận? Hiện tại người ta muốn là ngươi.” Hường Hách Nhật có chút buồn bực, bắt được tay nàng lạnh như băng, khẩu khí này vô cùng kiên định.

Lí Liên Nhi đang muốn mở miệng, đột nhiên, một tiếng hét đánh gãy bọn họ.

“Buông nữ nhi ta ra!” Lí Hoa chạy tới, sợ hãi nữ nhi lại bị bắt cóc.

Gặp phụ thân bộ dáng lo lắng, Lí Liên Nhi rút về hai tay chạy nhanh đỡ lấy phụ thân, “Cha, sao người lại tới đây? “nàng vỗ vỗ lưng phụ thân, để cho người thuận thuận khí.

“vù vù. Liên Nhi. Đừng đi.” Lí Hoa bắt được tay nữ nhi, nói không ngừng.

“Cha, con không có đi!” Lí Liên Nhi có chút kinh ngạc.

“Con mới về nhà không bao lâu, như thế nào lại có thể rời khỏi cha cùng nương? Nhìn xem người chạy gấp như vậy, nếu có chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?” nàng nhìn không được trách cứ một chút.

“Tiểu thư, là em mời lão gia đến.” Thiên Thư sợ hãi tiểu thư lại không thấy, phu nhân có thể sẽ không chịu nổi lại một lần nữa mất đi nữ nhi, cho nên mới có thể chạy nhanh hồi phủ thông tri lão gia.

Lí Liên Nhi lại không nói gì, nàng biết mọi người đều thực lo lắng nàng.

Lí Hoa bày ra dáng vẻ phụ thân đầy kiêu ngạo, “Được rồi Thiên Thư nói cho cha biết. Con ở trên đường cùng nam nhân xa lạ ôm ấp còn ra thể thống gì nữa? Đến lúc đó ai dám lấy con!

Nói xong, lại nhìn không được nhìn trái phải đánh giá, “Liên Nhi vì ngươi mới rời nhà trốn đi?” khẩu khí được không thân mật lắm, ánh mắt bắn thẳng đến Hường Hách Nhật. (Sue: Ai thân mật cho nổi, con mình đi tới 5 năm vì 1 người ai chịu cho thâu==”=)

Quả thật là một công tử tuấn tú, bắt quá dễ dàng nữ nhi hẳn tuyệt không sẽ là người tốt!

Hường Hách Nhật hơi nhíu mày, không dự đoán được lại nhảy ra một cái Trình Giảo Kim, hơn nữa người này vẫn là phụ thân Lí Liên Nhi, nhìn hẳn tràn ngập địch ý bộ dáng, muốn dẫn nàng trở về chỉ sợ sẽ có trở ngại.

Hắn cân nhắc một lúc, không có trả lời, hơi hơi cúi người hành lễ, “Bá phụ, tại hạ tên là Hường Hách Nhật, là tới tìm nữ nhân của ta về.” Ánh mắt nhìn về phía Lí Liên Nhi.

“Nữ nhân của ngươi?” nét mặt già nua vận vẹo, Lí Hoa lấp bắp nói.

Lí Liên Nhi khốn quẫn tránh đi ánh mắt như muốn hỏi của phụ thân, đón nhận ánh mắt Hường Hách Nhật, đáy mắt lộ ra khó hiểu. Nàng rời đi là làm cho hắn giải thoát, tại sao hắn lại cố ý làm như vậy?

“Kia khẳng định không phải là Liên Nhi của chúng ta!” Lí Hoa lớn tiếng dọa người, lời kéo nữ nhi bỏ rơi người phía sau.

Hường Hách Nhật bước một bước lớn cản bọn họ, vẫn đang bảo trì tươi cười, “Bá phụ hẳn là rất rõ ràng, nàng chính là người ta muốn tìm, ngài cần gì phải vội vã phủ nhận chứ?” bàn tay to bắt lấy nàng, không chịu buông.

Ở giữa phụ thân cùng hắn trong lúc đó, Lí Liên Nhi không thể không lên tiếng, “Ta không phải là người ngươi cần tìm.” Người hắn cần hẳn là Lữ Lữ Thanh, không phải nàng. Cho dù hắn nhất thời ý loạn tình mê, nhưng nàng cũng sẽ không!

“Có hay không, chỉ có bản thân ta hiểu rõ nhất không phải sao?” Hường Hách Nhật tới gần Lí Liên Nhi nói nhỏ.

Lí Liên Nhi hơi hơi tránh đi, nói không ra lời.

“Liên Nhi đều đã nói, ngươi nếu không buông tay, đừng trách lão phu không khách khí!” Lí Hoa trừng mắt Hường Hách Nhật, càng xem càng chướng mắt, “cho dù ngươi không coi ai ra gì, lão phu vẫn là phụ thân Liên Nhi, mặc kệ các ngươi phát sinh chuyện gì, hiện tại Liên Nhi về nhà, chính là lão phu làm chủ, ngươi tới muốn người cũng phải nhìn ta có chịu hay cho hay không.”

Hường Hách Nhật ngán ra, rút tay ra khỏi Lí Liên Nhi. Con ngươi màu nâu nhạt ngó nhìn nàng, nàng lại thủy chung lạnh nhạt, làm cho hắn tuấn nhan lâm vào vận vẹo. Hắn không nghĩ tới nàng như thế nhẫn tâm, nàng thật muốn đoạn tuyệt với hắn sao?

Nhìn nữ nhi cùng nam nhân kia trong lúc đó con ngươi đảo tới lui vòng vo vài lần, Lí Hoa trong lòng có tính toán, cổ quái bồi thêm một câu, “Lão phu cũng không phải là người không hợp tình hợp lý, cuối tháng chúng ta Lí gia có hi sự, công tử đến lúc đó cần phải đến quý phủ uống ly rượu mừng.”

“Rượu mừng?” Hường Hách Nhật giận dữ hỏi: “Ai rượu mừng?”

Lí Hoa ngăn trở bóng dáng nữ nhi, không cho cặp con ngươi kia câu hồn tiếp tục dụ hoặc nữ nhi hắn, “Đương nhiên là nữ nhi lão phu! Công tử nếu tới thì sẽ rất hân hạnh được đón tiếp, không đến cũng thể!” lời này là đã kích hắn.

Lí Liên Nhi hoài nghi nhìn bóng dáng phụ thân. Vì cái gì chỉ điểm Hách Nhật tham gia hôn lễ Thiên Thư? Nàng không nghĩ lại nhìn đến hấn a!

“Liên Nhi, Thiên Thư, chúng ta đi.” Lí Hoa mỉm cười nói.

Nghe vậy, Lí Liên Nhi cùng Thiên Thư đi theo Lí Hoa phía sau, rốt cục, bóng dáng kia cứng đờ môi giật giật, chậm rãi nặng nề mở miệng: “Ta còn câu nói kia.....”

Lí Liên Nhi cước bộ ngừng lại, nhưng không có quay đầu.

Đứng vậy! Cho dù nàng phải lập gia đình, hấn cũng sẽ đem nàng trở về! Trầm tư một lát, trong lòng Hướng Hách Nhật dự tính, nói xong liền theo phương hướng khác cất bước mà đi.

Cuối cùng, Lí Liên Nhi vẫn là quay đầu, lại chỉ thấy được một chút tay áo màu xanh như mây nhanh nhẹn biến mất ở trong mắt nàng.

Nàng ánh mắt trở nên buồn bã.

Kết quả là, gốc là nàng, tin cũng là nàng.....

(1) tháng 12 cắt giấy, hay cắt chữ giấy màu đỏ

Bạn đang đọc truyện *Tinh Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 9

Gần đây Bạch Lạc thành thập phần náo nhiệt, trừ Lí phủ phải giả nữ nhi ở ngoài, nghe nói gần đây có một phủ thương tử bên ngoài đến, nhất là vị công tử kia chưa thành thân, hơn nữa diện mạo tuấn tú, mỗi cử động đều đầy khí chất, làm cho rất nhiều nữ nhi tâm động không ít.

Mỗi người đều truyền, không biết nguyên do gì làm cho vị công tử kia ở phía nam của Giang Nam xa xôi tới Bạch Lạc ở phía Bắc, dù sao hấn có một đại gia nghiệp, nhưng tất cả đều ở phía Nam, lại hạ quyết định này, nói vậy chắc có nguyên nhân rất quan trọng.

Bên trong bức tường đứng sừng sững đối diện là Lí phủ, nô bộc thành đàn vào vào ra ra. Càng nhiều người xem náo nhiệt vây quanh ở nơi này khe khẽ nói nhỏ.

Ánh mặt trời tắt dần, Hướng Hách Nhật đứng khoanh tay, người Lí phủ nhìn thấy hấn liền đều chạy trốn, chạy nhanh đóng cửa lớn, hấn mắt lạnh nhìn, khẽ động khóe miệng. “Lí Liên Nhi..... Nàng thật muốn tránh ta?”

Một cánh cửa cách hai trái tim, hai người tâm tư trở nên lạ lùng.

“Tiểu thư, vị công tử kia đã đứng hơn nửa ngày! Người thật sự không ra gặp hấn sao?” Thiên Thư thật sự là không hiểu nổi, tiểu thư lại vẫn là thờ ơ.

Lí Liên Nhi không nói, đôi mắt nhìn phía trước cũng nhẹ nhàng trôi đi.

Nàng vốn tưởng rằng hấn sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, cứ như vậy đã chết tâm cũng tốt..... Khi nghe được hấn đứng ngoài cửa, lòng của nàng quả thật có chút dao động, nhưng là nàng đã không còn dũng khí.

“Tiểu thư, người không đi khuyên nhủ hấn, thì hấn sẽ không đi đâu.....” cho dù thân mình bằng sắt cũng sẽ mệt chết, huống chi bên ngoài trời ngày càng lạnh nha!

“Ta sẽ không gặp hấn.” Lí Liên Nhi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, có chút bất đắc dĩ lại có chút đau lòng. Nàng lúc trước lựa chọn rồi đi, cũng đã là quyết tâm hạ quyết định!

Thiên Thư không hiểu tiểu thư kiên trì cái gì, chỉ biết là bọn họ rõ ràng yêu nhau, vì sao lại biến thành như vậy? “Nhưng mà hấn hấn từ bỏ hết tất cả, vì tiểu thư chạy tới nơi này, em nghĩ hấn chính là yêu thương người.”

Sau khi Lí Liên Nhi nghe xong, chính là thờ dài, lại không chịu nói.

Không hiểu chính là không hiểu, trợn mắt nhìn cũng vô dụng, người xem náo nhiệt sớm tản đi, Hướng Hách Nhật vẫn đang nhắm mắt đứng im bất động, đột nhiên một người bước nhanh đến gần hấn, không biết đối hấn nói gì đó.

Mắt mở to ra, cặp con ngươi lộ ra sắc bén.

Nàng là thật quyết tâm không gặp, kia hẳn cũng có biện pháp của hẳn!

Hắn toàn thân đang muốn rời đi, quay đầu lại nhìn Lí phủ liếc mắt một cái, sau đó nở nụ cười.

Toàn thân mặc bộ áo màu lam cước bộ nhẹ nhàng, thân hình thon dài bước nhanh mà đi, khí chất tỏa ra bẩm sinh khác nhau, khiến cho người qua đường ai cũng dừng lại nhìn, dường như các cô nương càng thêm thẹn thùng cười tươi, ý muốn lưu lại bóng người đang vội vàng.

Đáng tiếc, Hường Hách Nhật vốn không để vào mắt, khuôn mặt âm trầm ngưng đọng làm cho người ta không dám tới gần.

Nghe nói nàng phải gả là một kẻ đọc sách, gian khổ học tập khổ đọc nhiều năm vẫn không có công danh, cha mẹ nàng muốn đem nàng gả cho người như thế sao?

Hường Hách Nhật nghe hạ nhân tình báo tìm được nơi ở của kẻ ấy, ánh mắt lợi hại đánh giá bốn phía, một lát sau, hắn trầm giọng hỏi: "Ai là Trần Vu An?" Có âm thanh hướng hắn nói: "Xin hỏi có chuyện gì sao?"

Hường Hách Nhật cắn răng thật mạnh, hận không thể giết hẳn! Lí Liên Nhi không chịu thấy hắn, chẳng lẽ là vì nam nhân này? Không! Hắn không tin.

"Ngươi chính là Trần Vu An?" Hường Hách Nhật giận dữ hỏi.

Trần Vu An tuy rằng nghi hoặc, vẫn là gật đầu, "Đúng là tại hạ."

"Nghe nói ngươi đại hôn sắp tới, chính là cưới nữ nhi Lí Hoa?" Hường Hách Nhật lạnh lùng nhìn Trần Vu An, phun ra từ ngữ lạnh như băng, có cảm giác nguy hiểm sắp xuất hiện.

"Đúng vậy!" Trần Vu An nhớ đến vị cô nương xinh đẹp kia tâm xao động, không khỏi ngây ngô cười, "Được bá phụ để mắt, đem nữ nhi gả cho ta, chỉ cần tiêu thư không chê ta, kiếp trước ta khẳng định là đã tích đức!"

"Nàng không chê ngươi?" Hường Hách Nhật từng bước tới gần.

"Đúng vậy....." vì sao vị công tử này vẻ mặt sát khí trùng mắt hắn, hắn có nói sai cái gì sao?

"Hủy hôn!" Hường Hách Nhật trầm giọng uy hiếp.

"Cái gì?" Trần Vu An choáng váng, quái dị nhìn Hường Hách Nhật. "vì cái gì ta muốn hủy bỏ hôn sự? Chúng ta lưỡng tình tương duyệt (1)..... Sao mà chạm đến ngươi?"

(1): lưỡng tình tương duyệt: hai bên đều yêu nhau

Thiên Thư cô nương đối hắn hỏi han ân cần, dụng tâm rõ ràng, tuy rằng hắn ngu dốt, nhưng chắc chắn sẽ không hiểu sai ý!

"Ha, tình, tương, duyệt?" Hường Hách Nhật cắn răng, lông mày dựng thẳng, làm hồng đi dung nhan thanh nhã, lý trí cuối cùng rốt cục bị chặt đứt, nắm lấy Trần Vu An, nắm đầm vùng xuống!!

Tiếng kêu thảm thiết truyền tới khắp ngõ, làm cho mọi người đều bị dọa, để vừa vào phát hiện chính là quý công tử vừa mới đến đánh người, nhìn hắn kia lộ khí đằng đằng bộ dáng, căn bản không ai dám tới gần.

"A!!" một nắm đầm lại hạ xuống.

Hường Hách Nhật hoàn toàn không nghe thấy, không ngừng dùng quyền phát tiết hận ý, "Lưỡng tình tương duyệt!" Liên Nhi yêu hắn hơn năm năm, sao khả năng cùng người này lưỡng tình tương duyệt?

Trần Vu An vô duyên vô cớ bị đánh mấy quyền, không có lý do gì không phản kích, cũng đánh Hường Hách Nhật. "Ngươi như thế không phân rõ phải trái, gặp người liền đánh, trong mắt còn có vương pháp sao?"

"Hừ! Chỉ là ngươi vọng tưởng cưới nữ nhân của ta nên đánh!" Khóe môi chảy ra máu, quần áo hỗn độn không chịu nổi, hắn thật mạnh thờ phỉ phò, cũng không hề dừng tay.

"Lí cô nương thanh danh trong sạch, ngươi dám nói vậy!" Trần Vu An nắm đầm cũng không lưu tình, hướng đến tuấn nhan không tỳ vết đánh xuống. Hẳn tuyệt đối tin tưởng Thiên Thư cô nương, sẽ không tha thứ cho người này dám chửi bới trong sạch của nàng.

"Ngươi thật bảo vệ nàng." không rõ là giận hay là đố kỵ, Hường Hách Nhật khẩu khí cực kỳ chua xót.

Trần Vu An ưỡn ngực, "Đây là đương nhiên, nàng là nương tử tương lai của ta..... Có thể nào cho người như ngươi phá hỏng sự trong sạch của nàng? Ngươi không cần nửa đường nhận loạn nương tử, nên biết nhanh rút đi!"

"Nàng sẽ không chọn ngươi."

Hắn cùng nàng trong lúc đó, kẻ ngoài như thế nào sẽ biết? Hường Hách Nhật ở trong lòng reo hò, đôi mắt ngập tơ máu, đang muốn bước lên tiếp tục đánh, một bóng dáng vọt ra ngăn trở Trần Vu An.

“Dừng tay! Dừng đánh. Người sẽ đem hắn đánh chết.” Thiên Thư ôm Trần Vu An ở trong người, không cho Hường Hách Nhật lại tổn thương hắn, nàng đau lòng nâng mặt Trần Vu An, nước mắt lập tức chảy xuống.

“Vu An. Vu An. Là ta, chàng có ổn không?” nàng là đến đưa điểm tâm cho Trần Vu An, không nghĩ tới ngày ấy cùng tiểu thư nói chuyện công tử sẽ đến nơi này đánh người.

Hào thâm, xem hắn đều nói không ra lời. Cho dù vị công tử này cùng tiểu thư quan hệ không phải là ít, này cũng quá quá phận! “ô. Người vì cái gì đánh hắn. Thiên Thư vừa khóc vừa mắng, lúc này mới hướng con mắt nhìn Hường Hách Nhật, không nghĩ tới hắn cũng không tốt chút nào, một thân lam sam dính huyết, kia trương khuôn mặt đẹp đẽ kia cũng dính máu.

“Hắn đáng chết!” Hường Hách Nhật thu tay một chút, lau đi vết máu khoe miệng.

Thiên Thư mới định phản bác, lại bị âm thanh của Trần Vu An đánh gãy.

Về mặt sát khí dần tản ra, Hường Hách Nhật chậm nheo nheo con mắt chăm chú nhìn bọn họ, tựa hồ có cái gì không tầm thường khiến cho hắn chú ý, “Người cùng hắn là quan hệ gì?”

“Mặc kệ chuyện của người.” nàng vì sao lại muốn nói cho hắn a?” Vu An, người nhần nhần, ta tìm người đến trị thương cho người.”

Thiên Thư chà xát nước mắt, đứng lên muốn đi tìm người thì, Hường Hách Nhật lập tức bước tới túm Trần Vu An lên.

“Người làm cái gì? Người. Người mau buông ra hắn!” Thiên Thư gấp đến độ dậm chân, trơ mắt nhìn Hường Hách Nhật nắm Trần Vu An kéo đi.

Hường Hách Nhật cước bộ dừng lại, đồng thời ra một nước cờ, nhưng hắn ngay cả mi cũng nhíu, xoay người đối Thiên Thư nói: “Muốn mang hắn về, thì kêu Lí Liên Nhi tới tìm ta!”

Nhìn cánh cửa kia, Lí Liên Nhi thật sự không muốn bước vào.

Thiên Thư khóc chạy về nhà nói chuyện xảy ra vừa rồi, làm cho nàng có chút khiếp sợ.

Nàng nghĩ đến hắn rồi đi sẽ không bao giờ trở lại, sao biết hắn lại từ bỏ hết thấy đi đến nhà nàng, càng không nghĩ tới hắn như vậy lại là nam nhân mất đi lý trí đánh người, còn bắt người áp chế nàng.

Cũng không phải cơn đồ lưu manh, hắn rốt cuộc làm sao vậy?

Rất nhiều nghi vấn ở trong lòng không sao giải hết, sau một lúc lâu, Lí Liên Nhi mới cúi đầu bước vào cửa.

Bóng người quen thuộc kia sớm đứng chờ, chính là thiếu đi bộ dáng hăng hái, thêm vết thương đầy người. Nàng cắn môi, không nghĩ làm cho cảm xúc chính mình bị nhìn thấu.

Nhưng hắn vốn là một phần trong trái tim, sớm bán đứng mình, ần ần đau.

“Vì sao không nói?” hắn dừng ở cạnh nàng, ôn nhu nói. Hắn chỉ biết nàng không có khả năng thờ ơ, ánh mắt của nàng căn bản không giấu được tâm tư. Xem ra khổ nhục kế hiệu quả!

“Trần Vu An ở nơi nào?” Lí Liên Nhi ánh mắt lướt qua Hường Hách Nhật tìm kiếm.

Cánh môi nhếch cười lập biến mất, tuấn nhan ngưng đọng, cặp mắt nhu tình như nước trong nháy mắt trở nên hung ác, hung hăng trừng mắt nàng, “Không được gặp hắn!” nếu không hiểu lòng của nàng, hắn thực sẽ nghĩ nàng đối Trần Vu An có tình yêu nam nữ.

“Liên Nhi, nàng không thấy ta bị thương sao?” hắn giống như tiểu hài tử, hướng nàng đòi lấy quan tâm.

Nàng nhìn thấy.

“Vậy nàng không đau lòng sao?” hắn hướng dẫn từng bước.

Lí Liên Nhi ngẩng đầu, giống như một tiểu đồng vật sập bẫy liễu mình giãy dụa, phát ra tiếng gào thét yếu ớt, “Người vì sao lại làm như vậy.” nếu hắn là cố ý, như vậy hắn thành công,

Lòng của nàng thật sự rất đau!

Thiên Thư còn ở trong nhà lo lắng. Lí Liên Nhi thở sâu, vì động viên chính mình, liền đem móng tay ấn vào lòng bàn tay ấn ra những vết ửng hồng hình bán nguyệt, run run nói: “Đem người thả.”

“Không.” Hường Hách Nhật nhanh chóng từ chối. Hắn cố ý suy yếu đứng lên, nhiều ngày bốn ba khiến cho y bảo hân rộng lớn rất nhiều, “Nàng đối ta lạnh lùng như thế sao?”

Bước đi hướng nàng tới gần, Lí Liên Nhi lại sợ hãi lui về phía sau. Nàng sợ thủ không được chính mình tâm nha!

“Nàng cũng biết sau khi nàng rời đi, ta căn bản ngủ không được……. Mỗi đêm, nàng sẽ xuất hiện ở trước mắt ta……. Nhưng ta làm như thế nào tay ta đều không bắt được nàng.” hân thống khổ nói.

Từ ngày nàng rời đi, hồn phách của hân phảng phất rời đi thân thể, tất cả tri giác đều cùng nàng mà đi.

“Chỉ cần là người đều sẽ có ngày ly biệt, thời gian lại có thể chữa khỏi vết thương.” những lời này là nói cho hân, cũng là nói cho chính nàng.

“Kia đều là cái rắm! Chúng ta yêu nhau vì sao phải chia lìa?” mặt như Tu La ác sát, tâm hân trở nên giận dữ, khí huyết dâng lên, tơ máu từ khóe miệng chảy ra.

“Hách Nhật……” Lí Liên Nhi quá sợ hãi, khuôn mặt nháy mắt trắng xanh.

“Nàng rõ ràng còn yêu ta, lại làm ra bộ dạng lạnh lùng, không phải càng làm cho nàng đau lòng hơn sao?” hân rất hiểu nàng, nàng thương hân còn hơn yêu bản thân trăm ngàn lần.

Nghe xong những lời này, nàng hai mắt đầm lệ nhìn hân, khẽ nức nói nhỏ, “Người đã biết, có thể hay không tránh xa ta, không cần lại trêu chọc tâm ta khó khăn lắm mới tỉnh lặng?” nàng suy yếu nói, đầy rung động.

“Sau đó mắt thấy nàng gả cho Trần Vu An sao?” Hường Hách Nhật giọng căm hận nói.

Hân nói cái gì?

“Ta không có.” Lí Liên Nhi sững sốt, choáng váng, “Phải lập gia đình không phải ta!”

Nàng sớm nói cho cha mẹ, nàng muốn ở lại cạnh bên người bọn họ, đời này sẽ không lập gia đình.

“Nàng đừng gạt ta! Ngày ấy người cha nói phải gả nữ nhi, hân không phải chỉ có người này nữ nhi? Người phải lập gia đình có thể, người kia chỉ có thể là ta, trừ phi người gả cho ta, nếu không ta không có khả năng tha người!” hân lau đi vết máu, mâu trung bùng bình không thua Lí Liên Nhi năm đó.

“Người thật sự hiểu lầm rồi.” Lí Liên Nhi dờ khóc dờ cười.

Hường Hách Nhật tự cho mình là đúng nói, “Cho đến khi hôn lễ chấm dứt mới thôi, ta mới có thể tha người.” đến lúc đó tân lang đương nhiên là hân.

Nguyên lai Hường Hách Nhật đánh người chính là vì vậy hiểu lầm? Đáng thương Trần Vu An oan uổng bị đánh, hân chỉ sợ còn không hiểu được vì sao lại nhảy ra một người muốn cướp tân nương hân.

Hường Hách Nhật thừa dịp người con ngơ ngạc, tiến lên ôm lấy Lí Liên Nhi, “Liên Nhi, gả cho ta!”

Nàng lại sớm đoán được vội né tránh, “Ta nói cho người, từ đầu tới cuối không phải là ta lập gia đình, mà là Thiên Thư, người Trần Vu An muốn kết hôn là nàng không phải ta.”

“Thiên Thư?” nàng lại là người nào.

“Cha nương ta nhận Thiên Thư làm con gái nuôi, là nàng phải lập gia đình, như vậy người có thể yên tâm được chứ? Ta sẽ không gả cho bất luận kẻ nào.” hân chỉ là sợ những thứ từng là của hân bị cướp đi, tâm tình nam nhân nàng hiểu được !

“Đem người tha, chúng ta trở lại lúc ban đầu, bây giờ có thể bình tĩnh chứ?” nàng mệt chết đi được.

“Cái gì là lúc ban đầu?” hân hé miệng, ánh mắt gian nan che kín vẻ lo lắng. Loại ý tưởng này làm cho hân đau lòng, nàng là muốn xóa đi quan hệ bọn họ gặp nhau? “Không có chuyện tình có thể trở lại lúc ban đầu, tâm người không thể, tâm của ta càng không thể!”

Nếu không phải nàng, hân có lẽ cả đời chỉ ở dưới bóng đại ca, đối với Lữ Lữ Thanh có lẽ sẽ không chiếm được chú ý.

Hân lợi dụng ưu thế thân thể khóa trụ nàng, không bao giờ nữa làm cho nàng trốn được.

Bạc môi ở nàng bên tai nói nhỏ, nàng mơ hồ nghe được đến hân trên người đầy mùi máu, làm cho nước mắt của nàng muốn trào ra.

“Cho dù Trần Vu An muốn kết hôn không phải nàng, nhưng ta là muốn kết hôn với nàng.” tốt nhất có thể cả đời lấy nàng, hân không bao giờ sẽ làm nàng ly khai nữa.

Hân chấp nhất làm cho nàng bật cười, “Thế nhưng ta không muốn.”

Nhu tình con người nháy mắt biến đổi, âm thanh trầm thấp của hân thổ lộ nội tâm khát vọng, “Cho dù ta yêu người?” hân hiểu được này ba chữ nói được

quá muộn, nhưng là nếu không nói ra, hấn sẽ mất đi càng nhiều.

Không nghĩ tới nàng nhiều năm chờ đợi là muốn nghe thấy lời này, sẽ không nghĩ là dưới tình huống như vậy nghe thấy, không biết là nên vui vẫn là buồn, bởi vì nàng rất khó lại trở như trước.

Dung nhan anh tuần kia biểu lộ biểu tình là nàng chưa bao giờ gặp qua Nay nháy mắt, nàng có chút chần chờ, có chút dao động, lại có chút không đành lòng, nàng giãy dụa.

“Liên Nhi, ta chỉ yêu nàng.” hấn kiên định mà thông thả nói xong, ” Như lời nàng nói, nàng tính cả đời không lấy chồng, tốt lắm, trừ nàng, ta cũng cả đời cũng không cưới.”

“Ngươi làm gì phải như vậy.....” nàng cắn môi, ánh mắt quật cường trừng mắt hấn.

Hấn là cố ý khó xử nàng, ý muốn khiến tâm nàng bất an, Hường gia chỉ còn hấn, có thể nào vô hậu?

Thật lâu, ánh mắt của nàng lướt qua hấn, dừng lại ở một phương nào đó.

“Nếu..... Lữ Thanh vĩnh viễn đều không có thừa nhận nàng yêu là nữ nhân, chúng ta đây sẽ đi đến từng bước này sao?” kia thanh âm có chút mơ hồ, ẩn tồn vô hạn đau xót.

Nếu, nếu..... Lữ Lữ Thanh vĩnh viễn không nói, hấn còn có thể lựa chọn nàng sao?

Kỳ thật, hấn trả lời là cái gì căn bản không có ý nghĩa. Bởi vì Lữ Lữ Thanh nói, mà hấn đến đây, nàng vĩnh viễn sẽ không biết điều ấy sẽ trở nên như thế nào?

Năm năm này, là chính nàng lựa chọn, cho nên hấn nếu oán cũng là oán chính mình không tốt; Nhưng khi nàng buông tha tất cả, hấn lại đến tìm nàng, sẽ chỉ làm nàng nghi hoặc. Là nàng trở nên tham lam sao?

Hai tay ôm sát nàng, ngực hấn bởi vì này câu buồn đau không thôi. Hấn hiểu được ý tứ của nàng.

“Khi nàng ấy cùng ta trong lúc đó, ngươi không phải là không lựa chọn sao? Năm năm, đã năm năm, nếu ngươi nói yêu ta, sẽ chờ ta năm năm?” nàng tiến thêm một bước ép hỏi.

Lời ra khỏi miệng vốn liền đã thương người, thương hấn cũng thương nàng! Nàng vốn không nghĩ nói, nhưng là đã muốn không thể không nói.

Lí Liên Nhi gặp Hường Hách Nhật không nói lời nào, nhẹ nhàng mà nở nụ cười, “Ngươi trở về đi!”

Hường Hách Nhật tựa vào trên người nàng, không muốn buông tay, “Liên Nhi.....” giọng điệu gần như cầu xin, hấn rất sợ hãi nếu buông tay, nàng liền thật sự vĩnh viễn không quay đầu lại.

Nên làm như thế nào để khiến tâm nàng trở về, đối với hấn nhiệt tình?

Nàng lắc đầu, giẫy khỏi cái ôm áp của hấn, “Một khi ta quyết định sẽ cố gắng đạt được, cho dù là ngươi rời đi cũng được, cho nên ngươi không cần lãng phí thời gian ở trên người ta.”

Đôi mắt âm trầm dừng ở trước mặt nàng, ngực phập phồng không ngừng.

Khí huyết cuộn cuộn, cái miệng của hấn không ngừng chảy ra tơ máu, mỗi một mở miệng liền xé miệng vết thương, tiếng nói thấp trầm bao hàm thống khổ.

“Ta làm không được..... Nàng có thể nói đoạn liên đoạn, ta lại làm không được..... Ta thực hèn, cho đến sau khi nàng rời khỏi, mới hiểu ra đối nàng có cảm tình.” hấn không kiêng dè nói: “Nàng muốn thoát khỏi ta, được thôi!”

Bởi vì này câu, mắt nàng nhìn hấn.

“Ta sẽ không nói thêm cái gì, đó là ta thiếu nàng..... Nhưng nếu ngay cả ta cũng không cho mình cơ hội đi tìm ngươi, như vậy ta sẽ điên mất.” hấn khẩu khí rất nhẹ, lại làm cho Lí Liên Nhi kinh hãi không thôi.

Hấn chậm rãi buông tay ra, “Cho nên ngươi không cần kỳ vọng ta sẽ chiều theo lời nàng nói.” nàng muốn chạy rất xa đều có thể, nhưng phía sau nhất định sẽ phải có hấn.

Năm năm trước khi nàng gặp hấn bắt đầu khi đó, liền nhất định không thể thoát khỏi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 10

Trần Vu An được thả đi .

Đại hôn sắp tới, bỗng dưng gặp phải chuyện này, tuy rằng Thiên Thư không nói gì, nhưng mà nàng với Hường Hách Nhật khẳng định có thù.

Ai! Lí Liên Nhi cảm thấy thật sự không còn mặt mũi nào để gặp Thiên Thư.

Trần Vu An trước mắt an trí ở Lí gia tịnh dưỡng, Thiên Thư vội vàng chăm sóc hần, Lí Liên Nhi đợi ở nhà luôn có chút xấu hổ, dù sao thì việc này là do nàng làm lên.

Có nhà không thể về , vì sao nàng biến thành bộ dạng này?

Nàng trừ bỏ thờ dài, vẫn là chỉ có thể thờ dài!

Đi khỏi con hẻm nhỏ, trước mắt còn có gian trà lâu mới khai trương, ca kỹ nữ tiếng hát du dương bay bổng lượn lờ, nàng ở bên ngoài cả ngày, vừa lúc bị tiếng ca này hấp dẫn, không tự giác bước vào.

Mới bước vào hai bước, tiểu nhị liền vội vàng đi ra nghênh đón, trên mặt khách sáo ra vẻ cười. “Ai! Cô nương mời vào mời vào, muốn uống trà gì a?”

“Ta muốn.” Lí Liên Nhi vừa mới mở miệng, tiểu nhị liền ngẩng đầu, sau đó thái độ lập tức biến đổi, đôi mắt nhỏ cười meo meo đột nhiên trừng thật lớn, sau lại thật cẩn thận mở miệng, chỉ sợ chính mình nước miếng phun đến người ta.

“Cô, cô..... Cô nương!”

“Làm sao vậy?” tiểu nhị này có điểm kỳ quái.

“Không, không, cô nương mời lên lầu hai ngồi.” tiểu nhị gãi gãi đầu, vội hướng tay ra về mời.

“Không cần, ta sẽ không ngồi lâu, ngồi ở đây là được rồi.” Lí Liên Nhi lắc đầu, chỉ vào khoảng không bên cạnh ngồi xuống. Nàng chỉ là đến uống một ngụm trà, như vậy quá mức xa xỉ.

“Cô nương quá khách khí, trà lâu chúng ta mới khai trương, nên mới có ưu đãi này, thỉnh cô nương đồng ý lên lầu, trong quán lại quá nhiều người, hoàn toàn miễn phí!” điểm tiểu nhị mở hơi lạnh chảy ròng, chỉ sợ nàng không chịu.

Cho dù cảm thấy khác thường, Lí Liên Nhi cũng không làm muốn làm khó người khác, nếu đều nói là ưu đãi, coi như nàng vận khí tốt đi!” Nếu người đã nói như vậy.”

Lên lầu hai, nàng mới phát hiện trừ bỏ ca sĩ nữ ở ngoài, căn bản là không có khách nhân.

“Cô nương nhất định là khát nước , cho ta giới thiệu một chút trà ngon của bốn điểm” tiểu nhị theo sau lưng xuất ra một cuốn sổ đồ, “Có..... Liên trà, Hồ Trung Nhật Nguyệt trà, Minh Tâm trà chờ một chút.”

“Đây các loại trà đó sao ta chưa từng nghe qua?” Những loại trà này khiến nàng tò mò.

“Đây là chủ tử chúng ta mất rất nhiều tâm tư nghiên cứu lại trà, độc nhất vô nhị.” tiểu nhị kiêu ngạo mà giải thích, “Không bằng cô nương trước đến thử một chén Minh Tâm trà để nâng cao tinh thần?”

Lát sau, điểm tiểu nhị liền đem bát trà bưng tới trước mặt nàng, “Tô nương mời dùng từ từ, ta sẽ không quấy rầy.”

“Chờ một chút! Trà này là lạnh?” Màu sắc như ngân như tuyết, cảm giác nếu như vừa hớp một ngụm liền khiến cho người cảm giác được một cổ mùi thơm ngát thần nhiên.

Tiểu nhị cung kính giải thích, “Hương vị của trà khi uống vào sẽ lạnh lạnh có vị có hơi đắng, những bận tâm trong lòng sẽ dần vui đi, nhưng vẫn là tồn tại.”

Loại trà lạnh này cũng không gặp nhiều nha! Nhìn mấy khối băng nổi trên mặt nước, một trà lâu mới mở như thế nào lại có thể có được?

Như là nhìn thấu Lí Liên Nhi nghi hoặc, tiểu nhị lại giải thích!” Bởi vì trà này vốn là trà đắng , mọi người có vẻ sẽ không uống được, lão bản của ta nói này trà uống có thể khiến cho tâm trạng trở nên tốt hơn, mới cho vào vài cục đá lạnh.”

Lí Liên Nhi uống thêm vài hớp nhỏ, phát hiện quả nhiên không khó uống, hai loại tư vị đắng và ngọt như hòa vào nhau , quả nhiên uống ngon , hơn nữa tiếng ca du dương động lòng người, khó trách này hời trà lâu sinh ý tốt như vậy.

Ngồi trong chốc lát, chân cũng không còn mỏi , Lí Liên Nhi xuống lầu tính trả tiền. “Tiểu nhị, này tiền như thế nào tính?” hy vọng sẽ không quá đắt đi,

không biết tiền của nàng mang theo có đủ hay không?

“Lần này xem như bốn điểm chiều đãi ngài, không cần tiền!” tiểu nhị lần nữa thoái thác, chính là không chịu nhận lấy tiền của Lí Liên Nhi.” cô nương có rảnh thường đến là tốt rồi, lần này thật sự không thu tiền a! Cô nương đi thông thả nha!”

Sợ sự kiên trì của nàng tới mức tiểu nhị chạy nhanh đem nàng thỉnh đi ra ngoài.

Quên đi, không thu tiền sẽ không lấy tiền, lão bản muốn làm thâm hụt tiền làm ăn, cũng không liên quan chuyện của nàng. Chính là, hôm nay vận tốt tựa hồ vẫn đi theo nàng.....

Bạch Lạc thành có cửa tiệm mới mở vốn rất hiếm hơn nữa quy mô lại lớn có chút dọa người. Giống gian bố trang (cửa hàng may mặc) trước mắt này khiến cho nàng chùn bước, không nghĩ tới nha đầu đứng ở cửa mời chào khách nhân dám kéo nàng tiến vào, quần sự liên không phân bua vội cảm rất nhiều vải thêu tinh mỹ tơ lụa xinh đẹp đưa cho nàng.

Này thật sự rất kì lạ!

Con đường này đi không đến một nửa, tay nàng đã muốn không thể giờ ra lấy cái này nọ, nếu này lại là thủ đoạn mời chào khách nhân, như thế nào chỉ có đôi nàng tốt như vậy?

Như cổ tình giống tiểu nhị ở trà lâu cùng một giải thích: Đây là ưu đãi sau khi khai trương.

Quên đi, mấy thứ này cầm đưa cho Tiểu Xảo đi! Nàng trở về nơi này sau đều còn chưa có đi nhìn xem bọn nhỏ nữa! Lâu như vậy không gặp, không biết bọn họ có thể hay không đã quên nàng?

Nàng đang cầm một xấp vải, vài món quà, thông thả đi tới.

Hồ..... Mấy thứ nàng cầm này thật là nặng mà!

Bỗng dưng, một bóng người nhảy ngăn trở đường đi của nàng, làm cho toàn bộ đồ vật trong tay nàng rớt xuống.

“A!” Lí Liên Nhi nhanh chóng chụp lấy hộp gỗ, đáng tiếc lộ điểm tâm tinh xảo mới ra lò vẫn là từ túi lặn ra, hung hăng rớt xuống, lăn thêm vài vòng mới đứng ở bên chân người nọ.

Đáng giận, đó là muốn tặng cho bọn nhỏ ăn chút bánh ngọt!

Lí Liên Nhi cặp mắt kia biểu lộ lưu luyến không rời khỏi mấy cái bánh ngọt lăn đi, ngẩng đầu trừng hướng vào cái tiểu quỷ dám đụng vào người của nàng, “Người đi đường không nhìn.....”

“Liên Nhi.....” tiếng nói quen thuộc hàm chứa chua xót, nguyên lai người ngăn trở nàng trên đường đúng là Hường Hách Nhật.

Nàng đi phía trái một bước, hắn cũng đi phía trái ngăn trở nàng.

“Người làm cái gì?” nàng trách mắng. Vì cái gì cổ tình gặp được hắn?

Hắn ôm lấy nàng,” Nàng còn nhớ không ?Lần đầu chúng ta gặp nhau, cũng là nàng tiến trong lòng của ta.” Âm thanh trầm thấp của hắn ở bên tai nàng, cúi đầu tựa vào đầu vai nàng,” Ta không quên được.....”

“Buông tay!” nàng cất tiếng, nhẫn tâm đánh gãy lời nói của hắn. “Hiện tại theo ta nói lời này có ích lợi gì sao? Ta đã quên rồi.”

Người xem qua đường xung quanh càng ngày càng nhiều, tất cả đều ở thảo luận chuyện bọn họ, Lí Liên Nhi nguyên bản lạnh nhạt mặt hơi hơi biến sắc, “Người trước buông tay..... Đồ của ta rớt hết rồi.”

“Rớt thì rớt, trong điểm còn nhiều mà!” càng nhiều người thấy càng tốt, vừa lúc biểu thị công khai quan hệ bọn họ, nàng sẽ không bị người khác đoạt đi.

Hắn mặt chậm rãi tới gần, lại gần chút sẽ đụng tới môi của nàng.....

Lí Liên Nhi nín thở không dám động,” Người nói cái gì? Chẳng lẽ trên tay ta tất cả thứ này đều là người cho?”

“Không phải ta cho, là tân điểm khai trương ưu đãi.” hắn mỉa hoặc nàng, nàng lại chỉ quan tâm mấy thứ kia, làm cho hắn thất vọng thật to.

“ Nhưng là người là lão bản đi!” khẩu khí của nàng là khẳng định .

“Người không thích mấy thứ này sao?” Hường Hách Nhật trả lời. Nàng vẫn tránh không gặp mặt, hôm nay vẫn là gia phó mặt báo, mới có thể gặp nàng.....

“Nếu biết là người đưa , ta căn bản sẽ không lấy.” nàng vươn tay đưa hộp gỗ ném về hướng hắn.

Hường Hách Nhật rõ ràng có thể tiếp được, cũng không tiếp được cũng không né tránh, bị góc cạnh của hộp gỗ bén nhọn xẹt qua một đạo vết máu,

máu trào ra chảy cạnh con người màu nâu không dứt , nhưng hấn lại cũng không chớp mắt hay liếc mắt nhìn một cái.

Lí Liên Nhi mắt đau xót, ngực co rút nhanh,” người.”

Nàng không phải cố ý Nàng nghĩ đến hấn sẽ tiếp được.....

Lí Liên Nhi lo lắng xuất ra khăn lụa, quên đi kiên trì chính mình, thật cẩn thận lau đi miệng vết thương ghê người , run run mở miệng, “ Vì sao người không né?”

“Liên Nhi, người vẫn là thực quan tâm của ta.” hấn cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, dừng ở trước nàng, bạc môi nhẹ nhàng giờ lên, hôn lên cánh tay trắng nõn của nàng .

Theo môi hấn hạ xuống toàn bộ như lan ra, nàng giống như nghe được tâm chính mình đồng băng bắt đầu bị giải trừ.....

Cẩn chặt răng, nàng chặt vật ly khai, “Đừng chạm vào ta!”

“Nhìn ta bị thương, người so với ta còn đau hơn phải không?” hấn bình tĩnh tuyên bố.

“Ta không có!” nàng nhanh chóng phủ nhận, lại không biết loại hành vi này làm cho Hưởng Hách Nhật càng thêm tin tưởng vững chắc. Nàng xoay người nhặt lên gói diêm tẩm to , đỏ mặt lướt qua đám người xem náo nhiệt, bỏ trốn mất dạng.

Nhìn nàng thoát đi bóng dáng, mâu trung hấn kiềm nén vui sướng.

Mái tóc dài của Lí Liên Nhi tung bay, nàng chạy đi như điên, hô hấp hỗn loạn, cố gắng thúc giục hai chân mình, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rơi vào đôi mắt lạnh nhạt của nam nhân kia.

”Lí cô nương?” một thanh âm kinh hi từ xa đến gần.

Nghe được tiếng hô, Lí Liên Nhi dừng cước bộ lại, lúc này mới phát hiện mình đang ở nơi nào. Nguyên lai nàng khi bối rối đã chạy tới nơi này

Cầm theo cái giỏ đồ ăn, Tiểu Xảo vội chạy tới,” Là Lí cô nương sao?”

“Tiểu Xảo..... Đã lâu không gặp !” ánh mắt kích động đánh giá rơi thẳng trên người nàng, Lí Liên Nhi cũng ngây ngốc nhìn Tiểu Xảo, càng cảm thấy nàng trở mã động lòng người.

Tiểu Xảo đột nhiên quỳ xuống,” Lí cô nương.”

Lí Liên Nhi bị hành động của Tiểu Xảo làm cho hoảng sợ, chạy nhanh đỡ lấy thân thể nàng đang quỳ xuống,” Tiểu Xảo, người làm cái gì vậy?” cùng Tiểu Xảo nhiều năm không gặp, mới gặp lại , lại là tình huống như thế này.

“Cám ơn Lí cô nương..... Nếu không phải người thiện tâm, bọn nhỏ chúng ta vốn không cha không mẹ sẽ không thể có được như ngày hôm nay !” Tiểu Xảo kích động rơi lệ.

Nàng như thế nào nghe cũng không hiểu lời nói của Tiểu Xảo?

Tiểu Xảo tiếp tục nói: “Lúc đầu Lí cô nương đưa tới ngân lượng chỉ đủ mọi người sống ngày..... Không nghĩ tới Lí cô nương lại dùng tiền đem nơi này cải tạo thành học đường, làm cho chúng ta có thể biết chữ.....”

Mấy đứa nhỏ trưởng thành, có đứa làm quản sự , có đứa làm đưa tin, còn vài đứa nhỏ, được tuyển đi vào nhà giàu người ta làm tiểu thư đồng cho các thiếu gia, thay đổi này đều là bởi vì bọn họ có thể đọc sách biết chữ, làm cho nàng như thế nào có thể không cảm tạ Lí cô nương chứ?

“Cái gì?” Lí Liên Nhi cảm thấy nghi hoặc, định thần vừa thấy mới phát hiện trong trí nhớ tam hợp viện đã bắt đồng trở nên thật to lớn, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng trẻ con đọc chậm.

Tiểu Xảo theo ánh mắt Lí Liên Nhi nhìn lại, lại là cười lại là lệ,” nếu không có Lí cô nương, chúng ta vận mệnh vĩnh viễn không thể thay đổi..... Không nghĩ còn có người tốt giống như Lí cô nương.”

Nói xong nói xong, Tiểu Xảo vừa muốn quỳ xuống đất dập đầu , Lí Liên Nhi chạy nhanh ra tiếng ngăn cản,” Tiểu Xảo người hiểu lầm , người nói việc này cũng không phải ta làm a!”

“Như thế nào như thế?” Tiểu Xảo không tin, “Lúc trước ta hỏi những người đảm trách , bọn họ đều nói là do ý của Lí cô nương..... Ta lúc trước thật sự là rất đáng giận , không biết tâm ý Lí cô nương còn nói ra cái loại lời nói này.”

Năm ấy chuyện Tiểu Xảo còn nhớ thương trong lòng, tổng cảm thấy chính mình còn thiếu Lí Liên Nhi một lời giải thích.

Việc này nhất định là do người khác làm, nàng không có loại năng lực cùng tài phú này..... Lí Liên Nhi lâm vào trầm mặc, suy tư chuyện này, trong ngực trào lên cảm xúc.

Nàng trong tâm trạng mơ hồ bưng tỉnh. Từ khi nàng rời nhà trốn đi, có gửi một số tiền cố định đưa tới nhà, Thiên Thư cùng cha mẹ đều tưởng nàng an bài, lúc ấy nàng cũng không có nghĩ nhiều, thời xem như là vì cha mẹ giúp người tích đức, mới có thể dùng loại phương pháp này hồi báo cha mẹ.

Tiểu Xảo hỏi cẩn thận, không biết vì sao Lí Liên Nhi về mặt khiếp sợ.” Lí cô nương?”

Lí Liên Nhi miễn cưỡng cười, “Ta không sao, Tiểu Xảo người nhanh đi đi! Ta đi trước.” cước bộ trở nên hoảng loạn, nàng dọc theo đường cũ đi chậm lại, tìm đập lại càng lúc càng nhanh.”

Là hấn sao?

Cước bộ trở nên nhanh, mưa phùn lại kéo dài rơi xuống, nàng lại hoàn toàn không thấy.

Lúc này trên cầu bên bờ có mặt bóng dáng lẳng lặng cầm ô đứng yên, đôi mắt giao nhau, rồi sau đó chậm rãi đi tới, khuôn mặt dần dần rõ ràng, chính là người nàng đang suy nghĩ tới.

“Liên Nhi, trời mưa” Hướng Hách Nhật ôn nhu gọi nàng, vì nàng ngăn trở mưa rơi.

Là mưa làm ướt hốc mắt đi. Nàng nhìn thấy góc áo hấn đều ướt, “Người đứng ở chỗ này đã bao lâu?”

“Ta quên rồi.” Mưa rơi càng lúc càng lớn, ướt nhẹ vai trái hấn.

Lí Liên Nhi không khỏi giận dữ, “Hướng Hách Nhật! Học đường kia là của người đứng không, tiền xây lên cũng là người cấp đứng không? Còn có chuyện gì ta không biết nữa? Vì sao làm như vậy với ta?”

“Bởi vì ta không dám thừa nhận dụng tâm như vậy. Là vì yêu nàng.” hấn thống khổ nói.

“Người thật sự là tên đại ngốc!” lúc ấy không nói, không nhìn kỹ tình cảm của chính mình, để bản thân đau buồn lâu đến thế ! Bởi vì bộ dáng ngốc nghếch này, hấn rốt cuộc đấu tranh bao lâu?

Trong lòng bé tắc sẽ không biến mất, nhưng cũng đã dần hóa mềm.

Hấn dẫn nàng đi tới một hướng quen thuộc, “Liên Nhi, nơi này là nơi lúc trước chúng ta gặp nhau, nàng nhớ không?” tiếng nói trầm thấp ần ần kích động.

Cảm giác quen thuộc trong nàng đột ngột xuất hiện, chính là theo thời khắc đó bắt đầu. Nàng đuổi theo hấn chạy đã lâu đã lâu. Rất nhiều chuyện đã xảy ra, sẽ không thể quay về như thuở ban đầu được.

Hiện tại hấn nên làm cái gì bây giờ? Nàng lại nên làm cái gì bây giờ?

Nhìn hấn ần ần chờ mong đợi động trong đôi mắt, nàng lại nói không ra nửa lời.

Sau đó đôi mắt hấn dần dần ảm đạm, tiếng nói nhẹ nhàng đau xót, làm cho đôi tai nàng không khỏi cảm thấy đau đớn.” Từ nơi này chúng ta bắt đầu lại một lần không được sao?” hấn ngụ ý, không cần nói rõ.

“Ta.” sợ hãi, do dự lần lượt đan xen lẫn nhau, làm cho nàng không nói ra tiếng.

Nguyên lai suốt cả thời gian đó là chờ đợi, hấn thế này mới hiểu được lòng của nàng có bao nhiêu đau đớn.

Đem ô giao cho nàng, hấn chậm rãi lui đi vào trong mưa.

Không thể cùng nàng đi bên nhau, nhưng ít ra có thể làm nàng đau vì thương hấn. Kia cũng đáng đi.

Nhìn bóng dáng xa dần, nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, đột nhiên phốc xích bật cười, trong cười có lệ, hai tay che miệng khóc cười không thôi.

“Hướng Hách Nhật.” nàng dùng hết khí lực lên tiếng hô to.

Người kia quả nhiên cước bộ tạm dừng, cẩn thận đoán, cử động bất định,” Liên Nhi?”

Nàng từ mặt đất đứng lên, đập trên nước chạy về hướng hấn.

“Người là cố ý, người là cố ý.” quyền không lưu tình chút nào dùng ở trên người hấn, hai má nàng phồng hồng vì kích động nước mắt cùng mưa rơi ko ngừng trên mặt.

Vì cái gì lòng của nàng còn đau như vậy? Thân ảnh hấn thoát nhìn đúng là rất cô đơn, làm cho tâm nàng vốn yếu ớt nay càng thêm đau đớn.

Hướng Hách Nhật bất động, tùy ý nàng phát tiết, thẳng đến quyền hạ xuống đầu bắt đầu chậm dần và yếu bớt, hấn mới cầm hai tay của nàng, “Nàng nói đúng, ta là cố ý. Chỉ cần có thể thu lấy ánh mắt của nàng, tâm nàng, ta đều nguyện không từ thủ đoạn.”

Nàng trong ngực hấn bị ai nói:”Vì sao phải mất khoảng thời gian dài như thế người mới hiểu rõ chứ? Nếu không phải Lữ Lữ Thanh, người còn có thể

khẳng định như vậy sao?”

Nàng hoang mang, là hấn không có cách nào thay đổi kết quả, hấn ôn nhu hỏi: “Ta đã mất đi cơ hội giải thích, không phải sao?”

Lí Liên Nhi chậm rãi mở miệng, “Đúng vậy. Cho nên, ta vĩnh viễn đều hoài nghi về tình yêu người đối với ta.”

Nàng bi thương nở nụ cười.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa mặt của nàng, vì nàng lau đi nước mắt,” ta biết.”

“Nếu như xa nhau không thể làm cho chúng ta sống được, vì cái gì phải xa nhau?” hấn thương tiếc ôm chặt nàng, “Nàng chờ đợi lâu như vậy, hiện tại nên đến ta cố gắng, một ngày nào đó sẽ làm nàng tin tưởng. Đừng cự tuyệt ta được không? Cũng đừng né tránh, đến lượt ta chờ nàng được không?”

Nói một lần lại một lần, hấn muốn nàng biết.

Hương Hách Nhật nhắm mắt lại, thân hình cứng ngắc, nín thở chờ đợi câu trả lời của nàng. Mặc kệ của nàng trả lời là cái gì, hấn chỉ có khả năng là tiếp tục ở bên người nàng chờ đợi, thẳng đến khi nàng hoàn toàn tin tưởng hấn.

Đau đớn ở ngực dâng lên, hấn ra vẻ thoải mái mà đối nàng mỉm cười, cũng không dám chống lại ánh mắt của nàng, “Không sao, nàng không cần trả lời ta. Ta đã hiểu.” hấn vẫn là rất nóng vội.

Nam nhân này đối mặt tình yêu khi quá mức thật cẩn thận, luôn làm cho nàng đau lòng thương tiếc. Nàng nhẹ nhàng than thở, sau đó ngửa đầu hôn lên môi hấn.

Hấn trở nên đình trệ, ngực phập phồng mấy đoạn.

“Chàng thường nói ta khờ, nhưng chàng so với ta còn ngốc hơn. Nói ta có thể nào để chàng đau lòng chứ?” hấn rất biết lợi dụng nhược điểm của nàng, làm cho nàng khó có thể phòng bị.(Y lúc này LN đa mem long roi nen tat hay doi cách xưng nha:D)

Vì làm cho chính mình tốt, nàng là nên thử lạnh nhạt hấn đi? (Sue : Chị trả thù anh hồi đó lãnh chị nè)

Nghĩ như vậy nàng đột nhiên cảm thấy giống như hạ được trọng gánh nặng xuống, mỉm cười rục

rỡ, từ trong lòng hấn nhẹ nhàng chạy đi –

“Liên Nhi? “nàng giống như một chú bướm đang bay, làm cho hấn phản ứng không kịp.

“Là chàng nói sẽ cố gắng. Như vậy ta chạy chàng truy, ta muốn nhìn xem chàng chừng nào thì có thể bắt lấy ta?” Lí Liên Nhi hướng hấn hô to, sau đó càng chạy càng xa,” ta không có nhiều tính nhẫn nại lắm a~!”

Đúng vậy! Không thể quay về thì lại đi chấp nhất làm gì? Nàng cùng hấn bây giờ chỉ có thể nắm chắc hiện tại tình cảm của chính mình.

Không biết qua bao lâu, tựa như một bức tranh mỹ cảnh, mưa to bỗng nhiên ngừng lại, mọi thứ xung quanh đều được tẩy sạch, ánh sáng từ những đám mây dần hé mở, trên mặt đất từng vũng nước ánh lên bảy sắc, phía đầu hai cầu là hai người họ, tâm chưa bao giờ gần nhau như lúc này.

Trường sam theo bước đi đón gió bay lên, theo sau là đôi mắt ẩn chứa thân thiết nhu tình.

“Liên Nhi, ta nhất định sẽ bắt được nàng–“

—————(Toàn Văn Hoàn)—————

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Nhật Nguyệt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.